

Giới thiệu Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình

Thể loại: sắc (21+), sủng, 1v1, HE.

Nhân vật chính: An Bạch và Cố Phúc Nhiên

Editor: Hạ Hạ

Một mối tình chị em từ khi anh còn 17 tuổi lúc ấy là một thiếu niên nghèo khó tính tình nho nhã an tĩnh.

Khi ấy ngự ty yêu mị lúc ấy 22 tuổi đã từng bước từng bước đưa anh vào bẫy của mình.

Về sau, ai cũng biết An Bạch lão sư có một bà xã yêu tình xinh đẹp mê người lại còn ngọt ngào như đường.

Chào hàng:

-Lão sư nhất gan, nội tâm phóng đảng, mặt ngoài cao lãnh lại có tính tình văn nhả bất bẻ.

-Bàn tay với khớp xương rõ ràng bại hoại lướt bên trong đùi nàng. Âm thanh của hấn thanh lãnh....

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tôi tên Cố Phúc Nhiên

"..... Em thử suy nghĩ một chút về học bổng của trường xem sao. Hiện tại cũng đã vào năm ba rồi....." Hiệu trưởng còn đang cực lực khuyên bảo chàng trai tên An Bạch tiếp nhận học bổng của trường.

Bỗng "Cạch --" một tiếng. Tiếng mở cửa đúng lúc vang lên đánh gãy lời ông đang nói. Hai người ngừng cuộc nói chuyện. An Bạch theo phản xạ quay đầu lại nhìn.

Người đến là một người phụ nữ. Bộ đầm hai dây màu đen tôn lên dáng người nóng bỏng của nàng, càng phô bày rõ vẻ mê người hơn. Tóc đen dài uốn sóng lộn lộn tùy ý buông thả. Trên môi đánh son hồng nhàn nhạt.

Từ bà vai mượt mà bên trái đi xuống mười centimet là một hình xăm nghệ thuật, mỹ lệ đến mức áp bách nhân tâm.

An Bạch chỉ nhìn lướt qua liền quay đầu lại, rũ mắt nhìn chăm chăm bàn làm việc trước mặt.

"Quý rầy đến hai người sao?" Người phụ nữ nhướn một bên mày tinh xảo, âm thanh quyến rũ hỏi.

"Tất thuốc lá cho tôi." Cố hiệu trưởng nghiêm túc nhìn chăm chăm người phụ nữ rêu rao đó, nhưng nàng lại không thèm để ý mà đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, rất có hứng thú mà nhìn chăm chăm vào bóng dáng thẳng tắp phía trước.

Khí chất thiếu niên thanh nhã. Dáng người đỉnh đạt, giống hệt cây trúc thanh tân sạch sẽ sau cơn mưa.

"Hai người cứ tự nhiên." Ngón tay thon dài của người phụ nữ gẩy gẩy tàn thuốc vào gạt tàn. Đùi phải vắt lên đùi trái, sau đó cánh tay phải thì đặt trên đùi, chống cằm.

Giờ phút này, thiếu niên đó mới chịu lên tiếng, âm sắc ôn nhuận nói: "Hiệu trưởng, em thật không cần cái này, em vẫn luôn bận rộn đi kiếm tiền."

Người phụ nữ rất tùy ý xen lời, nhàn nhã hỏi: "Thật là ưu tú, cậu đó, tên gì?"

Cố hiệu trưởng nhíu mày nói: "Được rồi, vậy em cứ về trước học đi."

"Gặp lại sau, hiệu trưởng." Nam sinh lễ phép nói lời chào tạm biệt. Đầu cũng không ngoảnh lại đi thẳng ra cửa, vừa định đóng cửa lại, lại bị một bàn tay mềm khác ngăn cản.

Nàng đi theo ra. Đôi mắt xinh đẹp nhìn hấn, bên trong chứa đầy sắc thái dụ người.

"Tôi hỏi cậu tên gì?"

"An Bạch."

"Tôi tên Cố Phúc Nhiên, nhớ cho kỹ đó!"

An Bạch từ trong cảnh tượng quen thuộc tỉnh lại, mông lung mở mắt ra. Vừa định động người nhưng lại không thể. Có một cái đùi trắng nõn đang đè trên hông hắn.

Hắn nằm thẳng, tay lên lút đặt trên cái đùi kia. Xúc cảm tốt đến mức không thể tưởng tượng, nhưng hắn lại không dám vuốt. Quay đầu nhìn sang bên trái, trên một cái gối đầu tinh xảo khác, chính là chủ nhân của cái đùi đang ngủ ngon lành.

Trong lòng thầm nghĩ, hôm nay đi làm thêm hắn sẽ muộn mất vài phút rồi. Vì nghĩ đến phát ngốc nên quên dời đi tầm mắt, cũng không nghĩ tới lại bị người vốn vừa rồi còn đang ngủ say bắt gặp.

Trong nháy mắt, An Bạch liền bị thân thể mềm mại như rắn nước cuốn lấy. Hơi thở của người phụ nữ sạch sẽ rơi xuống xương quai xanh của hắn. Tay nhỏ linh hoạt sờ xuống phía dưới, không cứng lắm, bị mềm đi nãy nửa rồi.

"Tĩnh lâu rồi sao?" Ánh mắt người đó mang ý cười, hôn cổ hắn.

"Ừ, hôm nay phải đi làm thêm." Âm thanh An Bạch khô khốc, bắt lấy bàn tay không an phận của nàng.

Người phụ nữ chống đầu, cặp vú đầy đặn nửa hiện nửa ẩn: "Tôi hiện tại nếu muốn thì làm sao bây giờ?"

Dự hoặc trước mắt làm yết hầu An Bạch căng thẳng, hắn không nói gì, chỉ có thể dời tầm mắt đến chỗ khác.

Cố Phúc Nhiên cười khế, sờ sờ mặt hắn, thật thích nhìn biểu tình thanh lãnh của hắn phải nhìn như vậy.

"Được, không nháo cậu nữa, rời giường thôi." Nàng cũng không chọc hắn nữa, ngồi dậy mặc váy ngủ vào, xuống giường đi rửa mặt.

Nhìn cái eo thon mê người của nàng lắc lư đi vào nhà vệ sinh, lồng ngực tinh trắng của An Bạch phập phồng rõ ràng vài cái, hít thở sâu một chập sau đó mới xuống giường được.

Một chiếc Land Rover màu đỏ dừng trước cửa quán cà phê. Cố Phúc Nhiên ngồi trên ghế lái, trang dung tinh xảo sáng lạn. Nàng quay đầu nhìn thiếu niên sạch sẽ bên người, trong mắt đầy lưu quang rạng rỡ: "Hôn một cái?"

An Bạch nghe vậy, duỗi tay đỡ lấy sườn cổ nàng, vươn người áp sát vào, ôn nhu hôn một cái lên mặt nàng.

"Trong nhà chỉ còn dư hai cái, đêm nay không đủ đâu." Tâm tình Cố Phúc Nhiên sung sướng nhắc nhở An Bạch.

"Tôi sẽ đi mua." Âm thanh An Bạch bình tĩnh, ánh mắt thâm u đánh giá gương mặt mỹ lệ của nàng.

"Được rồi, đi đi thôi." Cố Phúc Nhiên sửa sửa tóc cho hắn.

An Bạch đi vào tiệm, ở gian phòng phía sau lấy tạp dề nhân viên đeo vào, trong lúc lơ đãng lại nghe thấy có tiếng nữ sinh đang nói chuyện ở cách vách.

"Hôm nay vẫn là người phụ nữ có tiền đó đưa An Bạch đi làm, nhưng người phụ nữ đó sao lại không cho An Bạch tiền tiêu?"

"Người phụ nữ có tiền đó chỉ là nổi hứng thì tìm chó con chơi thôi, chứ không nghĩ đến sẽ tiêu tiền trên loại người này đâu....."

An Bạch rũ mắt. Đôi tay khựng lại vài giây, nhưng sau đó vẫn tiếp tục thắt xong dây buộc. Ánh mắt hắn đậm đặc, bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nói thật, cũng không còn

An Bạch mới vừa rửa mặt xong, nghe thấy tiếng mở cửa, trên người mặc nguyên áo ngủ đi ra.

"Thân ái, xin lỗi vì về trễ." Cố Phúc Nhiên cúi đầu, một mồi đá rơi giày cao gót, thay dép lê, khi giương mắt lên đã là biểu tình nhẹ nhàng: "Tôi đi tắm rửa trước, chờ tôi nha."

An Bạch nghe nàng nói xong, chỉ yên lặng nhìn đai váy của nàng, không hề dao động. Ánh mắt chậm rãi trở nên u ám. Ngực khí ngày thường ôn hòa hiếm khi mang theo một chút châm chọc: "Cô vẫn còn tình lực đi ứng phó với tôi sao?"

Thật là không thể hiểu được, vừa mới về nhà đã bị ném cho mặt nặng mặt nhẹ?

Cả người sau khi nghe An Bạch hỏi cái câu vô dụng như vậy trở nên cực kỳ không thoải mái. Cố Phức Nhiên thu lại ý cười, vẻ mặt căng thẳng, trong mắt kết băng. Khoé miệng gợi lên một nụ cười không sao cả nói: "Nói thật, cũng không còn."

Cười lạnh lướt qua bên người hắn, đi vào nhà vệ sinh nhỏ hẹp tắm rửa.

Chỗ ở của An Bạch, nàng đã đứt quãng ở được một tháng, cũng đã hoàn toàn thích ứng với cái phòng nhỏ đơn sơ mộc mạc này.

Cố Phức Nhiên cời váy ra, ném qua một bên, quần lót và áo ngực thì ném vào chậu nhỏ màu xanh biếc mà hắn đã chuẩn bị sẵn. Vừa ném xong, Cố Phức Nhiên lại không vui mà đạp cho nó một đạp, rồi nhìn nó một đường lẫn trốn, đứng vào cửa.

Nhanh chóng tắm rửa xong, Cố Phức Nhiên mặc váy ngủ và quần lót mà hắn đã sớm chuẩn bị tốt, thả tóc xuống, sấy sơ qua rồi mới xụ mặt đi ra ngoài.

Ra đến phòng ngủ cũng không thèm nhìn đến An Bạch ngồi ở mép giường đọc sách. Bước nhanh đến bên kia giường, sau đó lên giường nằm xuống, đắp kín chăn, đưa lưng về phía hắn nhắm mắt lại.

Nhìn không chịu được, lòng ầm ầm bức bối, An Bạch khép sách lại, thấy qua một bên, lại vô tình nhìn thấy đồ vật mà hắn mua lúc tan tầm.

Hai hộp Durex, hắn kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, bàn tay ném hai cái hộp đó vào bên trong. Sức lực có chút hơi mạnh nên phát ra một tiếng "uỳnh" liên bật ngược lại.

Đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, liền thấy chậu nhỏ màu xanh bị nàng đá lăn tới cửa. Quần lót và áo ngực rớt lung tung ngoài thành chậu, có thể thấy được nàng không có bao nhiêu kiên nhẫn.

An Bạch khom lưng cầm chậu lên, lấy áo ngực để qua một bên, định giặt quần lót trước.

Sáng nay, nàng ra cửa chọn quần lót màu đen gợi cảm. Hắn gỡ phần vải bị cuộn lại, tìm thấy vị trí đáy quần rồi nhìn nhìn, khô mát không có cái gì khác lạ cả.

Mở vòi nước, nước máy mát lạnh róc rách chảy xuống, hòa hoãn nội tâm bức bối của hắn. An Bạch bắt đầu chuyển tâm giặt sạch quần lót.

Tiếp đó là áo ngực màu hồng nhạt.

Một tháng trước, lần đầu tiên khi nàng câu dẫn hắn ở phòng học chính là mặc cái áo này.

Tiết tự học buổi tối kết thúc, hắn sửa soạn lại bút vở, định hơi muộn một chút mới đi về, lại không ngờ bị nàng chặn đường ở hành lang không có một bóng người.

Lui vào trong phòng học tối thui, nàng giống như một tinh linh đêm dán sát vào người hắn. Tay phải chui vào áo sơ mi, vuốt ve bờ ngực của hắn. Âm thanh trầm thấp mê người: "Tôi muốn cậu, cậu nguyện ý không?"

Hắn không đáp lại. Ánh mắt sắc bén đảo qua khuôn mặt nàng.

Nàng cười duyên buông tay hắn, kéo dây áo trên vai xuống, lộ ra áo ngực màu hồng nhạt, bao lấy bầu ngực đầy đặn. Da dẻ trắng như tuyết, càng sạch sẽ lại càng sắc tình.

"Cậu thích tôi không?" Cố Phức Nhiên đề trên người An Bạch, cặp vú ép vào người hắn. Khe rãnh thu lại, sâu đến hít thở không thông.

"Cô thích tôi?" An Bạch bình tĩnh, xem thường chỗ sâu hút kia, ách giọng hỏi ngược lại.

Đôi môi đỏ tươi của Cố Phức Nhiên giương lên: "Thích."

Cứ như vậy lẫn lộn ở cùng với nhau, hắn không nghĩ đến nguyên nhân khác, chỉ nghĩ rằng chính mình ở một người quá cô độc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tôi đã nói dối

An Bạch gian nan nuốt nước bọt, âm thanh khô khốc nói: "Hôm nay, tôi thấy cô dối vấy, lại không phải là cái buổi sáng."

"Vậy cậu liền cho rằng tôi đi ra ngoài cùng nam nhân khác lên giường đúng không?" Cố Phúc Nhiên oán hận trừng mắt hắn: "Tôi chỉ lỡ làm đổ ly nước cho nên làm dơ cái váy kia mà thôi."

"Tôi sai rồi." Ngờ khi An Bạch nghiêm túc. Đôi mắt thâm thúy ở trong đêm tối tỏa sáng.

"Màng trinh của tôi là tên hỗn đản nào đâm thủng?" Cố Phúc Nhiên nhìn thẳng hắn, ngờ khi sắc bén.

"Thực xin lỗi." An Bạch nghiêng người nằm xuống: "Về sau sẽ không như vậy nữa."

Cố Phúc Nhiên không nói nữa, quay đầu lại, nằm thẳng nhìn chằm chằm trần nhà.

An Bạch không dám ngủ, bồi nàng trợn mắt, tim hắn đập càng lúc càng nhanh.

Cố Phúc Nhiên chính là nhìn không thuận cái bộ dáng bình tĩnh không thêm biểu lộ cảm xúc của hắn. Chỉ có xét nét sự bình tĩnh của hắn, trong lòng nàng mới thoải mái.

Nghĩ như vậy, Cố Phúc Nhiên đột nhiên xoay người ôm cổ hắn, hôn lên hắn. Tay mềm mại phát qua cơ bụng đã hơi thành hình của hắn, dòi xuống phía dưới cầm lấy dương vật.

Dòng điện trong nháy mắt chạy từ bụng nhỏ đi xuống phía dưới. Cả người An Bạch không nhịn được run lên. Cự thủ dưới người chính thức bị nàng đánh thức.

Cảm thụ được dục vọng của hắn, Cố Phúc Nhiên gọi lên khoe miệng. Đứng dậy đi lấy áo mưa, ném một cái cho hắn. Nhìn đôi tay tinh xảo cầm dục của hắn xoa xoa dương vật bồng bồng phấn chấn, ai sẽ tưởng tượng được học sinh giỏi ngày thường nho nhã lại sạch sẽ đẽ nhất trong trường, ban đêm sẽ cùng phụ nữ triển miên giao hợp như vậy.

Cố Phúc Nhiên cời váy ngủ áp đảo hắn, ngồi trên bụng nhỏ tinh tráng của hắn. Côn thịt chót vót dán phía sau rãnh mông của nàng. Nàng có thể cảm nhận rõ cây gậy đó nóng bỏng cứng rắn thế nào. Thân mình không khỏi ngày càng mềm.

Tuy không có bật đèn, nhưng An Bạch biết rõ biểu tình của nàng giống hệt đôi mắt kia, có thể hút cạn máu người. Nàng quyến rũ ngồi trên người hắn, là chúa tể của hắn.

"Muốn tôi sao?" Cố Phúc Nhiên cúi người, ghé vào bên tai hắn hỏi. Bầu ngực cup D rủ xuống, đầu vú quét qua ngực hắn, có chút hơi ngứa và thiếu thiếu.

An Bạch không đáp lời. Đôi tay ôm eo mềm nhuyễn của nàng, hạ thân bất an rung động một chút.

Cố Phúc Nhiên hôn môi rồi cổ hắn, càng tới gần xương quai xanh càng dùng sức. Thời điểm đến gần ngực liền hút ra một vệt đỏ. Cuối cùng cắn một cái trên đầu vú bên trái của hắn. Dùng đầu lưỡi linh hoạt treu đùa hắn.

An Bạch không nhịn được cắn răng, cơ mặt căng cứng, toàn thân tê dại, nóng muốn bốc hỏa lại phát không ra được.

Liếm láp toàn bộ ngực hắn xong, nàng giương mắt nhìn biểu tình ẩn nhẫn của thiếu niên. Giờ phút này, trên gương mặt thanh lãnh của hắn đã nhiễm đỏ ửng. Đầu tóc hỗn độn bất kham.

"Hô hấp của cậu biến thô nha...."

Cố Phúc Nhiên kiều mị làm nũng với hắn. Cảm giác phần eo hơi hơi muốn bồng, nàng khẳng định là hai bàn tay to đang dùng quá sức chọc họa.

"Sờ tôi." Cố Phúc Nhiên cầm lấy đôi tay đang đặt ngay eo, dịch đến trên ngực mình, đòi xoa xoa ngực.

Thất lung tinh tráng của An Bạch dùng một chút lực, trực tiếp ngồi dậy. Hắn xoa vú của Cố Phúc Nhiên, thịt vú từ khe hở giữa các ngón tay lộ ra. Hai bàn tay gom bầu ngực lại một chỗ. Bầu vú càng thêm mê người, hắn cúi đầu dùng đầu lưỡi dọc theo khe rãnh liếm một chút.

"An An..... Hút hút nó....." Cố Phúc Nhiên rên khẽ, kêu tên hắn. Đôi tay xoa đầu hắn.

An Bạch cúi đầu, mở ra môi mòng ngâm lấy đầu vú nhỏ.

"An An..... A, An An....." Cố Phúc Nhiên lác mòng, ườn ngực mặc cho hắn liếm mút.

Toàn thân đều ngứa ngáy, hai chân nhỏ tách ra ở hai bên sườn An Bạch căng thẳng cuộn lên. Gót chân chà chà drap giường.

"An An....."

An Bạch trong lòng thỏa mãn, thân thể tràn ngập sức lực. Người phụ nữ ngày thường cường đại tiêu sái lại đang ngồi trên người mình, yêu kiều mềm mại rên rĩ, kêu tên mình.

Cả người An Bạch khó chịu. Ánh mắt hắn trầm mê trong tình dục đều là hình ảnh gọi tình của Cố Phúc Nhiên. Nàng cúi đầu chôn ở cổ hắn dùng sức hô

hấp, tham lam thờ dòn dập.

"Cậu có thích không?" Cổ Phúc Nhiên ở trước ngực An Bạch hỏi. Đầu ngón tay của hắn đang nhéo nhéo đầu vú cứng rắn của nàng.

"Cậu có thích không....." Cổ Phúc Nhiên hỏi lại một lần nữa. Một bàn tay đột nhiên chụp lấy cái ót của nàng, dùng sức hôn lên nàng.

Đầu lưỡi duỗi vào cái miệng nhỏ, chơi đùa dây dưa với cái lưỡi của nàng. Nước bọt từ khoe miệng chảy xuống.

"Thao ta..... An An....." Cái miệng nhỏ của Cổ Phúc Nhiên liếm khoé miệng hắn, nâng eo lên.

An Bạch đỡ cơn thịnh nộ của mình, đẩy phần quy đầu to lớn đi vào miệng âm hộ lấy lợi của nàng.

Cổ Phúc Nhiên dòn dập hô hấp, chậm rãi buông eo. Tiểu huyết đói khát ăn hết cơn thịnh nộ lớn vào, kịch liệt co rút lại, mang theo một tác một tác khát vọng.

Thân thể hoàn toàn mềm nhũn, nàng trực tiếp ngồi xuống. Cơn thịnh nộ lớn trực tiếp cắm tới hoa tâm, ép ra đầy hoa dịch: "A....."

Toàn thân An Bạch như bị giật điện, dùng sức nhéo xuống mông nàng. Cơn thịnh nộ lớn xô xuyên qua toàn bộ hoa huyết, ép căng mỗi một tác nếp uốn. Dịch nóng tràn đầy, sáng khoái đến da đầu tê dại.

"Sâu quá..... An An đi vào sâu quá....."

Cổ Phúc Nhiên biết hắn thích mình rên rỉ. Nàng rên rỉ càng hăng, hắn thao càng nhanh. Nàng ôm cổ hắn, phần eo lên xuống đều đặn. Vú trắng nõn rung lắc mê người trong sóng gió, nàng tùy ý mà hưởng thụ dương vật của An Bạch. Âm mao lần lượt cạ qua bụng nhỏ rắn chắc của hắn.

Thấy nàng càng ngày càng vô lực, An Bạch ôm sát nàng, dùng kỹ xảo cùng nàng lẫn lộn. Ánh mắt Cổ Phúc Nhiên mềm xuống, trực tiếp tách chân thon dài gác trên vai hắn.

Thất lung An Bạch tràn ngập sức lực dùng sức thọc vào rút ra. Tiểu huyết ướt đến không chịu nổi, càng cắm càng sâu.

"An An thật khoẻ..... Không cần....." Cổ Phúc Nhiên bị hắn một phát đi vào hoàn toàn. Tiểu huyết phảng phất như bị cầm hãm.

Cơn thịnh nộ tùy ý rút ra lại tận lực cắm vào. Thịt mềm dùng sức hút chặt thân gầy. Bụng nhỏ dùng sức, toàn bộ hoa huyết đều xoắn chặt.

Hoa huyết bị cơn thịnh nộ cắm quá nhanh khiến cho âm thủy biến thành bọt nước ở mép âm mao rậm rạp. Mỗi nhô của âm hộ đáng thương theo cơn thịnh nộ lặp đi lặp lại động tác khép mở.

"Gọi tên tôi..... An An....." Cổ Phúc Nhiên khóc nức nở, mê muội thỉnh cầu nghe âm thanh của hắn.

"Cổ Phúc Nhiên....." An Bạch dậm một cái liền gọi tên nàng một lần: "Cổ Phúc Nhiên....."

Từng chút từng chút, nhìn người dưới thân bị hắn dậm đến nghẹn ngào rên rỉ, bị hắn dậm cho vặn vẹo không yên.

Ngay khi hắn gọi tên Cổ Phúc Nhiên lần thứ năm, bụng nhỏ của nàng liền run rẩy. Phần eo không chịu nổi không chế nhắc lên trên.

"An An..... Cầm hãm ta..... Xin cậu, An An."

An Bạch dùng tốc độ nhanh hơn mà động. Cơn thịnh nộ lớn dùng sức mà càn quấy thịt mềm. Nàng càng khóc nức nở rõ hơn, hắn thọc vào rút ra càng kịch liệt.

Tiếng va chạm ái muội cùng với tiếng khóc nức nở mãnh mai trộn lại một chỗ, An Bạch trầm mặc chạy nước rút. Cuối cùng ngay thời điểm nàng cao trào, hắn mới thả chậm tốc độ, nhìn nàng giữa đầu rên rỉ.

Tóc đen tán loạn giống như muốn cuốn lấy yết hầu của hắn.

Hắn lại nhanh hơn, cắn răng đẩy nhanh tốc độ, nhưng bị hai chân dè trên vai cọ phải, hắn không kịp phòng bị mà muốn phóng thích ở trong cơ thể của nàng.

Trên mặt Cổ Phúc Nhiên sau cao trào vẫn hồng hào mỹ lệ như vậy, mang theo ý cười tà tứ, nàng vô lực lôi kéo cánh tay hắn để cho hắn nằm xuống. Sau đó, ngồi quỳ xuống, cởi áo mưa của hắn ném xuống, gắt gao cầm lấy dương vật cứng rắn nóng bỏng. Ngón tay cái đè trên mắt dính dính dịch trắng đục.

Chỉ kém một bước nữa là bán tỉnh, An Bạch bị dục hòa lấp kín người. Toàn thân run rẩy, đến ánh mắt cũng đang run rẩy, cảm giác thống khổ không biết tên thôi quét qua toàn người. Hắn hơi hơi cuộn tròn, ả nấn mà nhìn Cổ Phúc Nhiên.

"Lần này biết sai rồi sao? Về sau còn dám không tin tôi nữa không?" Cổ Phúc Nhiên cười xấu xa chặn đứng cái miệng muốn bùng phát của hắn. Ngón cái xoa nhẹ trên mắt mất.

Nhìn cả người hấn bắt lực mà run rẩy, bàn tay to gắt gao nắm chặt thành giường. Hấn tận lực khống chế xúc động, môi mỏng bật ra đáp lại: "Tôi sai rồi, tôi luôn tin mà."

Cố Phúc Nhiên nghe xong vừa lòng buông ngón cái ra. Đã có tình dịch từ mắt rĩ ra, một tay nàng nhanh chóng lên xuống, một tay khác mát xa hai viên cầu no đủ, tận tình tự tay giúp hấn thủ dâm.

Trái tim An Bạch vốn mắc kẹt ở yết hầu đã chịu trở lại đúng chỗ. Hấn ngửa đầu nhắm mắt hưởng thụ đôi tay của nàng. Cũng không quá lâu liền cao trào, cơn thịnh nộ nhưng Cố Phúc Nhiên vẫn như cũ thực hiện động tác xoa xoa cho hấn. Tình dịch đặc sệt bắn lên trên cánh tay của nàng.

An Bạch rũ mắt nhìn một màn thối nát này, không nhịn được rên ra tiếng.

Vui sướng ngập đầu.

Sau khi bắn xong toàn bộ, Cố Phúc Nhiên cúi người tiến đến bên tai hấn, lắng nghe tiếng thờ đốc gọi cảm của hấn, môi đỏ khẽ mờ, âm thanh như quý mị, chuyên câu lấy hồn phách người khác:

"Thực xin lỗi, tôi đã nói dối."

Hứng thú của tôi với cậu là vô tận.

Không nghĩ sẽ giặt sạch vậy, An Bạch trực tiếp ném vào thùng rác. Sau đó cầm lấy quần lót và áo ngực đi ra ngoài ban công phơi.

Trở lại phòng ngủ, đèn bàn sáng nhẹ xua bớt tối tăm, người trên giường vẫn giữ tư thế như cũ. Hấn an tĩnh leo lên giường, tắt đèn bàn, nhắm mắt bóng đen tràn ngập tĩnh mịch.

Hấn thử đi vào giấc ngủ, gắt gao nhắm mắt lại.

Qua một hồi lâu, ngay khi hấn mơ hồ ngủ say, đột nhiên âm thanh Cố Phúc Nhiên vang lên bên tai, phảng phất như xa xôi, nhưng lại rất rõ ràng:

"Cậu nói tôi không dư tình lực ứng phó với cậu, mà tôi cũng thật sự mất cảm giác hứng thú với cậu..... An Bạch, sau đêm nay, tôi sẽ không tìm đến cậu nữa."

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: An An, thật xin lỗi

"Thật xin lỗi, tôi đã nói dối."

Chỉ một tiết tự học buổi tối, trong đầu luôn lặp lại thật nhiều thứ.

Mồ hôi của nàng đầm đìa. Hơi thở dục hoặc người giống như một tấm lưới bao phủ người hấn. Bàn tay trắng nõn dán lên trái tim của hấn.

"Thích, thích, thích....." Tim lại một lần nữa không cầm lòng được mà đập nhanh hơn.

Không nên trở thành cái dạng này, An Bạch nhìn chăm chăm bài tập trên bàn, ổn định tâm thần. Hấn cần phải học tập.

Thời gian cách kỳ thi cuối kỳ chỉ còn đúng một tháng, đến Cố Phúc Nhiên cũng cảm nhận được thời gian gấp gáp. Tối hôm qua chỉ cùng hấn làm đúng một lần, còn nhắc hấn, về sau nàng sẽ trở về rất khuya hoặc là ở luôn trong phòng làm việc suốt đêm.

Khép lại quyển sách luyện tập tiếng Anh, An Bạch lấy ra một bộ bài thi toán học hoàn toàn mới, chỉ có hoàn toàn đi vào quá trình giải đề, mới có thể khiến hấn rút khỏi tâm tình sa sút. Toàn lực vui đầu vào trong biên đề thi.

Đêm nay mở tiệc rượu chủ yếu chúc mừng cho nhạc sĩ mới thành danh Quan Diệu và người phụ trách toàn bộ khâu soạn nhạc Cố Phúc Nhiên.

"Quan Quan, chúng ta rốt cuộc đã hết khổ rồi." Cố Phúc Nhiên quàng lấy bả vai Quan Diệu cảm khái. Trong lòng cho dù có trải qua ngàn vạn sóng gió thì ngày thời điểm thành công này đều trở thành vãn đạm phong khinh, đây là điều nên đến với các nàng.

Bài hát 《Đáp án》do nàng soạn nhạc, Quan Diệu viết lời, song kiếm hợp bích làm ra hiệu quả kinh người, Weibo cùng các ngôi sao âm nhạc đều đã thừa nhận ảnh hưởng của《Đáp án》.

Nỗ lực bị ngủ đông nhiều năm của các nàng rớt cuộc đã được đền đáp.

Cố Phức Nhiên uống rượu buông thả, ai đến cũng không cự tuyệt. Nhưng dù từ lượng có tốt thế nào, cuối cùng cũng say bí tỉ trên bàn ăn uống linh đình.

"Cố tử, gọi điện thoại cho ai đến đón chị đi." Quan Diệu như trợ lý nhỏ say khướt, thò lại gần nói chuyện với Cố Phức Nhiên. Các nàng đều say đến mức không thể tự về được.

Vài người khác cùng đường có thể cùng nhau lái xe làm bạn về nhà, nhưng nhà Cố Phức Nhiên lại ở thành Tây.

"Gọi cho An An nhà chị nha." Mắt Quan Diệu say lơ đãng, cong thành cung trăng, cảm di động của Cố Phức Nhiên lên, mơ hồ bầm loạn một hồi, rớt cuộc cũng mở được danh bạ.

Cố Phức Nhiên nghe thấy Quan Diệu lẩm bẩm tìm danh bạ, đầu óc trong nháy mắt có chút thanh tỉnh, nàng vội vàng dè lại tay Quan Diệu đang để trên mặt giao diện.

Ban đêm, 9 giờ rưỡi tan học, An Bạch đạp xe về nhà, mở cửa vẫn chưa thấy nàng ở nhà, đoán rằng có lẽ đêm nay cũng sẽ không trở về.

"Burm--" Di động trong túi tiền đột nhiên rung lên, hần liền lấy ra nhìn thử.

Là Cố Phức Nhiên.

Hần lập tức nhấn nghe: "Alo."

Trong điện thoại truyền đến tiếng nói của một nữ sinh xa lạ, men say mười phần, thấp giọng dong dãi: "Nhiên Nhiên..... Nhiên Nhiên uống say, anh tới đón đi....."

Âm thanh Cố Phức Nhiên đột nhiên xuất hiện, đánh gãy lời nàng kia đang nói. An Bạch nghe thấy âm thanh nàng chợt xa chợt gần, còn có tiếng lời kéo nhỏ vụn: "Không cần..... Không cần gọi điện thoại cho An An..... Cậu ấy còn phải học nữa....."

Nữ sinh kia hình như đẩy nàng ra, rồi tiếp tục nói: "Anh tới đón chị ấy đi..... Được không?"

Trong điện thoại là một trận ồn ào, An Bạch không nhịn được nhú mày, tính tình nhẫn nại hỏi: "Được. Ở chỗ nào?"

Một bên tận lực nghe rõ microphone đáp, một bên cầm tiền nhanh chóng ra cửa, đi đến cửa tiểu khu, vừa vặn bắt được một chiếc xe taxi ngừng ven đường.

Thời điểm đến quán bar, An Bạch liền thấy Cố Phức Nhiên được vài người đỡ cùng nhau lung lay đi ra.

"Bác tài, xin bác chờ một lát."

An Bạch mở cửa, bước nhanh đi tới cửa quán bar, đón lấy Cố Phức Nhiên.

"Cảm ơn." Tạm biệt ngắn gọn, rồi ôm nàng đi lên xe về nhà.

An Bạch mới vừa tan học về nhà còn chưa kịp thay đồng phục. Hiện tại ôm một người phụ nữ yếu đuối uống say, cảm giác đối chọi đặc biệt mãnh liệt, tất cả không ngừng quan sát hai người từ kính chiếu hậu.

"Tôi có thể tự về nhà....." Cố Phức Nhiên lẩm bẩm, ôm eo An Bạch, đầu cọ trên ngực hắn, cọ được một hồi, đầu đột nhiên ngừng lại, rầu rĩ nói: "Là mùi của An An."

"A, là ảo giác rồi ảo giác rồi....." Cố Phức Nhiên cười ngọt ngào buông tay ra, dịch thân mình dựa vào cửa sổ xe bên kia. Ngay người nhìn bóng đêm bên ngoài giây lát lại lướt qua rồi hỏi: "Hôm nay, tôi đi về đâu được?"

An Bạch nhìn sùn mặt cô độc của nàng, ánh mắt mê mang, phảng phất giống như không có nơi để trở về.

"Không phải là ảo giác." An Bạch để nàng dựa sát vào người mình, ở bên tai nàng thấp giọng nói: "Tôi là An An."

"An An sẽ giống mama bỏ tôi lại sao?" Cố Phức Nhiên ngẩng đầu thất thần nhìn An Bạch, ngữ khí yếu ớt nói: "Bà ấy cũng đi mất trong đêm, cũng không quay đầu lại, cho dù tôi có khóc cũng chưa từng dừng bước."

An Bạch nghe xong, ánh mắt liền ảm đạm: "Tôi cũng không biết."

Bởi vì ba mẹ hắn bị cướp đi sinh mệnh ngoài ý muốn, cứ như vậy hắn không kịp chuẩn bị đột nhiên bị bỏ rơi, cho nên hiện tại hắn cũng không dám tin chắc vào cái thứ gọi là vĩnh viễn, còn có kiên định vĩnh viễn là gì.

Bản thân cũng vô lực mà thay đổi.

Cố Phước Nhiên không nói nữa, ngơ ngác ngây người, phảng phất giống như một đứa nhỏ ngây thơ. Hiếm khi thấy nàng ngoan như vậy, giống hệt một bé gái.

An Bạch thu cánh tay sát lại.

Về đến nhà đã gần 11 giờ, An Bạch ôm Cố Phước Nhiên lên lầu, bước chân có chút mỏi mệt.

Vắt áo khoác đồng phục lên sô pha, đỡ nàng đi vào nhà vệ sinh cởi sạch rồi cùng nàng tắm rửa.

"Tự mình buộc tóc lên." An Bạch ôm lấy eo nàng.

"Ừm..... Rồi....." Cố Phước Nhiên đơn thuần tiếp thu lời nói bên tai. Sau đó đợi đại não phản ứng, tri độn cột tóc lên.

Hai người cùng nhau từ phòng tắm đi ra, An Bạch cảm giác mình lại vả mồ hôi. Trải qua một phen lăn lộn vừa rồi còn có tắm rửa kỳ cọ, Cố Phước Nhiên rốt cuộc đã hơi tỉnh rượu, mông lung nhìn An Bạch, kêu tên của hắn.

An Bạch đắp chăn cho nàng, sau đó tắt đèn bàn rồi nằm thẳng bên người nàng, hai người an an tĩnh tĩnh chuẩn bị đi ngủ.

Một lát sau, An Bạch cảm giác một bàn tay nhỏ mềm mại vuron lại đây, cầm lấy tay của mình. Hắn nghe thấy Cố Phước Nhiên nhẹ giọng lẩm bẩm: "An An, thật xin lỗi, thật xin lỗi tiểu bảo bối."

Nàng biết rõ suốt khuya, An An vẫn luôn chiều cổ cho mình, nàng biết hết.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhớ tôi hả?

Bởi vì phải quản lý trường học, lão ba bận rộn cả ngày, là thần long không thấy đuôi. Khi có việc muốn nói còn phải tự mình đi tới văn phòng tìm ông.

Cố Phước Nhiên một bên âm thầm khinh bỉ, một bên khóa xe lại rồi đi ra khỏi bãi đỗ xe.

Vốn cho rằng bây giờ vừa vặn là thời gian vào học, lại không nghĩ đến sẽ gặp phải một đám học sinh. Cố Phước Nhiên khẽ nhíu mày, không khỏi thay đổi con đường đi từ bên kia.

Tiết này vừa vặn là tiết thể dục một tháng một lần, có 24 nam sinh kết bè kết đội mà đi ra khu dạy học. Cứ thế đi qua bãi đỗ xe phía Tây bên cạnh sân lớn thể dục, còn nếu nói trắng ra thì chính là tự do hoạt động.

"Ai, các cậu nhìn kia..... Là một mỹ nữ hiếm thấy nha." Một nam sinh nhanh chóng phát hiện ra Cố Phước Nhiên trang điểm tinh xảo đi ngang qua.

Bị giam cả ngày chỉ có học ở trường cấp ba, lại còn phải đối mặt với các lão thầy cô lỗ sĩ mỗi ngày, bọn học sinh hưng phấn nhìn chằm chằm vào mỹ nữ hiếm thấy. Một bên nhìn, một bên châu đầu nói nhỏ, phát ra từng đợt âm thanh trêu đùa.

An Bạch cũng không cùng với đám nam sinh đó nói giỡn sau lưng người khác, bắt động thanh sắc mà nhìn nữ thần trong miệng bọn đại gia đó.

Hôm nay, nàng mặc một bộ đầm dây màu đỏ gạch. Vải dệt nửa người trên kín kẽ bọc trước bộ ngực tròn trịa. Eo nhỏ đến một tay cũng có thể ôm hết, theo bước chân mà đánh cao thấp. Từ góc độ nghiêng còn có thể nhìn thấy cặp mông tròn mẩy giống như đào mật của nàng. Đôi chân dưới làn váy cùng nhau lay động, tron bóng trắng nõn, làm người nhìn đến ngây người.

Ngô Ứng đứng bên cạnh An Bạch cảm khái: "Tỷ tỷ kia thật gọi cảm"

"Ừ." An Bạch đáp lời.

Ngô Ứng đột nhiên quay đầu, gạt mình trừng mắt bạn tốt ngày thường không màng thế sự: "Wow! Khó có được nhaa."

An Bạch làm như có thật gật gật đầu.

Lúc này Cố Phước Nhiên tựa như tâm linh tương thông nhìn liếc mắt một cái về nơi An Bạch đang đứng. Trong một đám người thể nhưng ánh mắt lại có thể nhìn trúng hắn ngay lần đầu nhìn.

Tóc uốn bị nàng buộc ở sau lưng, chỉ có vài sợi tóc đen rũ xuống bên sườn mặt, lộ ra đôi môi đỏ hồng càng thêm mê người.

Nàng quay đầu lại, cúi đầu cười một cái. Trong mắt toàn là sắc thái hoặc nhân. Tuy An Bạch nhìn không thấy, nhưng vẫn tưởng tượng được.

Có đến hàng chục ánh mắt mãnh liệt từ xa đặt lên người mình nên Cố Phúc Nhiên càng đi nhanh, cả người lại càng bủn rủn. Bởi vì nàng cảm nhận được có một ánh mắt trong đó, chính là đến từ đôi mắt của An Bạch.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy giày cao gót đã chịu không nổi sức nặng của mình. Nàng nên bước nhanh hơn, mau chóng biến mất trong tầm nhìn của đám nam sinh.

Vào toà nhà cao tầng, đi thang máy tới tầng cao nhất có văn phòng của hiệu trưởng. Cố Phúc Nhiên gõ gõ cửa sau đó mới đẩy cửa đi vào.

Cố hiệu trưởng nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu nhìn người tới.

"Lão ba tìm con làm gì vậy?" Cố Phúc Nhiên cả lơ phát phờ đi tới đứng trước bàn làm việc, cũng không định ngồi xuống.

"Bà nội con đang nằm viện, ngày mai con về Bắc thị một chuyến, thăm hỏi bà một chút." Cố hiệu trưởng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm bộ dáng luôn đặc biệt rêu rao của nàng, không nhịn được nhún mày nhắc nhở: "Lúc đi nhớ ăn mặc ổn trọng một chút."

"Ấy daz, cùng so với mắt thâm mỵ của lão trung niên thì tất không thể giống nhau nổi." Cố Phúc Nhiên khinh thường hừ lạnh, nhìn chằm chằm chồng văn kiện trên bàn của ông hỏi: "Còn việc nữa không? Lão ba đại nhân bận rộn?"

"Không còn việc gì nữa. Trở về đi." Cố hiệu trưởng nhìn đồng văn kiện, sáng khoái thả lỏng người.

"Vậy được rồi, tạm biệt ba." Cố Phúc Nhiên thoải mái đi ra cửa, lại cố ý dừng một chút nói: "À, con có nhờ người mua thực phẩm chức năng cho ba từ nước ngoài. Qua mấy ngày nữa sẽ gửi thẳng đến trường học luôn."

Cố hiệu trưởng nghe xong lời nàng nói, rồi nhìn cánh cửa đã khép lại. Hai mắt ngày thường uy nghiêm nay lại hàm chứa ý cười.

Trên hành lang yên tĩnh, di động ở trong túi rung lên. Cố Phúc Nhiên lấy điện thoại ra, thấy trên màn hình hiện lên tên người liên hệ lại dọa bản thân nàng nhảy dựng. Nàng nhanh chóng nhấn trả lời.

"An An?" Nàng chần chờ hỏi.

Đầu bên kia không nói chuyện, chỉ có tiếng gió thanh tân thoải mái ngày hè trộn lẫn với tiếng hít thở sạch sẽ.

Khoé miệng nàng không nhịn được giương lên, đi đến một bên cửa sổ rồi dừng lại, nhìn ra bên ngoài, môi đỏ khẽ mở: "Nhớ tôi hả?"

Âm cuối kiều mị tựa như một sợi lông vũ đảo qua trái tim của hắn.

"Ừ." An Bạch hơi hơi ngẩng đầu, dựa vào bờ tường ngoài tòa cao ốc.

"Bé ngoan, hiếm khi chủ động như vậy. Đi tới lầu ba tìm tôi, khen thưởng cho cậu một cái hôn." Cố Phúc Nhiên nhàn nhã đi vào thang máy ấn lầu ba.

"Được." An Bạch đáp lời, chạy bộ tiến vào bên trong toà nhà.

Nghe thấy tiếng bước chân, Cố Phúc Nhiên dựa vào tay vịn cầu thang nhìn người tới, lông mày nhíu lên: "Nhanh như vậy?"

"Gần." An Bạch đi đến trước người nàng, tinh tế đánh giá mặt nàng.

Cố Phúc Nhiên nhón chân, sờ sờ khuôn mặt trong sáng của hắn: "Nghiêm túc nhìn tôi như vậy làm gì?"

An Bạch không nói chuyện, ngoan ngoãn để nàng sờ mình. Chờ nàng muốn ôm cổ thì hắn cong lưng. Nghĩ đến nàng sẽ hôn môi, lại không ngờ rằng nàng chỉ khẽ hôn một cái lên mặt hắn.

Bên trong áo khoác đồng phục dài rộng là áo sơ mi trắng sạch sẽ, càng làm gương mặt hắn trông như ngọc quý.

Cố Phúc Nhiên ôm hắn, cười đến mức đuôi mắt cong lên: "Tuy nhiều nam sinh như vậy, nhưng cậu vẫn xuất sắc nhất."

An Bạch lặng lẽ đặt tay lên eo mềm của nàng. Chỉ qua vài giây lại không thỏa mãn, tay phải trượt xuống cái mông của nàng, tay trái đỡ sau eo nàng.

"Trở về thôi." Lúc này, Cố Phúc Nhiên lại buông hắn ra để hắn trở về phòng học, lại không nghĩ đến hắn sẽ dùng sức đè mình lại. Thân thể mềm mại vừa đụng vào hắn, nàng liền cảm nhận được nơi nào đó nóng rực.

Không thể tưởng tượng mà ngẩng đầu, lại chìm vào ánh mắt như một cái đầm thâm u, mang theo dục vọng. Cố Phúc Nhiên rõ ràng cảm nhận được tất cả.

Nàng nháy mắt cười đến giống hồ ly tinh. Mặt mày phá lệ động lòng người. Tay trái mò vào trong cổ áo hắn, giữ kín như bưng chỉ thông báo: "Ngày mai, tôi phải về Bắc thị mấy ngày."

Dừng một chút, trong âm thanh lại càng nhiều hơn lửa nóng, dự đoán nói: "Cho nên hiện tại, vào học hay là vào nhà vệ sinh?"

An Bạch khom lưng, vùi đầu vào hõm cổ thơm ngát của nàng, từ bỏ giấy giũa: "Nhà vệ sinh."

Ngày mai đi,

An Bạch đề đề thật bình tĩnh có thể nhận một ngày sao?

(An Bạch nhỏ giọng rừ rừ: Có lẽ đi.....

Cố Phúc Nhiên cười như không cười: A.....)

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Làm theo lời cậu nói

Tòa nhà cao lớn này vốn dĩ thừa thối người, lâu ba lại còn là nơi có ít công nhân viên nhất. Đi vào nhà vệ sinh nữ, An Bạch khom lưng rửa tay. Cố Phúc Nhiên biết rõ hắn có thói quen ở sạch, là một nam sinh đặc biệt khắt khe. Mà sự xuất hiện của nàng chính là điều ngoài ý muốn trong sinh hoạt của hắn.

"An An thật tri kỷ." Cố Phúc Nhiên biết hắn vì cái gì mà rửa tay. Nàng liền lấy khăn giấy lau khô hai bàn tay tinh tế của hắn, mà tay của nàng cũng trở nên khô mát theo.

Nàng vo giấy thành một cục rồi vứt bỏ, sau đó nắm tay hắn kéo vào phòng đơn khá rộng rồi khoá cửa lại.

"An An nhớ rõ phải bắn nhanh lên nha, còn phải đi về học nữa." Cố Phúc Nhiên trêu chọc, vừa muốn xoay người lại bị hắn ôm chặt từ phía sau. Môi mông mả lên cái cổ thiên nga thon dài của nàng.

Lần đầu tiên, hắn ôm lấy nàng từ sau lưng. Cố Phúc Nhiên hí mắt dựa vào trên người hắn. Cặp mông no đủ vênh ra sau lại cọ trúng thứ nóng cháy của hắn, càng cọ càng cứng.

Bàn tay to kéo dây áo hai bên của nàng xuống. Váy mềm bị hắn dùng một chút lực túm xuống, tuột theo bầu ngực. Hai vú tuyết trắng khiêu gợi nảy ra, kéo theo một độ cong mê người.

"A..... Núm vú ngựa qua....." Cố Phúc Nhiên ngựa đầu rên rì, hưởng thụ sự vuốt ve của hắn nhưng rồi lại không thỏa mãn.

Bàn tay to từ phía sau vươn tới trước đùa bỡn. Tay An Bạch bắt lấy núm vú phần hồng, hơi hơi dùng sức bóp, dùng móng tay mà khều cọ.

Cúi đầu liếm cổ nàng, bên tai là tiếng rên rì như mèo đêm động dục.

Cái mông cực kỳ co dãn của nàng sắc tình nghiêng lên khiến dương vật của hắn tưởng đến phát đau.

Hắn một tay xoa hai vú, một tay khác dùng sức vuốt ve cái bụng nhỏ bằng phẳng của nàng. Cảm thụ được nàng giống hệt rắn nước ở trong lòng bản thân vận vẹo, kích thích vô số dòng điện.

"An An sờ thật thoải mái....." Cố Phúc Nhiên thoải mái hí mắt. Vật cứng rắn ở mặt sau chọc xương cùng của nàng, khiến cho thân thể vừa ngựa lại vừa mềm.

"Sờ sờ tiểu huyết cho tôi đi..... Phía dưới ngựa qua..... Chỗ phía dưới..... Muốn An An xoa xoa cho tôi....." Âm thanh mềm mại khát cầu lôi kéo.

Tay trái An Bạch vén váy nàng lên, chui vào bên trong quần lót của nàng. Âm mao rậm rạp cong cong quét qua bàn tay hắn. Ngón giữa tinh xảo thon dài tìm kiếm âm đế, rồi dùng sức nhấn một cái.

"A....." Cả người Cố Phúc Nhiên không chịu không chế nổi mà run lên. Mạch máu tựa hồ bị An Bạch nhấn một cái liền co chặt lại.

Tiểu huyết đói khát mấp máy phun ra nước. Ngón giữa chỉ moi moi một chút đã dính ướt, rồi lập tức bắt đầu xoa ấn âm đế mẫn cảm nhất của nàng.

"An An xoa thật thoải mái..... Tiểu huyết ướt đầm luôn..... A....." Cố Phúc Nhiên bị xoa nắn đến điện chạy đầy người. Theo động tác của hắn, nàng cảm lòng không đậu mà căng cơ thể hướng lên trên, đưa vú áp vào một bàn tay to khác.

An Bạch cảm nhận rõ thân thể trong lòng đã sớm không khống chế được. Hắn một bên xoa huyết, một bên ấn bụng nhỏ của nàng áp xuống phía dưới mình. Hồng cũng tự giác thức lên phía trước.

Trước người là đầu ngón tay giúp nàng thủ dâm sau quần lót, phía sau lại là côn thịt thô to chạm dưới eo. Cổ Phúc Nhiên bị kích thích đến mức thân thể không tự chủ mà căng cứng phập phồng. Ngón chân ướt mà gắt gao cuộn tròn lại.

Mắt đen của An Bạch tất cả đều là bộ dạng rên rỉ phóng dăng của Cổ Phúc Nhiên. Hắn dùng ba ngón tay cùng lúc ra vào môi âm hộ đầy đặn và âm đế sưng to, trên dưới không ngừng. Dâm thủy chảy ra đầy một tay.

"Tay An An xoa sướng quá..... Côn thịt chọc ta cứng quá....."

Dù là một thiếu niên thanh tú, khí chất nho nhã nhưng nghe thấy tiếng rên rỉ dâm dăng như vậy, tim cũng đập cực nhanh, phảng phất như một đường liền đụng đến yết hầu, vành tai cũng ửng ửng run rẩy theo.

"A..... An An..... Ừm." Đầu ngón tay sơn móng của Cổ Phúc Nhiên gắt gao bám trên cánh tay gầy nhưng rắn chắc của hắn. Toàn thân theo động tác của hắn đơ đờ.

An Bạch biết rõ nàng sắp ngê ngà cao trào, hắn hạ eo, cong người xuống dùng sức kéo quần lót của nàng xuống đầu gối, sau đó đẩy tốc độ tay nhanh hơn. Hô hấp thô nặng phả ra trên cổ nàng.

"Ợt ợt ợt....." Ngón tay ma xát khiến miệng huyết chảy ra đầy nước nhớt. Tiếng nước cùng lúc phát ra nghe thấy cực kỳ hổ thẹn.

Dâm thủy vừa mới chảy ra liền bị ngón tay nhanh chóng ra vào mà hoá thành những bọt nước nhỏ vụn.

"Hôm nay An An kích thích quá..... Sờ sướng quá....." Nóng bỏng từ tiểu huyết kéo đến khắp người, sau đó lại trở về tập trung trên bụng nhỏ phập phồng kịch liệt.

Bầu vú trước người nàng đơ đờ dâm dăng, An Bạch nhìn thẳng, đột nhiên xoay người Cổ Phúc Nhiên đè trên cánh cửa để nàng đối diện với hắn. Đầu cúi xuống ngậm lấy núm vú của nàng. Đầu lưỡi đánh vòng quanh quanh vú sau đó lại dùng sức liếm mát.

"A..... Chậm một chút..... Tôi chịu không nổi....." Cổ Phúc Nhiên cảm giác âm đế một trận tê dại. Dòng điện đánh đến đại não trống rỗng, nàng quên hết tất cả mà rên rỉ. Tình dục như nước lũ đột nhiên kéo đến bao phủ cả người nàng.

Hai chân kẹp sát nhau cọ xát. Cao trào dẫn đến người nàng chảy ra một bãi dâm thủy, mãnh liệt phun ra trên tay An Bạch.

Cổ Phúc Nhiên nhún chân quy xuống. Nàng tận lực chống đỡ thân thể, nhưng tiểu huyết vẫn trực tiếp đặt trên bàn tay của An Bạch sớm bị che kín bởi dâm thủy.

Nàng ôm An Bạch, đưa miệng mình lên, đầu lưỡi chui vào khoang miệng hắn, câu lấy đầu lưỡi của hắn, triền miên lưu luyến mà trao đổi nước bọt.

Nước bọt của nàng ngọt ngào, giống như vị ngọt trong suốt mà lại kích dục. Một lần lây dính liền phát tác, câu dẫn người ta muốn ngừng mà không ngừng được. Rồi khỏi môi nàng, hô hấp của An Bạch thô nặng phả vào bên má nàng.

Tuy đã cao trào một lần nhưng không có cảm vào vẫn là tồn tại một khát vọng không được thỏa mãn, Cổ Phúc Nhiên kéo đứt một đoạn giấy vệ sinh cuộn tròn rồi nhét vào tay An Bạch. Sau đó tự mình kéo quần đồng phục rộng thùng thình của hắn xuống để lộ ra quần lót bao chặt một vật ẩn nấp đang vận sức chờ phát động.

Thật là có ý tứ, một thiếu niên thanh tú, mặt ngoài cảm dục lại có một dương vật thô dài dữ tợn như thế.

"Cứng đến phát đau sao?" Cổ Phúc Nhiên mỉa mai, đầu ngón tay xẹt qua mã mắt rỉ chút dịch trắng đục.

"Ừm....." An Bạch kêu rên ra tiếng, nhú mào lộ ra khát vọng.

Cổ Phúc Nhiên nâng hai tay cầm lấy côn thịt to lớn, chút có chút không mà lay động: "Cậu làm tình thật không thích nói chuyện sao? Cậu càng không thích nói chuyện, tôi lại càng muốn câu dẫn cậu. Cậu thích tôi kêu ra tiếng không?"

An Bạch khó nhịn mà cong eo, âm thầm cắn răng, khẽ mở môi mòng đáp: "Thích."

Cổ Phúc Nhiên cong một bên khoe miệng, ngữ khí mỉa mai: "Nhìn cậu hẳn đến thống khổ như vậy, hiện tại cậu muốn như thế nào? Nói ra tôi nghe xem"

Nàng như yêu tinh thức giấc làm lý trí người nghe mất hết.

An Bạch rũ mắt nhìn chăm chăm bàn tay nàng dính phải chất dịch trắng đục của hắn, còn kéo ra cả một đường chỉ trắng, rồi đột nhiên lại đứt đoạn giữa chừng, tựa như lý trí bấy giờ của hắn.

Da đầu tê dại, hạ thân lại càng trướng đau.

Hiện tại muốn như thế nào?

An Bạch không giữ được thần trí của chính mình nữa: "Cắm vào đi."

Nghe thấy âm thanh gọi cảm khàn khàn của hắn, Cố Phúc Nhiên đắc ý cười. Ánh mắt nhìn theo một giọt mồ hôi chảy xuống cái cảm tình xảo của hắn.

Về sau lại kiên nhẫn dạy dỗ thêm vậy.

"Làm theo lời cậu nói."

Nhẹ nhàng đẩy hắn ra, đưa lưng về phía hắn chống tay lên cửa. Cặp đùi gọi cảm đứng thẳng tách ra. Quần lót bị kéo căng ở chỗ đầu gối. Còn váy bị xốc lên trên lưng, lộ ra bờ mông trắng nõn, có loại ảo giác vừa nhéo liền chảy ra nước.

Từ đôi chân hon dài thẳng tắp đi xuống là mắt cá chân nhỏ xinh. Nàng mang một đôi giày cao gót tám centimet, vẻ thon dài càng phảng phất dằm nát thần trí của hắn.

Cố Phúc Nhiên hạ thấp phần eo, quay đầu nhìn hắn, ánh mắt dụ dỗ, trên mặt yêu mị toàn là ý cười.

An Bạch biết, thân thể gọi cảm của nàng trước nay đều không phải là độc dược.

Trí mạng nhất chính là nét cười trong mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lớn lên đẹp trai như vậy

Cái mông cầu nhân ở trước mắt nhẹ nhàng lắc lư, tay phải An Bạch liền vươn đến chỗ eo thon chậm rãi vuốt ve rồi rê từ từ xuống một bên cánh mông. Một cái tay khác đỡ lấy dương vật, trước lối vào nghiền vài cái, rồi dùng phần đầu tách mỗi nhò âm hộ ra. Hắn biết rõ cái lỗ nhỏ phía dưới của Cố Phúc Nhiên cực kỳ chật hẹp, không thể tùy tiện cắm vào, nàng sẽ rất đau.

Chỉ vừa mới tiến vào được một phần đầu, tiểu huyết liền lập tức dùng sức hút lấy, cửa huyết bị căng đến mức bẹp lại, chất lỏng chảy đầy tràn.

Một tác rồi một tác cắm đi vào, thịt mềm đầy dâm thủy mút chặt còn thịt cứng rắn, An Bạch phải dùng lực mới có thể thọc đến chỗ sâu bên trong.

Chỗ sâu nhất trong tiểu huyết của Cố ngựa ngáy khó chịu, nàng mở miệng rên rỉ: "A..... Đều thọc vào cả đi....."

"Phụt....." Nửa còn thịt dư bên ngoài đã hoàn toàn đi vào.

"A....." Cố Phúc Nhiên đột nhiên bị hắn đâm liền kêu ra tiếng: "Hắn là bị An An làm cho rách mất rồi."

Tiểu huyết nằm giữa mông thịt đầy đặn co rút rồi lại co rút nuốt vào còn thịt đỏ thắm. Một màn này quá mức xấu hổ, An Bạch nhìn mà mặt đỏ bừng lên, thúc phần eo bắt đầu thọc vào rút ra.

Quy đầu ra sức căng tiểu huyết ra mà xâm nhập vào thịt mềm phía trong. Thân gây bạo phát gân xanh nghiền qua mỗi một tác bên trong. Khi rút ra, còn thịt cứng rắn dính đầy chất lỏng trong suốt của Cố Phúc Nhiên. Cảm giác dính nhớp có khuynh hướng giúp An Bạch thọc vào rút ra càng lúc càng vui sướng.

Âm đạo phảng phất có trăm ngàn cái miệng nhỏ liếm mút dương vật của hắn không buông. An Bạch sướng đến mức da đầu tê dại, mỗi một lần thọc vào rút ra đều dùng sức mà mài bên trong cái miệng nhỏ. Động tác lặp lại liên tục làm dâm thủy không ngừng bắn lên hai viên cầu và trên bắp đùi của hắn.

"Thật lớn..... Còn thịt của An An thật lớn....." Âm thanh của Cố Phúc Nhiên cực kỳ yêu mị. Mỗi lần hắn đâm vào đều ăn ý mà lắc mông ra sau.

"An An khỏe quá..... Còn thịt của ca ca lớn quá....."

An Bạch nghe nàng rên rỉ dâm đãng như vậy liền bị kích thích, càng thêm dùng sức mà thao nàng. Dòng điện chạy từ còn thịt thẳng đến xương cùng rồi cuối cùng oanh tạc đại não.

"Ca ca thao ta..... An Bạch ca ca....."

Trong một phòng vệ sinh đơn ở trường cấp 3, một người phụ nữ 23 tuổi vận vẹo cơ thể kêu một học sinh cấp 3 là ca ca, yêu cầu thao mình. Để cho ai

tưởng tượng, đều cảm thấy cực kỳ kích thích. Đây chính là tình dục mang theo cảm kỷ.

"Mệt quá..... Nhiên Nhiên chịu không nổi nữa....."

Côn thịt vội vàng quất mình, hai chân Cố Phúc Nhiên run rẩy. Cánh tay dùng sức chống lên cửa, đôi mắt nàng rung rung nước, khi bị hấn va chạm liên châu xuôi xuống. Ngoài miệng gọi ca ca, dẫn đến thiếu niên phía sau càng thêm dùng sức thao nàng.

Cả người vô lực xụi xuống, một tay An Bạch dùng lực muốn giữ eo nhỏ của nàng lại. Eo nàng vốn dựa vào khuỷu tay của chính mình mà khi hấn duỗi tay ra vừa vận dụng phải tiểu huyết của nàng.

"Sờ sờ rồi nắn nắn một chút..... Ngứa quá....." Cố Phúc Nhiên sẽ không bỏ qua bất luận một chỗ nào đối với An Bạch.

Cánh tay đỡ eo nhỏ thuận thế xoay bàn tay xuống xoa âm để cho nàng. Mà một cái tay khác bóp chặt cánh mông đầy đặn của nàng. Côn thịt tiếp tục nhanh chóng mà thao huyết. Xương mu của hấn va chạm với mông của nàng, đánh đến mức đỏ bừng.

"Sâu quá..... Ca ca nhẹ một chút....." Cố Phúc Nhiên khóc nức nở lời kéo xin tha, nhưng lại đẩy mông càng lúc càng cao, bên eo gọi cảm hiện ra độ cong mê người.

Hoa huyết bị côn thịt lớn chọc đến mềm nhũn, giống hệt một miếng đậu hũ vô cùng non mềm. Dâm thủy giàn giụa, tạo ra một cảnh tượng thối nát.

An Bạch cắn răng, cơ bắp toàn thân căng lên tiếp tục tiến vào. Bên ngoài môi nhỏ âm hộ bị hấn mài đến sưng đỏ, hai viên cầu dùng sức đánh vào âm huyết.

"Dừng lại..... Dừng lại....." Cố Phúc Nhiên không thể chịu nổi một thời gian dài mà thao như vậy. Cả người nàng đột nhiên kịch liệt căng lên, đầu ngửa ra sau hết cỡ, vú lớn rung lắc giữa không trung.

An Bạch cảm giác được bên trong tiểu huyết đã co rút nhanh đến cực hạn, khiến hấn thiếu chút nữa thì bắn ra. Hấn nhanh chóng thúc đẩy phần eo, côn thịt gian nan thọc vào tiểu huyết sắp cao trào. Cuối cùng lúc sắp bắn tinh, hấn cưỡng chế dục vọng lại, muốn rút côn thịt ra.

Cảm nhận được động tác của hấn, âm thanh tinh tế trong cao trào của Cố Phúc Nhiên vô lực nói: "Bắn cho tôi..... Tiểu huyết muốn ăn....."

"Không muốn Nhiên Nhiên phải uống thuốc." An Bạch quyết đoán rút côn thịt ra, tự mình xoa lấy đến bước bắn tinh cuối cùng.

Cố Phúc Nhiên rũ mắt, có chút tiếc hận mà nhìn tinh dịch đặc sệt chảy xuống bồn cầu. Nàng vô lực kéo giấy vệ sinh, chà lau tiểu huyết lấy lại. An Bạch lấy thêm giấy, trầm mặc không lên tiếng lau sạch giúp nàng.

"Được rồi, đừng lo cho tôi, cậu tự mình lau sạch trước đi." Cố Phúc Nhiên lại đưa cho hấn một nắm giấy, sau đó tiếp tục lau bắp đùi.

An Bạch lâu khô hạ thân của chính mình rồi kéo quần lên, trở lại là một bộ dáng trời quang trăng sáng thanh nhã.

Khi hai người đều thu dọn xong, Cố Phúc Nhiên ấn xả nước xử lý giấy bỏ. Nàng mềm mại dựa vào trên người An Bạch, tay mềm xoa ngực hấn: "Đây là một lần cuối trước khi cậu được nghỉ nha. Tiếp tục học thật giỏi rồi đạt hạng nhất trong trường đó."

"Được." An Bạch im lặng nhận lời, cúi đầu rũ mắt nhìn nét ửng đỏ trên mặt nàng còn chưa rút đi.

Ánh mắt Cố Phúc Nhiên lấp lánh nhìn hấn: "Thích tôi kêu cậu là ca ca sao? Mới kêu cậu một cái mà đã hưng phấn cảm tôi như vậy, đến mức có hơi đau một tí."

An Bạch không nói chuyện, ôm sát nàng vào, hôn một cái, sau đó mới mở miệng nói: "Thật xin lỗi."

"Không có việc gì nha, tôi còn rất thích đó." Cố Phúc Nhiên lấy khăn ướt từ trong túi ra để lau đi vết tích màu đỏ trên môi hấn: "Lau sạch cho cậu rồi, không được hôn tôi nữa."

Xong việc, ánh mắt Cố Phúc Nhiên giao hoạt, cánh tay câu lấy cổ hấn, đưa miệng lên dùng sức liếm mút, sau đó vừa lòng buông ra, nhìn vết đỏ như ấn như hiện chỗ cổ áo của hấn.

"Đỏ rồi kia, cậu có tức giận không?" Cố Phúc Nhiên một bên hỏi một bên sửa sang lại quần áo cho hấn. Cổ áo sơ mi màu trắng lộ ra hơi thở cảm dục, nhưng một khi biên độ cử động hơi lớn liền dễ dàng để cho người khác nhìn thấy dấu vết mờ màng kia.

An Bạch lắc đầu, ánh mắt thâm thúy.

"Lớn lên đẹp trai như vậy, nhưng không cho phép thông đồng với nữ sinh khác nha." Cố Phúc Nhiên vuốt đôi mắt đẹp của hấn, cố ý trêu chọc, tuy rằng nàng biết rằng hấn sẽ không làm vậy.

An Bạch lại lần nữa lắc đầu, cúi người ôm sát nàng.

Cố Phúc Nhiên có thể cảm nhận được hấn quyến luyến nàng nên trong lòng nàng mềm nhũn: "Tôi về Bắc thị ba ngày liền trở về bồi cậu."

An Bạch vui đầu ở cổ nàng dùng sức hô hấp. Nếu trong thân thể có thể tràn ngập hương vị của nàng thì mấy ngày sau đó chắc sẽ không quá cô độc đâu, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Cậu thích người thế nào?

Sáng sớm ngày 31, Cố hiệu trưởng đã gọi điện thoại lại đây, Cố Phúc Nhiên còn đang vui trong lòng An Bạch mơ màng ngủ.

An Bạch ôm lấy thân thể mềm mại rồi rầm vài giây, nhưng cuối cùng vẫn giật giật thân thể để nàng tỉnh lại.

Sáng sớm, giấc ngủ của Cố Phúc Nhiên thường rất nông, nàng bị lay một cái liền mở mắt, lập tức thấy di động đang rung để trước mặt mình.

An Bạch vuốt ve bả vai trơn bóng của nàng, thấp giọng báo nàng biết: "Là hiệu trưởng."

"Oh, nhất định là thúc giục tôi mau về nhà." Cố Phúc Nhiên lẩm bẩm tiếp điện thoại.

Tình thần Cố hiệu trưởng sáng láng, âm thanh nhanh chóng truyền đến: "Rời giường chưa? 9 giờ con ghé qua cửa tiểu khu Thạch Minh đón An Bạch luôn nha. Là cậu nam sinh lần đó con nhìn thấy ở văn phòng đó. Lúc nó học cấp 2, ba mẹ liền qua đòi, mấy năm nay nó đều tới nhà của chúng ta ăn Tết."

"Được ba ba, dạ..... dạ..... Tạm biệt." Cố Phúc Nhiên ném điện thoại qua một bên, ngơ ngác nhìn chăm chăm An Bạch, sau đó mê mải hỏi: "Trước kia, cậu đã từng tới nhà tôi rồi sao?"

"Ừ....." An Bạch gật đầu, trong ánh mắt có ánh sáng lấp loè, Cố Phúc Nhiên lại không chú ý tới.

Lúc này, di động An Bạch cũng rung lên, khẳng định là Cố hiệu trưởng gọi đến.

"Buổi sáng tốt lành, hiệu trưởng..... Dạ..... Được..... Cảm ơn thầy, hẹn gặp lại."

An Bạch ngắt điện thoại, ăn ý cùng Cố Phúc Nhiên nhìn nhau cười.

Cố hiệu trưởng đánh chết cũng sẽ không tin vừa rồi đã gọi điện cho hai người đều đang nằm trên cùng một cái giường. Mà con gái của ông lại đang vuốt ve cơ bụng của An Bạch làm xằng làm bậy.

"Thật tốt quá, tôi còn đang suy nghĩ đêm nay giao thừa nhất định sẽ trộm chạy trốn về bồi cậu..... Hèn gì, cậu lại bình tĩnh như vậy, một vẻ hoàn toàn không suy tính ăn Tết làm sao....." Cố Phúc Nhiên ngạo kiều mà nâng nâng cằm nhỏ của hắn: "Tâm cơ boy, khiến cho tôi lo lắng vô ích."

"Tôi cố ý." An Bạch cong khóe miệng.

Cố Phúc Nhiên duỗi tay vuốt cái cổ thon dài gợi cảm của An Bạch: "Mặc cái áo lông cao cổ màu trắng kia đi, tối hôm qua tôi lại hôn cổ cậu đến đỏ rồi."

An Bạch nghe xong liền nhìn chăm chăm bờ ngực trần trụi của người trong lòng. Bầu vú đầy đặn kề sát ngực của hắn, mặt trên cũng có những vết đỏ trải rộng: "Tôi đã không chế lắm rồi."

"Vậy tôi nên cảm ơn vì cậu đã nương tay sao?" Cố Phúc Nhiên cúi đầu xem trước ngực mình thê thảm đến không nỡ nhìn, khóe miệng run rẩy.

"Ừm" An Bạch cầm bàn tay mảnh khảnh của Cố Phúc Nhiên, muốn trốn tránh tội.

"Trả lời đảng hoàng cho tôi." Một cái tay khác của người nào đó đã lên lút cầm phía dưới nửa mềm của hắn, ánh mắt đầy uy hiếp.

"Nhiên Nhiên không phải thích như vậy sao?" An Bạch rũ mắt, ánh mắt vô tội trả lời.

"À thì....." Cố Phúc Nhiên buông tay ra, bản thân nàng tự làm tự chịu.

Buổi sáng ở Cố gia, ba người cùng nhau ngồi trên ghế sofa.

Cố hiệu trưởng khôn khéo vừa liếc mắt một cái liền nhận ra hôm nay con gái lại chịu mặc thêm quần nhưng: "Ày daz, hôm nay như thế nào lại không mặc mấy cái quần ngắn ngắn kia nữa vậy, còn là quần nhưng nữa chứ."

"À thì..... Tuổi lớn rồi, nên tu dưỡng lại thôi." Cố Phúc Nhiên thoải mái dậm dậm chân, hai từ cuối cùng lại cố ý nghiêng răng bật ra, có trời biết nàng là bị ép buộc.

Mà cái người cường bách nàng thì lại thành thoi ngồi một bên, phảng phất có không chút quan hệ gì đến chuyện cái quần của Cố Phức Nhiên.

"Mấy năm nay ở nước ngoài có tìm bạn trai không?" Cố hiệu trưởng đoạt lấy hộp thuốc trong tay Cố Phức Nhiên ném qua một bên.

Cố Phức Nhiên nhếch mày cười xấu xa nói: "Việc học bận rộn lắm."

Cố hiệu trưởng vẫn luôn nhìn không thuận mắt cái bộ dáng không đứng đắn của con gái mình: "Vậy hiện tại có định tìm đối tượng nào không?"

"Ba xem cậu ấy có được không?" Cố Phức Nhiên nâng nâng cằm, ý chỉ An Bạch đang ăn trái cây bên cạnh.

"Đừng có hồ nháo như vậy, An Bạch là một học sinh đứng đắn lại tài giỏi nhiều mặt, không được lấy nó ra vui đùa."

"Còn con gái ba là một nghệ sĩ vừa có tài vừa có đức song toàn đôi đường." Cố Phức Nhiên cười một cái, nhìn An Bạch tay không lột bưởi.

"Toàn cho ra mấy cái bài hát không thể tưởng tượng nổi cho mấy cái ca sỹ trẻ đang nổi, con mà là nghệ sĩ gì chứ?" Cố hiệu trưởng nhìn một bộ dáng nhận người thích của An Bạch, lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện: "Con như vậy, cứ coi như tính tình An Bạch dễ dãi, người ta cũng không nhất định sẽ coi trọng con....."

Cố hiệu trưởng còn chưa nói xong, lại phát hiện An Bạch yên lặng đưa cho con gái một múi bưởi đã lột sạch, mà nàng cũng tự nhiên nhận lấy.

A? Kì lạ?

Không có khả năng, Cố hiệu trưởng âm thầm lắc đầu, chỉ là do An Bạch quá hiểu lễ phép thôi.

"Vậy bạn học An thích nữ sinh thế nào?" Cố Phức Nhiên đưa bưởi vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt nhiều nước.

Đó giờ Cố hiệu trưởng vẫn luôn thích nhìn con gái giận dỗi lấy làm niềm vui: "Khẳng định là một tiểu thư khuê các, tri thư đạt lý, lễ độ ôn tồn. Cậu ấy là Lâm Đại Ngọc, thì người kia chính là Vương Hi Phượng....."

Cố Phức Nhiên mắt tròn trắng cười cười, sau đó quay đầu hỏi An Bạch: "Cậu thích người thế nào?"

Vài giây sau, Cố Phức Nhiên đột nhiên quay đầu lại, rũ mắt cảm viên kẹo, trầm mặc không lên tiếng nữa, bóc vỏ kẹo rồi bỏ vào miệng.

Về mặt Cố hiệu trưởng đây về nghi vấn mà nhìn con gái đột nhiên trầm mặc, như thế nào lại tự nhiên không náo loạn nữa vậy?

Bị thương tự tôn sao? Không có khả năng.

Tạm thời cứ cho là nghệ sĩ hay vui buồn thất thường thôi vậy.

Mà An Bạch ở một bên ý vị thâm trường mà liếc mắt nhìn Cố Phức Nhiên đang cúi đầu ngậm kẹo, lặng lẽ cong khóe miệng, bởi vì lỗi tai người nào đó đang hồng lên nha.

Hiếm khi thấy được!

Bạn học An rốt cuộc có thể làm cái gì khiến Cố Phức Nhiên thẹn thùng vậy?:)

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nhiên Nhiên sạch nhất

Ba người cùng nhau dùng cơm tất niên ở nhà bếp. Khi tiết mục khai xuân thứ bảy trên tivi kết thúc, Cố hiệu trưởng rốt cuộc cũng không gắng gượng nổi nữa.

"Lớn tuổi rồi, không thể thức đêm nổi, ba đi nghỉ ngơi đây." Dứt lời liền đứng dậy rời khỏi ghế, đi chưa được mấy bước liền nghe thấy Cố Phức Nhiên nói với An Bạch: "Quá không thú vị, hay là cậu vào phòng bồi tôi tâm sự đi."

Cố hiệu trưởng nghe xong lập tức quay đầu lại, nghiêm túc nhìn chằm chằm con gái: "Con cảm thấy An Bạch sẽ có hứng thú cùng con nói chuyện phiếm sao? Đừng quấy rầy người ta....."

Còn chưa nói xong lại phát hiện An Bạch đã tắt TV, nhắm mắt theo đuôi phía sau con gái.

Hả? Làm sao vậy?

Không có khả năng, hẳn là bạn học An Bạch quá tốt nên mới không cự tuyệt người khác.

Vừa mới bước vào phòng ngủ, Cố Phúc Nhiên lập tức đóng cửa thật kỹ. Sau đó dùng sức đẩy người nào đó áp sát tường, vẻ mặt kiêu ngạo, điển hình kiểu giám đốc bá đạo: "Bản lĩnh thật lớn nha, dám đùa giỡn tôi ngay khi có mặt ba tôi ở đó."

An Bạch làm bộ vô tội hỏi: "Nhiên Nhiên không thích sao?"

"Còn rất kích thích là đằng khác." Cố Phúc Nhiên nhin không được cong khóe miệng, mang đầy vẻ ngọt ngào.

Trong đầu một lần nữa hiện lên một màn hồi nãy, nàng quay đầu hỏi hẳn thích người thế nào, hẳn canh góc mà ba ba không thể nhìn thấy liền kéo cổ áo lỏng xuống. Ngón trở thon dài thuận thế chỉ vào dấu hôn bên gáy.

Trong trường hợp này, không biết vì sao Cố Phúc Nhiên vừa then thùng lại vừa khấn trương như vậy. Trong lòng còn có chút ngọt.

An Bạch nhìn nàng dần buông tay chống trên tường, rồi ngậy người nhìn chằm chằm áo lỏng của hẳn đến phát ngốc, hẳn không nhin được mà cười.

"Cho cậu xem lúc tôi còn nhỏ nè, tỳ tỳ đây cũng có lúc thanh thuần đáng yêu đó." Cố Phúc Nhiên nhẹ nhàng xoay người, đi tới giá sách rút ra một quyển album. Bên trong tất cả đều là ảnh chụp thời thơ ấu của nàng.

An Bạch nghiêm túc nhìn từng trang: Nàng búi tóc củ tỏi hai bên, nàng thất hai bím, nàng như ánh mặt trời cười to, nàng ngây thơ đáng yêu.....

"A, rõ ràng chỗ nào cũng đầy, vì sao chỗ này lại thiếu một tấm?"

An Bạch yên lặng lật đến trang sau, nhìn một ảnh chụp khác lại hỏi: "Tấm này Nhiên Nhiên đang làm gì vậy?"

Lực chú ý của Cố Phúc Nhiên trong nháy mắt liền bị hấp dẫn: "Cái này đặc biệt buồn cười nha, tôi từ nhỏ đã là một đứa bé tham tiền, lúc vừa mới học đi chỉ có cách quăng tiền trước mặt tôi thì tôi mới chịu bước đi. Cậu xem cái mũ đỏ này của tôi nè, rất đáng yêu phải không? Đây là ca ca hàng xóm mua cho tôi đó, lúc còn nhỏ tôi rất thích quần lầy....."

Còn chưa nói xong, Cố Phúc Nhiên liền phát hiện vẻ mặt An Bạch vốn tràn ngập hứng thú đã lập tức trở thành vẻ mặt vô cảm, một mình tự lật đến mặt sau xem.

"Vì sao lại đột nhiên không vui vậy?" Cố Phúc Nhiên có thể đoán được nguyên nhân nhưng vẫn không dám xác định.

An Bạch một bên xem ảnh chụp một bên nhàn nhạt nói: "Cái mũ đỏ đó xấu quá."

"Ui ui, vậy cậu không chê tôi xấu hả?" Cố Phúc Nhiên nhướn mày cười cười, khép album lại, đặt mộng ngời vào trong lòng An Bạch.

An Bạch để lại bàn tay đang đặt trên bụng của hẳn: "Đừng, hiệu trưởng ở sát phòng đó."

Cố Phúc Nhiên nhìn hẳn bất động thanh sắc mà nói tron tru như vậy, không nhin được ở trong lòng hẳn cười: "Sao chứ, sát phòng thì sao có nghe thấy cái gì?"

An Bạch không kháng cự được khi nàng cười tươi như vậy, liền cúi đầu hôn nàng một cái.

Cố Phúc Nhiên duỗi tay vuốt ve khuôn mặt tuần lãng của hẳn, có chút tham luyến mà nói: "Thật là câu nhân."

"Không có." An Bạch nghiêm túc cùng nàng đối diện.

Ngón trở Cố Phúc Nhiên chọc chọc bờ môi của hẳn: "Cậu có biết khi cậu nói vậy càng trở nên câu nhân hơn không?"

An Bạch cầm tay nàng, cắn lên đầu móng tay hồng nhuận của nàng.

Cố Phúc Nhiên rút nhanh tay lại: "Cậu có thói quen sạch sẽ, cắn cái gì vậy?"

"Nhiên Nhiên sạch nhất." An Bạch nâng mu bàn tay nàng lên môi hôn.

"Đáng yêu như vậy, đây là phúc lợi tân niên sao?" Cố Phúc Nhiên từ trong lòng hẳn đứng lên, đi đến chỗ tủ quần áo: "Tôi đi tắm, cậu cứ tự nhiên, buổi tối nhớ để cửa cho tôi đó."

Nàng lắc lư cái mộng, cất bước đi uốn a uốn éo. An Bạch vừa nhìn vừa mở miệng nói: "Được, phòng tôi cách đây rất xa."

11 giờ đêm, bên ngoài tràn ngập không khí vui mừng, pháo hoa nổ sáng rực, mà Cố gia lại im ắng bất thường. Nhất là căn phòng ngủ ở cuối hành lang có

chỉ tiếng rên rỉ mỏng manh cùng với tiếng nước ái muội bí ẩn.

"A..... A....." Cổ Phúc Nhiên nằm nghiêng, dùng bàn tay che kín miệng mình. Trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ.

An Bạch nằm phía sau thúc eo thọc vào rút ra, để một chân nàng gác trên khuỷu tay khiến cho hoa huyết mở ra lớn nhất có thể.

Đêm nay, mọi thứ đều đặc biệt hài hòa. Cổ Phúc Nhiên cũng không có giống bình thường nói mấy lời nói gọi dục, cũng không có thúc giục hấn dùng sức một chút. Hai người ngay từ đầu liền ăn ý mà giữ yên lặng. Côn thịt của An Bạch thọc vào rút ra cực chậm, từng cú nhấp đều vững vàng khiến cho người ta có một loại khoái cảm trầm ổn, tựa như nước ấm chậm rãi lan tỏa khắp toàn thân.

"Ừm....." Cổ Phúc Nhiên nhịn xuống dục vọng muốn rên rỉ ra tiếng, nặc cho khoái cảm ở trong cơ thể không tiếng động tích lũy dần.

Côn thịt thô dài mỗi lần rút ra vẫn giữ cho quy đầu ở bên trong. Sau đó lại đẩy nguyên cây đi vào hết, thẳng đến trong cùng hoa tâm. An Bạch nhẹ nhàng đóng đưa phần eo, cọ xát hoa tâm làm cho nó lớn thêm ra.

Hôm nay triều miên ôn nhu lâu như vậy, Cổ Phúc Nhiên tận hưởng sáng khoái đến từ hoa tâm, đôi mắt theo sinh lý mà rỉ nước mắt.

Bởi vì nằm nghiêng mà đâm, An Bạch mỗi lần thọc vào rút ra đều sẽ đụng thẳng đến điểm G. Mỗi một lần đụng tới, âm thủy càng chảy nhiều hơn, Cổ Phúc Nhiên cảm lòng không đậu mà đóng đưa vòng eo trước sau, càng giúp côn thịt kích thích khoái cảm càng lớn.

"Ừm..... A....." Cổ Phúc Nhiên dùng tay đẩy bầu vú qua một bên để cho An Bạch nghiêng đầu xuống ngậm lấy, đầu lưỡi của hấn liếm láp núm vú rồi đánh vòng quanh quanh vú, thỉnh thoảng lại ôn nhu liếm mút.

Khoái cảm không ngừng từ côn thịt thọc vào rút ra tiểu huyết của nàng. Nàng rên rỉ càng lúc càng nhiều, ánh mắt nàng mê luyến. Nàng vì hấn mà chảy xuôi âm thủy. An Bạch tham luyến nàng vì hấn mà sinh ra đủ loại phản ứng, trong lòng tràn đầy, vẫn luôn muốn thao nàng, muốn cho nàng vẫn luôn trầm mê với hấn như vậy.

"An Bạch....." Cổ Phúc Nhiên nhỏ giọng kêu tên của hấn. Phía sau lưng dựa vào trước ngực hấn, cảm giác tim hấn đập thùm thụp dán vào sống lưng của nàng.

"Tôi đây." An Bạch dán sát vào lỗ tai nàng, tiếng nói thoảng qua giống như trong mộng.

"Thật thoải mái, An Bạch." Cổ Phúc Nhiên lấy tay sờ chỗ hai người kết hợp. Động tác thọc vào rút ra thông thả ôn hòa, không gây trở ngại cho nàng vuốt ve hai viên cầu no đủ của An Bạch.

An Bạch tận hưởng cảm giác thoải mái tê dại ở chỗ hai viên cầu, kêu rên nói: "Tôi cũng vậy."

"An Bạch....." Cổ Phúc Nhiên quyến luyến kêu hấn, hưởng thụ hấn ôn nhu thao nàng.

Người phụ nữ ngày thường nỷ dềm cường đại lại đang nằm ở trong lòng hấn, ỷ lại mà kêu tên của hấn. An Bạch đắm chìm trong khoảnh khắc này, không muốn cho nó trôi mất.

Côn thịt cũng không có rút ra, An Bạch điều chỉnh tư thế cho hai người cùng một lúc. Cúi người ôm lấy nàng xoay người, đôi chân thon dài của nàng giống như dây leo cuốn lấy eo hấn.

Cổ Phúc Nhiên rúc vào cổ hấn, lén lút hỏi: "Hiện tại, cậu có vui vẻ không?"

"Vui vẻ." An Bạch không thêm suy nghĩ liền đáp, cọ cọ phần cổ.

"Vậy là tốt rồi." Cổ Phúc Nhiên thân mật cọ cọ mặt hấn, đột nhiên cười, giống hệt một thiếu nữ mừng thầm.

An Bạch lấy một cái gối đầu lót dưới eo nàng. Tần suất thọc vào rút ra nhanh hơn, lực đạo cũng tăng thêm.

Môi hôn nàng, đầu lưỡi lưu luyến giao triền, hai người tham luyến liếm mút nước bọt của đối phương.

Lần này làm tình, tiết tấu nhu hòa kéo dài, cho nên khoái cảm đều tích lũy ở bên trong chờ đợi được bùng nổ.

Côn thịt lúc trước chỉ cọ xát giảm bớt ngứa ngáy, hiện tại lại dùng sức mà thao, kích phát ra loại khoái cảm xưa nay chưa từng có, lẫn lộn với âm thủy.

Cổ Phúc Nhiên cảm giác bụng mình phình to, chỗ sâu bên trong sắp có một dòng nước mãnh liệt phun ra: "An An, tôi muốn tiểu....."

An Bạch bị lời nói của nàng kích thích đến côn thịt dựng đứng lên, hấn thấp giọng nói: "Ôm tôi, đưa Nhiên Nhiên vào nhà vệ sinh."

Cổ Phúc Nhiên nghe lời mà ôm, lại không nghĩ rằng hấn không chịu rút phía dưới ra, cứ thế ôm lấy hông nàng, cầm chặt bên trong rồi đưa nàng đi vào nhà vệ sinh.

"May mắn căn phòng này ở xa cho nên có nhà vệ sinh độc lập." Cổ Phúc Nhiên ôm hấn, tay vuốt ve phía sau cái lưng tinh trắng của hấn. Hấn đi đến nhà vệ sinh rồi nhưng vẫn chưa chịu buông tay: "Buông tôi ra đi."

An Bạch không nói chuyện, áp nằng ở trên tường tiếp tục thọc vào rút ra. Bởi vì là tư thế đứng, sức nặng của Cổ Phúc Nhiên hạ theo xuống, dương vật cắm vào càng sâu. Nước tiểu lại như muốn tăng thêm

"Không cần..... Đặt tôi xuống dưới, tôi muốn tiểu....." Cổ Phúc Nhiên run giọng giãy giụa.

"Tiểu ra luôn đi....." An Bạch ách thanh mệnh lệnh.

"Không muốn....." Cổ Phúc Nhiên dùng sức đẩy hấn, cảm thấy quá xấu hổ: "Hiện tại, tôi vẫn chưa quen."

An Bạch liếc mắt nhìn nằng một cái, sau đó rút dương vật ra, đặt nằng ngồi trên bồn cầu, đứng trước mặt nằng nhìn nằng.

Cổ Phúc Nhiên giương mắt ủy khuất nói, trong mắt gợn đầy nước: "Tôi..... tiểu không được."

An Bạch âm thầm cắn chặt răng, kéo tiểu yêu tinh chộc người này đứng lên, rồi đẩy nằng áp lên tường dùng sức thọc vào rút ra.

"Nhanh một chút An An, tôi muốn....." Cổ Phúc Nhiên dùng sức kẹp chặt, thịt mềm đói khát liếm mút côn thịt.

Cơ bắp toàn thân An Bạch căng chặt, hạ thân điên cuồng ra vào, theo tiểu huyết càng ngày càng gấp. Lúc hấn lại lần nữa dùng sức thọc đi vào, Cổ Phúc Nhiên liền cao trào, dâm thủy ồ ạt chảy ra cọ rửa dương vật.

Cổ Phúc Nhiên một bên dựa vào hấn một bên nghẹn ngào thúc giục: "Bắn cho tôi đi An An, kỳ an toàn sẽ không có việc gì."

An Bạch nghe xong, tim đập càng lúc càng nhanh, tăng tốc thao nằng. Cuối cùng gắt gao ôm chặt nằng, bắn hết tinh dịch vào trong cơ thể nằng.

"A....." Cổ Phúc Nhiên thoải mái than nhẹ, hưởng thụ tinh dịch tưới vào.

Trong lúc hai người ôm nhau, bên ngoài pháo hoa càng ngày càng nhiều, đại khái đã sắp đến 0 giờ.

Cổ Phúc Nhiên ôm lấy hấn, vú tuyết trắng kề sát ngực hấn, nằng thân mật hôn hôn cái trán của hấn: "Bồi cậu tân niên thứ nhất, cậu lại lớn thêm một tuổi rồi, tân niên vui vẻ, An Bạch."

Âm thanh An Bạch sau cao trào càng thêm từ tính trầm thấp, cánh tay hấn ôm sát nằng, hôn nằng một cái. "Tân niên vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Nói hay sẽ được khen thưởng

Trước khi An Bạch thi đại học, Cổ Phúc Nhiên không dám qua đêm ở nhà hấn. Bản thân muốn hấn an tâm mà học hành tiến bộ, không thể trầm mê trong nữ sắc. Tuy rằng nằng cũng đã cấm dục An Bạch được hai tháng.

Đêm trước khi thi đại học, Cổ Phúc Nhiên so với An Bạch còn khản trương hơn. Mấy ngày nay, nằng rất siêng năng đi chùa miếu quỳ lạy. Thân là một Phật tử, nằng tin tưởng Phật Tổ Bồ Tát sẽ phù hộ cho người chăm chỉ. Ngày nào nằng cũng tới chùa miếu, nhất nhất thành kính quỳ lạy mỗi một vị thần ở đó.

Buổi tối sau khi lên giường, nằng lập tức gọi điện cho An Bạch hỏi thăm: "Tối nay đã uống sữa chưa?"

An Bạch ở đầu bên kia đáp lại: "Uống rồi."

Cổ Phúc Nhiên lại nói thêm mấy câu cổ vũ tinh thần An Bạch: "Không cần khản trương nha! Cậu là ưu tú nhất! Luôn luôn đứng thứ nhất! Tối nay, tôi vốn dĩ muốn về bồi cậu, nhưng lại sợ cậu hiểu sai, cho nên cậu vẫn nên ngoan ngoãn ngủ một mình thôi. Thi xong rồi lập tức khen thưởng cho cậu nha."

Đầu bên kia điện thoại không đáp lại, nhưng Cổ Phúc Nhiên lại nghe thấy tiếng cười nhẹ của hấn.

Càng sát ngày thi, Cổ Phúc Nhiên nói chuyện với hấn càng thêm ôn nhu, hoặc nhiều hoặc ít mang theo ý tứ dụ dỗ, e sợ quấy rầy hấn chuyên tâm học hành: "Ngoan, buổi trưa ngày mai, tôi ở nhà chờ cậu cùng nhau ăn cơm nha. Cho cậu tha hồ ăn loại thịt ngon nhất. Ngày mai thi đại học cố lên!"

"Được." An Bạch ở một đầu khác ầm ập cười đáp.

An Bạch thi xong môn cuối cùng liền đi về nhà. Nằng đã sớm đợi ở cửa, lúc này mới dám hỏi hấn thi được hay không.

"Cũng được." An Bạch trầm ồm như thường đáp, đón lấy ly nước nàng đã chuẩn bị sẵn, uống một hớp.

"Cậu nói "cũng được" tức là "rất được". Tôi chỉ biết cậu là lợi hại nhất." Cổ Phúc Nhiên đắc ý nhướn lông mày, rồi bỏ đi vào phòng bếp: "5 giờ rồi, hôm nay ăn cơm sớm đi, tôi đi nấu cơm."

An Bạch giữ chặt lấy cánh tay nàng lại, không cho nàng đi, cúi đầu lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi ra đưa cho nàng.

Cổ Phúc Nhiên nhận lấy rồi mở ra, là một chai Serge Lutens La Fille De Berlin. Nàng rất có hứng thú, giương mắt nhìn hắn: "Làm sao lại đột nhiên tặng tôi nước hoa?"

"Tôi thấy các chai kia của Nhiên Nhiên không còn nhiều." An Bạch nghiêm túc trả lời.

Cổ Phúc Nhiên động lòng ồm lấy hắn: "Đây là bảo bối vì tôi tiêu tiền nha! Nhưng vì sao lại không mua hiệu khác, hiệu này đắt lắm."

"Nhiên Nhiên vẫn luôn dùng mùi hiệu này. Đây là mùi của Nhiên Nhiên." An Bạch chôn đầu ở cổ nàng dùng sức hít một hơi. Mùi hương phảng phất mờ mịt.

"Mùi gì cơ?" Cổ Phúc Nhiên muốn nghe thử cảm nhận của hắn một chút.

An Bạch một bên nghe một bên trả lời: "Giống như một sát thủ lãnh khốc đi đến chỗ tôi, rồi lại đột nhiên mỉm cười với tôi."

"Đúng vậy, mùi hương của La Fille De Berlin lúc đầu lãnh khốc lúc sau ôn nhu, càng ngửi càng triển miên." Cổ Phúc Nhiên đồng ý cười, sau đó hỏi: "Cậu có thích không?"

"Có." Chớp mũi An Bạch quyến luyến ở đằng sau lỗ tai nàng.

Cổ Phúc Nhiên rũ mắt, như tự nói với chính mình: "Cậu không ngửi thấy hương cuối thanh thuần sạch sẽ của loại nước hoa này, có lẽ vì mùi hương mà cậu chân chính thích chính là điểm mỹ tươi mát."

Ánh mắt An Bạch chột sâu thẳm, không đáp lại.

Buổi tối, An Bạch tắm rửa xong, đi vào phòng ngủ. Lúc nhìn thấy Cổ Phúc Nhiên đứng trước mặt, đồng tử lập tức co rụt lại, cả người bắt đầu bốc hỏa.

Cổ Phúc Nhiên sửa sang lại các loại dây trên người một hồi, rồi có chút mất tự nhiên hỏi: "Nhìn được chứ?"

An Bạch đánh giá nàng, yết hầu căng thẳng, thanh âm khô khốc nói: "Được."

Trên cái cổ thiên nga của nàng đeo một sợi dây dào, kéo thẳng xuống bao lấy hai bầu ngực. Nội y ren màu đen mỏng như cánh ve. Đầu vú và hoa huyết khua sau vải dệt mơ hồ có thể nhìn thấy. Cặp đùi thon dài trắng nõn mang đôi tất có dây đai màu đen. Một đôi giày cao gót cũng màu đen càng gọi lên dục vọng đầy tràn của người nhìn.

Cổ Phúc Nhiên cảm nhận được ánh mắt An Bạch giống như một sợi lông chim tinh tế, có thể khiến từng chỗ hắn nhìn đến đều dẫn đến một trận ngứa ngáy. Nàng có chút thẹn thùng dịch dịch chân, cũng có khăn trang, sợ hắn nhìn thấy bí mật ở hạ thân.

"Cậu lần này đừng làm gì cả, để tôi." Cổ Phúc Nhiên vứt bỏ thẹn thùng, tập trung toàn bộ dũng khí khai hỏa, đi đến chỗ An Bạch đứng, cởi áo ngủ của hắn ra, tùy ý đẩy ngã hắn lên trên giường.

Tự mình nằm bò trên người hắn. Hai cánh tay trắng nõn chống ở hai bên giam cầm hắn vào chính giữa. Eo thon dẹt thấp, mông nhếch lên, ngón tay nhẹ cọ cạo yết hầu của hắn. Về mặt mỹ hoặc nhìn chăm chăm hắn: "Tôi nhìn thấy cậu nuốt nước miếng nha."

An Bạch không nói chuyện, mắt đen gắt gao khóa chặt nàng. Bàn tay to từ bên hông nàng sờ soạn đến chính giữa cái mông.

"Không được tùy tiện sờ tôi." Cổ Phúc Nhiên lắc lắc mông tránh đôi tay hắn. Đôi tay nàng sờ lên khuôn mặt tinh xảo của hắn. Cái lưỡi liếm dọc theo sườn cằm hoàn mỹ như điêu khắc, kéo một đường biên xuống phía dưới, rồi dừng ở chỗ yết hầu gọi cảm. Cái miệng nhỏ mở ra ngâm vào...

"Ừm....." An Bạch bất giác kêu rên ra tiếng. Đôi tay rũ ở hai bên người nắm chặt lại.

Lúc này Cổ Phúc Nhiên đã ngâm lấy đầu vú của hắn. Hàm răng vừa mới khê cắn đã lập tức cảm nhận được thân thể hắn chấn động. Nàng chu du trên da thịt trắng như sứ hạ xuống từng dấu ấn màu hồng.

Tiếp tục đi xuống nữa, trực tiếp tách chân ra ngồi quỳ giữa hai đùi của hắn. Tay mềm mại đi xuống vuốt ve cơ bụng, rồi lướt thẳng đến cái lều nhỏ đã sớm căng phồng phía dưới mới chịu ngừng lại. Cách quần lót cầm lấy cây gậy của hắn, đầu ngón tay nhẹ xoa, vừa lòng thấy được cơ đùi hắn trong nháy mắt căng cứng.

Nàng không vội không chậm kéo cạp quần lót tụt dần xuống. Vật cứng rắn thô dài bắt lấy cơ hội lập tức nhảy ra, dữ tợn đứng trước mặt nàng. Thân gậy nổi đầy gân xanh, mả mắt rỉ ra chút dịch trắng đục.

"Thật là lớn." Cổ Phúc Nhiên nhẹ giọng cười, ngẩng đầu nhìn đôi mắt hấn tràn ngập tình dục, bên trong còn có khát vọng muốn nàng.

Nàng cúi đầu đưa môi đỏ đến gần, âm thanh cực kỳ dụ hoặc: "Nói hay sẽ được khen thưởng."

Nói xong, một hơi liền ngậm lấy quy đầu bành trướng.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cậu phát hiện ra cái gì sao?

An Bạch bị kích thích đến mức toàn thân run rẩy. Lửa nóng chạy dọc từ phía dưới thẳng một đường đến đại não làm hắn muốn phát điên.

Đầu lưỡi liếm láp quy đầu vài lần. Tay nhỏ nắm côn thịt rút ra khỏi miệng, kéo một ít nước bọt theo đó. Khóe miệng cong lên câu mắt tâm người khác. Nàng kiều mị hỏi: "Sướng không?"

An Bạch không hé răng. Đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn nàng. Cái cảm kiều ngạo căng cứng, hầu kết lặn lên lộn dưới.

Cổ Phúc Nhiên rất thích trêu chọc hắn, càng yêu thích bộ dáng hắn bị dục hóa đốt người lại không bằng lòng mở miệng: "Còn muốn tôi ăn nó nữa không?"

Tay nhỏ khi có khi không vuốt ve trên dưới. Ngón trở đánh vòng trên mã mắt ướt át đã sớm tê dại.

An Bạch từ bỏ việc giãy giụa với dục vọng. Hắn dùng ánh mắt tràn ngập ham muốn nhìn bộ dáng mê người của nàng, âm thanh ghen ngào: "Ngậm nó vào đi."

Cổ Phúc Nhiên nháy mắt.

Đuôi mắt lập tức nhếch lên. Ánh mắt khóa chặt hắn. Miệng lại một lần nữa ngậm vào, dùng sức liếm mát vài lần.

"Ừm....." An Bạch không thể khống chế mà bật ra tiếng. Hơi thở càng lúc càng nặng. Môi mọng khê mở ra thở dốc.

Miệng nhỏ màu đỏ rệu ngậm lấy cự vật màu hồng nhạt, liên tục liếm mát trên dưới, hoặc là phun ra nuốt vào. An Bạch nhìn động tác trúc trắc của người phụ nữ dưới thân, hấn hung hăng cuộn chặt tay, nhìn xuống xúc động muốn cắn vào miệng nàng.

Miệng Cổ Phúc Nhiên chua lên, nhả ra côn thịt càng lúc càng cứng rắn. Dưới thân bị kích thích đến mức dâm thủy tràn lan. Ánh mắt nàng mê luyến đánh giá gương mặt ửng đỏ của An Bạch, không nhịn được nói: "Cậu thật nhạy cảm....."

Tham luyến hắn bởi vì nàng mà mắt không chế. Cổ Phúc Nhiên cam tâm tình nguyện cúi đầu, vì hắn mà tiếp tục khẩu giao.

Đầu lưỡi đỏ búng từ dưới gốc côn thịt một đường liếm lên trên. Sau đó ngậm lấy quy đầu liếm mát vài lần, nhả ra, rồi lại tiếp tục liếm từ trên xuống dưới gốc.

"Ya..... A....." An Bạch ý loạn tình mê, không khống chế được mà than nhẹ ra tiếng.

Nghe hắn gọi tình rên rỉ, Cổ Phúc Nhiên cảm giác tiểu huyết một trận ngứa ngáy. Dâm thủy không nhịn được mà chảy ra bên ngoài. Tay nhỏ xoa hai viên cầu no đủ, sau đó một phát ngậm vào hết.

"A....." An Bạch thoải mái kêu ra tiếng, cảm nhận đầu lưỡi nàng an ủi hai viên cầu.

Cổ Phúc Nhiên mở miệng ra, không nhịn được lẩm bẩm: "Thật là môi miệng."

Trái tim An Bạch mỗi lúc đập liền nhiều thêm một ít dục vọng xao động, hấn cực lực ngăn nàng lại: "Đi lên đi."

"Không, tôi muốn không dừng lại." Cổ Phúc Nhiên giống hệt yêu tinh, há miệng to ngậm côn thịt vào. Bắt đầu phun ra nuốt vào với biên độ lớn. Đầu lưỡi mạnh mẽ hoạt động, phối hợp với một chút sốt ruột mà liếm mát nhanh hơn. Nước bọt trong suốt không kịp nuốt xuống, chảy từ trên thân gầy của hắn thẳng xuống bàn tay nhỏ đang mát xa hai viên cầu.

"Ừm..... A....." An Bạch vừa hưởng thụ vừa thống khổ. Khẩu giao trúc trắc làm cho hắn trầm mê nhưng lại không đạt được thỏa mãn.

Đúng ngay lúc này, đầu lưỡi nhỏ của Cổ Phúc Nhiên đột nhiên đảo trên đỉnh quy đầu, rồi lại chui vào phía trong mã mắt của hắn, liên tục cố gắng đẩy

đầu lưỡi vào sâu bên trong.

"A....." An Bạch bị nàng chơi đùa kích thích đến mức run rẩy cả người. Eo tê dại, nhất thời không chịu được, trong nháy mắt liền thất thủ.

"A....." Cố Phúc Nhiên cố hết sức nuốt vào tinh dịch đặc sệt của hắn. Tay nhỏ không quên xoa nắn viên cầu để kéo dài khoái cảm cho hắn.

An Bạch không nhìn được nàng vì mình mà làm việc này, gian nan vận thân, đuổi cánh tay dài rút một tờ khăn giấy.

"Phun vào trong tay tôi đi." An Bạch đuổi tay đến trước mặt nàng.

Cố Phúc Nhiên yêu mị nhìn hắn một cái, phun ra số dịch còn lại không thể nuốt hết.

Chờ hắn vo giấy ném xuống sàn, Cố Phúc Nhiên đã cời giày cao gót ra, ngồi lên cơ bụng của hắn: "Rất thích lúc cậu không thể bình tĩnh, gọi cảm đến mức làm tôi muốn một phát nuốt hết cậu vào bụng."

An Bạch nghe lời nàng nói, nhưng lại để ý đến một chỗ khác. Hắn chăm chăm nhìn chăm chăm vào phía dưới của nàng.

"Vừa rồi thoải mái không?" Cố Phúc Nhiên cúi người xuống, để trong mắt hắn chỉ có chính mình.

"Có." An Bạch đáp lời, bụng không tránh khỏi phập phồng một chút.

"Cậu phát hiện ra cái gì sao?" Cố Phúc Nhiên xoay hông mấy cái. Mắt đầy giả hoạt, biết rõ còn có ý hỏi.

Kỳ thật nàng vừa mới ngồi lên, An Bạch liền cảm nhận được một cái miệng nhỏ dính nhóp ướat át đang dính sát vào bụng của hắn. Xúc cảm mềm mại giống như thịt sò co dãn, một hộp một hộp liếm mát hắn.

Hắn biết rõ đó là cái gì.

"Vì sao lại không nói lời nào?" Cố Phúc Nhiên cố ý xoay hông qua trái qua phải.

Hai cánh hoa mềm xinh đẹp hoàn toàn bị tách ra. Miệng huyết trực tiếp phun ra đâm thủy lên cái bụng rắn chắc của hắn.

Giống hệt một yêu tinh gọi cảm đến mức muốn mạng người, một hai phải câu mắt hôn phách người dưới thân thì mới được.

Mặt An Bạch hồng lên, tiếng tim đập như sấm, từng tiếng đánh vào trong tai. Hắn muốn tóm chặt nàng rồi hung hăng phát tiết xúc động cùng với những dục vọng vì cái miệng nhỏ đó mà động lại đã lâu.

Cố Phúc Nhiên bắt đầu dịch hạ thân, nương theo đâm thủy ướt át, ở trên cơ bụng hắn trượt lên trượt xuống. Âm đế đã sớm sưng to đến không chịu nổi lần lượt nghiền qua cơ bắp rắn chắc. Nàng hơi hơi ngửa đầu nhỏ giọng rên rỉ: "A....."

Nàng dùng cơ bụng của hắn tự mình an ủi. Thịt huyết vô cùng non mềm cùng với âm mao cong cong thay nhau xoa xoa thân thể của hắn, ngứa ngáy khó nhịn, cực kỳ dục hoặc. An Bạch nắm chặt tay, hô hấp thô nặng khiến cho bộ ngực kịch liệt phập phồng.

Ánh mắt Cố Phúc Nhiên mang vẻ khiêu khích: "Tò mò phải không? Cậu có muốn xem thử không?"

Lại một bãi đâm thủy chảy xuống trên người hắn, An Bạch không nói chuyện, dùng ánh mắt cực nóng trả lời.

Cố Phúc Nhiên ngồi xổm lên, hai chân mở ra lớn nhất. Hạ thân treo trên trước ngực hắn, toàn bộ hoa huyết hiện ra sát mặt hắn.

Quần lót ren màu đen bị nàng tách ra, hai miếng vải màu đen kề sát môi âm hộ màu mỡ. Đâm thủy làm ướt toàn bộ hoa cốc đỏ bồng. Âm đế sung huyết đỏ tươi bọc một tầng nước trong suốt. Tiểu huyết phun đầy chất lỏng, đói khát co rút lại, sắc tình đến mức làm người ta hít thở không thông.

An Bạch nhìn đến đôi mắt khô ran, quên cả hô hấp, trừ bỏ hoa huyết trước mắt thì còn sót lại chỉ có dục vọng kêu gào trong cơ thể, làm hắn không nhận được động đập yếu ớt.

Ánh mắt An Bạch làm Cố Phúc Nhiên tưởng tượng rằng lông mi mảnh dài của hắn phảng phất đang chơi đùa hoa huyết của nàng, càng lúc càng ngứa: "Cậu nằm đó có nhìn thấy nơi đó của tôi không....."

"Nếu có thì..... Đậu nhỏ thật là ngứa, giúp tôi xoa xoa nó đi." Hai chân Cố Phúc Nhiên nhũn ra. Ánh mắt vô lực khẩn cầu An Bạch.

An Bạch run giọng hỏi: "Tôi có thể hôn nó được không?"

Nghe thấy âm thanh thiếu niên thường ngày thanh nhã sạch sẽ lại đi nói mấy lời ái muội sắc tình này, thân thể Cố Phúc Nhiên không chịu được, bị kích thích đến phát run.

Thật là mẫn cảm, mới hỏi một câu đã mẫn cảm đến phát run. An Bạch nhìn tận sâu bên trong, mang theo ý cười.

"Tôi..... Đã sớm muốn làm như vậy, chỉ sợ Nhiên Nhiên không thích thôi." An Bạch nói dứt lời, bàn tay to liền ôm hai cánh hông đầy thịt của nàng nâng

lên đẩy tới phía trước, trực tiếp dán sát tiểu huyết của nàng vào miệng mình.

Cố Phúc Nhiên dường như bị giật mình, nhanh chóng dịch tiểu huyết ra xa miệng hắn. Hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ gối ở hai bên sườn của hắn. Nàng chống người, tiểu huyết cách môi hắn đúng một centimet, khiến nàng mẫn cảm đến run rẩy: "An An hôn tôi, vì sao lại không thích..... Bộ dáng gì của cậu, tôi đều thích cả..... Ừm....."

An Bạch mê muội nhìn tiểu huyết mấp máy không ngừng, vươn đầu lưỡi liếm thử thăm dò, kích thích môi nhỏ âm hộ vài lượt. Sau đó đầu lưỡi móc vài lần trong miệng huyết rồi mới thu hồi lại, nếm nếm thử đậm thủy trong suốt, thật là ngọt. Hắn lại một lần nữa duỗi đầu lưỡi bắt đầu liếm láp âm đế, từng chút từng chút dò xét, vừa nghe tiếng rên rỉ của nàng giống như mèo mẹ động dục.

Cố Phúc Nhiên hạ giọng, say mê kêu ra: "An An liếm thật thoải mái..... A..... Nóng quá....."

An Bạch nhận lời khen của nàng, càng thêm nghiêm túc liếm láp tiểu huyết béo múp. Từ dưới dẫn theo đậm thủy một đường liếm lên âm đế, sau đó dùng sức liếm mát một lượt, lập đi lập lại. Mặt lưỡi thô ráp mài tiểu huyết đặc biệt thoải mái.

Dòng nước càng lúc càng nhiều, róc rách chảy xuống, An Bạch liền há miệng to nuốt một hơi.

Cố Phúc Nhiên bị hắn dùng sức hút, thiếu chút nữa giữ không nổi thân mình: "Ya....."

An Bạch một bên liếm huyết một bên vuốt ve mông thịt đầy đặn. Bàn tay to để lại từng vết lằn màu đỏ, càng làm cho nàng đắm chìm không muốn tỉnh. Tay An Bạch dùng sức trực tiếp đè hoa huyết của nàng lên miệng mình.

Đầu lưỡi nhanh chóng liếm láp hoa huyết, sau đó uốn lên rồi thọc vào bên trong miệng huyết, đâm thọc mọi nơi.

"Không cần..... An Bạch..... A..... Sướng quá... Không cần..." Cố Phúc Nhiên bị lưỡi hắn chơi đến mức chảy nước mắt, khóc lóc nức nở lời kéo xin tha.

Đầu lưỡi rút ra, bắt đầu chuyên tâm liếm mát đùa bỡn âm đế mẫn cảm, nhắm vào bên dưới âm đế mà ra vào.

"Không cần....." Cố Phúc Nhiên chịu không nổi lắc lắc mông. Một bãi đậm thủy lớn chảy vào trong miệng An Bạch, lại từ khóe miệng chảy xuống cằm hắn.

Khẩu giao lại không đi sâu vào càng làm dục vọng thiêu đốt càng lúc càng nóng, Cố Phúc Nhiên giãy giụa bên người An Bạch. Cánh tay ôm An Bạch, mặt chôn ở trong cổ hắn nức nở, thân mình cũng nương theo dịch xuống.

An Bạch lần đầu tiên nhìn thấy nàng khóc, ngày thường làm tình cùng lắm chỉ chảy nước mắt mà thôi. Bàn tay to vỗ về đầu nàng, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao lại khóc?"

"Sướng quá khóc." Cố Phúc Nhiên rầu rĩ trả lời, ngữ khí thẹn thùng.

An Bạch vừa nghe thấy liền không nhịn được khẽ cười ra tiếng.

Cố Phúc Nhiên cọ cọ cổ hắn: "Còn nữa chính là..... Tôi cảm giác An An đã trưởng thành."

An Bạch nghe xong nội tâm ề ề, lại vừa tràn đầy: "Là do tôi vừa rồi làm Nhiên Nhiên sợ hãi, Nhiên Nhiên không thích phải không?"

"Thích, An An là bé trai hay là đàn ông tôi đều thích." Cố Phúc Nhiên ôm sát hắn: "Đột nhiên cảm thấy có thể bồi cậu lớn lên, trong lòng thấy cảm động quá."

An Bạch không quản dục vọng lại tăng vọt bao nhiêu, giờ phút này trái tim nóng rẫy. Cánh tay hắn duỗi ra ôm trọn nàng vào trong ngực. Cố Phúc Nhiên chính là một người phụ nữ kỳ quái như vậy. Trong lúc làm tình, tình cảm mãnh liệt thế nào vẫn có thể đột nhiên dừng lại, rồi khiến người ta bồi nàng cùng nhau cảm khái tình ái. Mà hắn chính là mê luyện cảm giác có được Cố Phúc Nhiên.

"Chúng ta làm cho xong đi, không thể để cho tiểu An ghen hồng mất." Cố Phúc Nhiên từ trong lòng hắn lùi ra, trực tiếp rút cái nơ con bướm ngay eo, dễ dàng cởi bỏ quần lót ném qua một bên.

An Bạch cúi người xuống, đôi phương ăn ý đặt chân dài ở hai bên eo của hắn. Tiểu huyết đã bị hắn liếm láp đến mức cực kỳ mềm mại. Côn thịt gầy gầy môi âm hộ lấy lợi sau đó liền một phát thọc vào.

Hai người ôm nhau thật chặt. Miệng dính bên nhau triển miên hôn môi, côn thịt thọc vào rút ra âm hộ, thao đến cực nhanh.

Dương vật rúc sâu trong huyết mềm mại của nàng, mà dục vọng dường như cũng muốn vĩnh viễn bám vào thân thể của nàng. An Bạch hí mắt dùng sức thọc vào rút ra, càng trầm mê càng muốn độc chiếm. Tương lai, Nhiên Nhiên có thể tiếp nhận lòng tham không đáy của tôi hay không?

Chương 12: Đến trường học tìm

Thời gian trà chiều, Cố Phúc Nhiên khoan thai đến muộn, thông thả ung dung ngồi xuống đối diện với Quả cam và Đàm Tiêu Lâm.

Quả cam cắn ống hút đánh giá Cố Phúc Nhiên rồi nói: "Nhiên Nhiên, hai tháng này cậu ăn mặc toàn mấy cái kiểu đáng yêu không nha. Không tính mặc mấy kiểu quần rũ yêu mị như xưa nữa sao?"

Hôm nay Cố Phúc Nhiên mặc một cái váy ngắn màu trắng xếp li, áo khoác ngoài màu củ sen, phối hợp với một đôi giày nhỏ màu trắng và đôi vớ cao trên mắt cá. Cả người tỏa ra hơi thở thanh xuân người người thích.

"Cách trang điểm cũng thay đổi....." Đàm Tiêu Lâm nhìn lướt qua gương mặt nhu hòa điểm mỹ của nàng.

Cố Phúc Nhiên nhướn mày, làm như thật gật gật đầu: "Ừ."

"Bạn trai vào đại học có phải rất cô đơn đúng không?" Quả cam chớp chớp mắt với nàng.

Cố Phúc Nhiên cong khóe miệng: "Cũng không có, hẳn sẽ thường xuyên về. Hẳn nói chỉ cần đi tàu điện ngầm không đến một giờ."

Đàm Tiêu Lâm biết rõ chỗ hắn học: "Hắn hẳn là cố ý, muốn cách cậu gần hơn một chút. So với lúc hắn học cấp 3, thời gian vẫn dư dả hơn nhiều."

Cố Phúc Nhiên nâng ly cà phê lên uống một hớp, buông lời nói: "Mình sẽ không để cậu ấy thường xuyên trở về đâu. Khai giảng tháng chín, mình cũng không cho hắn về. Bắt đầu từ mười tháng, mình mới cho hắn trở về một tháng một lần, nên để hắn dung nhập cuộc sống đại học nhiều hơn."

Quả cam hiểu ý cười: "Mình rất thích một người như cậu vậy, biết vì đối phương suy nghĩ."

"Một tháng mới thấy một lần cũng không sợ bạn trai nhỏ bị các cô nương ở đại học câu đi mất sao?" Đàm Tiêu Lâm trêu ghẹo nói.

Cố Phúc Nhiên không đáp lại, rũ mắt nhìn ly cà phê. Ánh mắt tựa hồ trở nên âm trầm.

Quả cam âm thầm đắm vào đùi Đàm Tiêu Lâm một quyền, ngại nàng ấy lại nói mấy câu đau lòng nữa. Nội tâm Cố Phúc Nhiên yếu ớt, khẳng định sẽ sợ hãi mất đi An Bạch. Hơn nữa nàng có thể hiểu được nguyên nhân Cố Phúc Nhiên đột nhiên lại ăn mặc trẻ tuổi lại.

Hiểu được mờ ám Quả cam đánh qua, Cố Phúc Nhiên cười, không sao cả nhún nhún vai: "Hắn nguyện ý muốn đi đi về về như vậy, rốt cuộc quan trọng nhất vẫn là tự do."

....

Cố Phúc Nhiên dừng xe cách trường học khá xa, nhìn An Bạch sai từng bước chân dài đi tới, rồi lên xe ngồi xuống.

Cố Phúc Nhiên chống tay lái. Đôi mắt quyến rũ nghiêm túc nhìn chằm chằm An Bạch càng ngày càng tuần lãng: "Có nhớ tôi không?"

"Có." An Bạch nhìn lướt qua phần mắt màu cam nàng đánh. Đôi mắt thâm thúy đối diện với nàng.

"Nhớ đến mức nào?" Cố Phúc Nhiên nháy mắt tiếp tục hỏi.

An Bạch không đáp lại, trực tiếp rướn người qua hôn lên đôi môi không son bất cứ thứ gì, hơi hơi dùng sức hôn một cái.

An Bạch lướt qua mặt nàng, nhìn ra bên ngoài cửa sổ: "Nhiên Nhiên có thể trực tiếp đến trường học tìm tôi."

"Đừng, nhiều người thấy, sợ ảnh hưởng đến hình tượng của cậu." Cố Phúc Nhiên không vội không chậm mà vui đùa. Tay phải sờ lên sườn mặt tinh xảo của hắn: "Lên đại học càng ngày càng soái."

Tay nàng mềm ẩm khô ráo, An Bạch nghiêm túc nói với nàng: "Về sau, Nhiên Nhiên có thể trực tiếp đến trường học tìm tôi."

"Vậy để xem tâm tình đã." Cố Phúc Nhiên nghe hắn nói xong trong lòng mềm nhũn, làm bộ không thèm để ý mà nói sang chuyện khác: "Chúng ta đi biển ăn hải sản đi, tôi thèm ăn."

Từ động tác khởi động xe của nàng có thể nhìn thấy nàng mặc một cái váy ngắn, hẳn không nhận được nói: "Hôm nay là ngày đầu tiên Nhiên Nhiên có kinh nguyệt, vì sao lại mặc phía dưới ít như vậy?"

"Cậu thử sờ phía dưới xem." Mắt Cố Phúc Nhiên giao hoạt, không buông tha bất kỳ cơ hội nào đùa giỡn hắn.

An Bạch không rõ nguyên do, khớp xương tay rõ ràng chần chờ chui vào trong váy nàng, chạm đến một mảng non mềm, không hề có băng vệ sinh.

Thì ra hôm nay không có kinh nguyệt, xem ra suy tính của hắn bị đẩy lùi về sau một ít, An Bạch sửa sang lại làn váy cho nàng một chút.

Cố Phức Nhiên nhìn tình hình giao thông phía trước, ngoài miệng trêu chọc: "Có phải cảm thấy siêu cấp may mắn đúng không? Tối nay có thể làm tình nha."

"Khi nào tới thì kêu tôi." An Bạch dò xét độ ẩm trên đầu gối nàng một lát rồi mới yên tâm thu hồi tay.

"Được." Cố Phức Nhiên đáp lời ngắn gọn. Trong lòng đột nhiên nghĩ đến nếu về sau cùng hắn tách ra, thì có thể tìm được một nam sinh khác giống hắn nữa không?

Sẽ không đâu, sẽ không may mắn như vậy.

Từ sau khi khai giảng, bọn họ quyết định không về nhà An Bạch nữa. Phòng ở của Cố Phức Nhiên cách trường học gần hơn một chút, cho nên hai người trực tiếp ở tại nơi này của nàng.

Hai người ăn xong cơm chiều liền về nhà, ở trong phòng tắm bắt đầu triển miên lưu luyến. Cố Phức Nhiên mặc váy ngắn, chống trên bồn rửa tay bị An Bạch cắm vào từ phía sau.

"A..... An An lên đại học mạnh hơn nha..... Ya..... Sức lực thật lớn....." Ánh mắt Cố Phức Nhiên mê ly, nhìn An Bạch trong gương lộ ra dục sắc, cực kỳ câu nhân.

Một tay hắn túm eo nàng dùng sức va chạm, một tay khác vén mái tóc dài của Cố Phức Nhiên qua một bên cổ, rù mắt hôn phía sau lưng gợi cảm của nàng làm cho phía dưới của Cố Phức Nhiên không nhịn được thắt chặt lại. "Côn thịt của An An không cần lại phát dục thêm nữa, thô quá tiểu huyết không chịu nổi."

Hô hấp An Bạch thô nặng đánh vào sau cổ nàng, âm thanh trầm thấp mơ hồ: "Chịu được."

"Úm..... An An thao thật thoải mái....." Cố Phức Nhiên nhẹ lắc mông, giống như mèo rên rì.

An Bạch cúi người, đôi tay sờ lên cặp mông tròn trịa của nàng, rồi bóp chặt. Hạ thân dùng sức đâm vào cũng không vội rút ra, mà lại chậm rãi nghiền cạo hoa tâm của nàng. Để cho một khối thịt mềm kia giống hệt một cái miệng nhỏ liếm mút quy đầu của hắn.

Môi nhỏ âm hộ của Cố Phức Nhiên cắn nuốt côn thịt, quy đầu đâm thọc dần ra từng đợt khoái cảm. "A..... An An cảm mạnh quá....."

Làm nàng nhiều như vậy nhưng vẫn không bao giờ thấy đủ. Nàng giống như mật đường làm cho người khác nghiện. Một khi đã chui đầu vào thì sẽ cam tâm tình nguyện mà sa vào, muốn ngừng mà ngừng không được.

Dâm thủy chảy ra từ tiểu huyết non mềm vẫn luôn bóp chặt. Côn thịt ra vào ở giữa còn có thể lôi kéo thịt mềm trong huyết, mon mơn nhiều nước liếm mút hắn. Lúc rút ra còn có thể nghe thấy tiếng nước.

"An An nhanh một chút, sâu một chút..... Dùng sức thao tôi đi....."

Hai người giống nhau đều phải nhịn dục vọng qua nhiều ngày. Tiểu huyết và côn thịt cũng đói khát giống nhau. An Bạch nghe người dưới thân ngâm kêu, phần eo đẩy nhanh tốc độ thao vào.

Khoái cảm từ xương cùng lan tràn đến toàn thân, hai người giống một thể thống nhất khó thể chia cắt.

Cố Phức Nhiên nắm lấy bàn tay to đang nắm đầu vú. Cái miệng nhỏ ngâm lấy ngón trỏ tinh xảo, đầu lưỡi liếm láp mút.

"A....." Ngón tay cảm nhận được cái lưỡi mềm mại, An Bạch không nhịn được nhẹ hít một hơi. Khoang miệng ướt át ẩm áp kích thích côn thịt lại lớn thêm một vòng.

Nàng liếm mút ngón tay hắn giống hệt bình thường ngâm côn thịt. Cảm nhận côn thịt thô cứng của hắn mạnh mẽ cắm vào tiểu huyết, thân thể Cố Phức Nhiên càng lúc càng gấp. Cảm giác ngứa ngáy và sung sướng to lớn chồng chất ở chỗ hai người giao hợp.

"Tôi muốn tới rồi..... An An lại dùng thêm lực một chút....."

"Ya a..... Chính là như vậy..... Nóng quá..... Dâm thủy chảy xuống đùi rồi..... A....." Miệng Cố Phức Nhiên nhả ngón tay ra, ngửa đầu rên rì.

Dâm huyết càng thu càng chặt, An Bạch không nhịn được cắn răng va chạm, mỗi một lần đều muốn cắm côn thịt đến chỗ sâu nhất.

Khoái cảm càng lúc càng nhiều, thịt huyết rút lại làm eo hắn căng thẳng. Tốc độ An Bạch càng lúc càng nhanh, cuối cùng hắn lại một lần nữa chọc một ngón tay vào trong miệng nàng, chơi đùa với đầu lưỡi ướt át linh hoạt của nàng.

Sau khi điên cuồng va chạm, mồ hôi buông lỏng, bắn toàn bộ tinh dịch tích góp này giờ vào cơ thể của nàng.

"Ya..... Tinh dịch thật nhiều, nóng quá....." Cổ Phúc Nhiên trong con cao trào lắc mông, hưởng thụ tinh dịch bắn vào, sướng đến mức toàn thân run rẩy.

An Bạch lật người nài lại ôm vào người, miệng hôn nài, liếm mút nước bọt của nài. Yết hầu lặn lên lộn dưới, ngón tay thon dài còn chậm rãi xoa nắn âm để sung to, kéo dài khoái cảm cho nài.

Cổ Phúc Nhiên nắm trong tay côn thịt mà mình thích nhất, chưa kịp làm gì lại cứng lên. Nài tựa như dây leo quấn trên người hấn.

"Oạch ——" Côn thịt lại một lần nữa xông vào hoa huyết thổi nát nhiều nước, bắt đầu một trận vui sướng mới.

Ở trong phòng tắm làm đủ rồi hai người mới tắm gội đi ra ngoài.

Cổ Phúc Nhiên lấy một cái quần lót, dựa vào trên người An Bạch rồi khom lưng mặc vào.

An Bạch đánh giá tủ quần áo chưa đóng lại trước mắt, có rất nhiều quần áo màu sắc tươi sáng mới được bỏ thêm vào: "Nhiên Nhiên sao lại không mặc những quần áo trước kia nữa vậy? Màu này....."

Cổ Phúc Nhiên vừa nghe nói, trong lòng lập tức căng thẳng, đột nhiên không ngăn được cảm giác bức bối, vội vàng đánh gãy lời hấn nói: "Cậu không thích sao?"

An Bạch ôm nài, ngửi ngửi mùi thơm từ nài phát ra: "Thích."

"Vậy là tốt rồi." Cổ Phúc Nhiên quyến luyến cọ cọ cổ hấn.

An Bạch hôn sau cổ tuyết trắng của nài. Bàn tay to nhẹ vỗ về sau sống lưng nài, mảy lại nhũ thật sâu.

Cổ tỷ tỷ muốn chia tay làm sao bây giờ?

An Bạch đệ đệ nhỏ giọng oán giận: Cả đêm? Nửa ngày? Hay một ngày?

Cổ Phúc Nhiên tròn mắt, mặt mỉm cười: Cậu cho rằng chúng ta nghỉ cuối tuần sao?

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Không có về sau nữa

Lại đến ngày thứ sáu, Cổ Phúc Nhiên như thường lệ gọi điện cho An Bạch.

"Hôm nay vẫn đi đón cậu lúc 5 giờ rưỡi đúng không?"

Bên kia, âm thanh An Bạch khá ồn ào: "Tối nay, Hội Học sinh chúng tôi phải phụ trách đón người mới đến tiệc tối, sẽ luôn túc trực đến 10 giờ tối mới có thể kết thúc."

Cổ Phúc Nhiên theo bản năng gật gật đầu, đáp lại: "Vậy khi nào kết thúc thì gọi điện cho tôi."

An Bạch trầm mặc vài giây rồi nhẹ giọng hỏi: "Buổi tối, Nhiên Nhiên đến đây rồi cùng nhau dự tiệc tối đi."

Cổ Phúc Nhiên sững sốt, âm thanh âm do dự: "À?..... Thôi bỏ đi, các cậu toàn người trẻ tuổi, tiệc tối tôi đi không được tốt lắm đâu."

An Bạch kiên trì nói: "Đến đây đi, chúng ta cùng nhau dự."

Cổ Phúc Nhiên cuối cùng vẫn đáp ứng: "Được rồi."

An Bạch không vội không chậm dặn dò: "7 giờ, tiệc tối bắt đầu. Lần này tôi phụ trách điều chỉnh ánh sáng. Trước đó có lẽ hơi bận, cho nên Nhiên Nhiên đến rồi thì nhớ gọi điện thoại tìm tôi nếu không thấy tôi đâu nha."

Cổ Phúc Nhiên theo bản năng nhìn đồng hồ: "Biết rồi, tôi sẽ mang cho cậu com nắm với hamburger."

An Bạch thật cẩn thận dò hỏi: "Vậy tối nay, Nhiên Nhiên mặc cái váy màu xanh biển kia đến đây nha....."

"Hả?" Cổ Phúc Nhiên có chút khó hiểu, ngay sau đó liền nghe thấy đầu bên kia hấn trúc trắc giải thích: "..... Hôm nay tôi mặc áo lông màu xanh

biển....."

Cố Phước Nhiên cười khẽ: "Biết rồi..... Cậu đi lo việc của cậu đi."

Cúp điện thoại, Cố Phước Nhiên chậm rãi cởi áo sơ mi trắng và quần jean màu mực nhạt vừa mới thay, chỉ mặc nội y đi đến tủ quần áo.

Cái váy dài bằng nhung màu xanh biển đã treo bên trong khá lâu, Cố Phước Nhiên lấy ra mặc vào, lại phối với một cái áo lông ôm người màu đen cao cổ.

Đến trước tấm kính toàn thân, Cố Phước Nhiên nhìn thấy sự quen thuộc của chính mình bên trong kính, lại quay đầu nhìn nhìn áo sơ mi trắng trên giường, đột nhiên lại cảm thấy nhẹ nhàng.

Gần 6 giờ rưỡi, Cố Phước Nhiên cũng không định gọi điện cho An Bạch, phiền toái hẳn phải tới đón mình. Nàng dựa theo bảng hướng dẫn phim hoạt họa treo trên cao, thành công đi đến sảnh chính lớn.

Chỗ ngồi được bài bố có trình tự đếm không hết. Thính phòng vẫn chưa có người nào. Vừa mới bước vào, Cố Phước Nhiên liền liếc mắt thấy khu vực điều chỉnh ánh sáng bên phải thính phòng, An Bạch đang cầm kịch bản cùng mấy bạn học thảo luận.

Cố Phước Nhiên ngồi xuống một cái ghế ở dãy cuối cùng, an tĩnh nhìn An Bạch bận rộn. Chung quanh tản ra sức sống thanh xuân, sự trẻ tuổi, và sự náo nhiệt đều thuộc về bọn họ.

Như là tâm linh tương thông, An Bạch chỉnh sửa xong máy móc, quay đầu trong lúc lơ đãng lập tức liếc mắt nhìn thấy Cố Phước Nhiên ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Hai người trực tiếp đối diện nhau.

Cảm nhận được ánh mắt hắt kêu gọi, Cố Phước Nhiên đứng dậy từ hàng cuối cùng đi tới.

"Đến rồi sao lại không nói với tôi?" An Bạch đánh giá trang dung của nàng.

Váy nhung dài qua đầu gối, áo lông ôm sát người. Tóc uốn sóng được buộc cao, lại có vài sợi tóc đen rơi gần bên môi đỏ. Quyển rũ lại kín đáo, đây mới là phong cách của nàng.

Cố Phước Nhiên vừa muốn mở miệng, lại không nghĩ đến bị một nhóm nữ sinh lại gần đây cắt ngang.

Một em gái nhỏ đáng yêu mềm mỏng mở to đôi mắt lấp lánh đánh giá người phụ nữ mê người trước mắt: "Wow, An Bạch, đây là tỷ tỷ của bạn sao?"

"Tiểu tỷ tỷ thật đẹp quá." Một nữ sinh khác dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Cố Phước Nhiên, người gì mà giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ phong tình vạn chủng.

An Bạch cong khoe miệng, nhẹ giọng giới thiệu: "Đây là....."

Cố Phước Nhiên trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng đánh gãy lời hắt muốn nói: "Chỉ là bạn của cậu ấy. Các em hẳn vội vàng đi ăn cơm đúng không? Chị có mang theo cơm nắm và hamburger. Các em cứ tự nhiên lấy ăn nha."

Cố Phước Nhiên dứt lời liền mở cái túi trong tay trước mặt các bạn học.

"Wow, nhiều như vậy! Em siêu cấp thích cơm nắm rong biển luôn....."

"Cảm ơn tiểu tỷ....."

"Cảm ơn ạ....."

"Phiền toái chị rồi, cảm ơn ạ!"

Nhóm nữ sinh cậu một lời mình một lời nói cảm ơn, thỏa mãn lấy cơm nắm rồi trở về chỗ công tác mà mình phụ trách.

Cố Phước Nhiên lấy ra một cái đĩa cho An Bạch: "Đây là..... Phô mai thịt bò."

An Bạch nhú mày: "Vì sao không nói là bạn gái của tôi?"

"Mau ăn đi, đợi lát nữa phải bắt đầu rồi." Cố Phước Nhiên mở bịch ra đưa cho hắt, trên mặt tận lực kéo ra một nụ cười không sao cả: "Tóm lại, tôi so với cậu lớn tuổi hơn nhiều, đề cho người khác biết không tốt."

An Bạch đón lấy cơm nắm: "Còn dư lại nhiều vậy thì sao đây?"

"Cầm số còn lại phân phát cho các bạn khác đi, đừng lãng phí." Cố Phước Nhiên đưa túi cho hắt, ý bảo hắt đi tìm các bạn học khác cùng tổ.

"Vậy Nhiên Nhiên cứ ngồi ở đây đi, đợi lát nữa tiệc tối lập tức bắt đầu rồi." An Bạch chỉ chỉ một chỗ ngồi bên cạnh, chỗ này cách nơi hắt điều chỉnh ánh sáng gần nhất.

"Được rồi." Cố Phước Nhiên thông thả đi qua rồi ung dung ngồi xuống.

Tiệc tối mở màn, An Bạch cùng với một nam sinh đứng phụ trách toàn bộ hành trình của ánh sáng trên sân khấu. Người trên đài đi đến nơi nào, bọn họ liền đem đèn pha hướng đến nơi đó. Ngoài ra còn phải dựa vào đặc điểm mỗi tiết mục mà biến hóa ánh đèn.

Cố Phúc Nhiên ngồi phía sau hắn, không bị tiết mục trên sân khấu hấp dẫn, ngược lại bị khí chất ôn trọng nghiêm túc trên người An Bạch hấp dẫn.

Kỳ thật nàng rất đau lòng, hai cánh tay hắn vẫn luôn không chế đèn ông, nhưng hắn là đàn ông, việc này chỉ là việc nhỏ.

Chuyển mắt sang nữ sinh nhỏ bên cạnh, thanh thuần đáng yêu, tồn tại cảm giác mềm mòng vẫn luôn nhìn chăm chăm An Bạch, trong tay còn đang nắm chặt một chai nước khoáng, Cố Phúc Nhiên có thể cảm nhận được tâm tư thẹn thùng của em gái ấy đang dâng cao.

Cố Phúc Nhiên thuận tay cầm lấy giấy liệt kê tiết mục, không còn mấy tiết mục nữa liền kết thúc rồi.

Nữ sinh nhỏ bên người đột nhiên đứng lên, khăn trương đi đến chỗ An Bạch.

Cố Phúc Nhiên không nhịn được cười khẽ, tâm sự ngây ngô của thiếu nữ cỡ nào đáng yêu nha.

Tuy rằng không nghe thấy nàng nói gì với An Bạch, nhưng Cố Phúc Nhiên thấy rõ đôi tay em gái ấy run rẩy, lại trực khóc.

An Bạch nhẹ nhàng nghiêng đầu lại, chuyên tâm làm việc.

Cố Phúc Nhiên có thể tưởng tượng được hắn dùng ánh mắt đậm đặc nhìn lướt qua, sau đó là bộ dáng từ chối của hắn.

Thằng nhỏ ngốc nghếch không hiểu phong tình, Cố Phúc Nhiên không nhịn được bắt đầu đi lắc đầu cười cười.

Sau khi tiệc tối kết thúc, An Bạch rút cuộc cũng có thể thả lỏng bà vai căng thẳng, nghiêm túc kết thúc công việc hậu trường.

"Uống nước đi." Cố Phúc Nhiên thuận tay đưa cho hắn một chai oolong vài, chai này là vừa rồi nàng uống vẫn còn.

An Bạch nhận lấy, mở nắp ra, tự nhiên uống liền mấy hớp, sau đó đưa lại cho nàng: "Tôi cùng bọn họ đi dọn dẹp, Nhiên Nhiên cứ từ từ."

Cố Phúc Nhiên nhìn hắn bước nhanh lên sân khấu hội họp cùng với các thành viên Hội Học sinh, nàng ngồi xuống an tĩnh lướt Weibo.

Âm thanh quét dọn trên sàn càng ngày càng gần, Cố Phúc Nhiên ngẩng đầu, đồng thời nghe thấy một giọng nam trong sáng: "Phiền toái nâng chân một chút."

"Ừ." Cố Phúc Nhiên trực tiếp đứng lên, đi đến chỗ bên ngoài lối đi nhỏ.

Nam sinh kia khom lưng quét xong một loạt, sau đó mới đứng thẳng dậy nhìn tiểu tỷ tỷ xinh đẹp trước mắt: "Tiệc tối kết thúc rồi vì sao chị còn chưa về?"

Cố Phúc Nhiên nhìn nam sinh có gương mặt giống đứa bé đáng yêu trước mặt, không nhịn được cười lộ cả răng, trả lời: "Đội người nha."

"Thì ra là thế." Nam sinh cười cười, đi đến bên kia tiếp tục khom lưng quét sàn.

Cố Phúc Nhiên nhìn hắn, trên mặt không che giấu ý cười, một tiểu đệ đệ quá đáng yêu.

An Bạch từ trên sân khấu vội xong đi trở về hậu trường, vừa lúc nhìn thấy Cố Phúc Nhiên rũ mắt cười nhìn một nam sinh khác. Nàng cười bao lâu, mặt hắn vô cảm mà nhìn bấy lâu.

Sau khi thu thập xong, An Bạch cùng Cố Phúc Nhiên vừa mới đi ra đường lớn đã bị một nữ sinh ngăn lại.

"Bạn học An Bạch đã có bạn gái chưa?" Âm thanh nữ sinh hoạt bát như ánh mặt trời, vẻ mặt chờ mong nhìn An Bạch.

"Hắn chưa có đâu." Cố Phúc Nhiên cong khóe miệng, giúp An Bạch trả lời.

Ánh mắt An Bạch tối đi, nhấp máy miệng.

Đôi mắt nữ sinh đỏ cười thành nửa hình trăng, lấy di động ra: "Vậy An Bạch có thể cho mình số WeChat được không?"

Cố Phúc Nhiên ngẩng đầu cười nhìn phản ứng của An Bạch, chỉ thấy sắc mặt hắn không gọn sóng mà liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó lấy di động ra mở mật khẩu: "Có thể."

Trái tim Cố Phúc Nhiên như bị ai nhéo, có chút ê ẩm.

Nữ sinh quét xong mã, đặc biệt cao hứng từ biệt hai người: "Cảm ơn. Về sau lại tìm hiểu thêm, gặp lại sau nha!"

Cố Phúc Nhiên làm bộ không sao cả trêu chọc: "Không nên đối với em gái nhỏ người ta lãnh đạm như vậy."

An Bạch không thấy WeChat thông báo gì cả liền thả điện thoại lại vào túi quần, mắt đen khóa chặt Cố Phúc Nhiên: "Vì sao Nhiên Nhiên một hai phải đẩy tôi ra bên ngoài như vậy?"

Cố Phúc Nhiên tùy ý nhướn một bên mày: "Tôi cảm thấy cậu cùng với em gái nhỏ đó xứng với nhau hơn."

Sắc mặt An Bạch lạnh nhạt, ngữ khí bình bình kiêu ngạo nói: "Về sau đừng cùng tôi nói chuyện như vậy nữa."

Cố Phúc Nhiên nở một nụ cười kì lạ, ngẩng đầu nhìn hắn: "Không có về sau nữa."

Khuôn mặt ngày thường đậm bạc hiện lên vài phần tức giận: "Nhiên Nhiên có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Cố Phúc Nhiên nói xong, cảm giác không an toàn và khủng hoảng động lại trong lòng muốn bùng phát ra.

"Nhiên Nhiên hiện tại đã xác định không có về sau?" Sắc mặt An Bạch trầm xuống, ngữ khí thất vọng.

Cố Phúc Nhiên cười nhìn hắn, trên mặt không có bất luận biểu tình khổ sở nào: "Ừ, vốn dĩ nên như vậy."

An Bạch hỏi lại: "Vốn dĩ nên như vậy?"

Cố Phúc Nhiên quay đầu sang một bên, không muốn nhìn hắn.

"Hà tất....." Ánh mắt An Bạch phóng xa, ngữ khí cô đơn xa vời: "Tôi cũng đoán được, Nhiên Nhiên một mối rồi."

Cố Phúc Nhiên cắn chặt răng, tay vén lọn tóc rối xuống ra sau tai, thoải mái nói: "Đúng vậy, một mối rồi, cho nên tách ra đi."

An Bạch rũ mắt gắt gao nhìn thẳng người phụ nữ khiến mình vừa yêu lại vừa hận, trầm mặc vài giây, cuối cùng khó khăn bật ra một từ từ trong cổ họng: "Được."

Cố Phúc Nhiên lại lần nữa cong khóe miệng mới phát hiện mặt mình rốt cuộc đã cứng ngắc bao nhiêu, nàng làm như thật gật gật đầu: "Ừ....."

Trong lòng ê ẩm, còn ở lâu hơn một lát sẽ không nhịn được mà rơi lệ, Cố Phúc Nhiên tận lực giữ cho bước chân trông ổn một chút, xoay người rồi đi trước mặt hắn.

An Bạch nhìn nàng tiêu sái rồi đi, trong lòng tức khắc giận dữ, một tay giữ chặt cánh tay Cố Phúc Nhiên, dè nàng áp lên cây đại thụ bên cạnh, cánh tay thô lỗ giam cầm nàng, cúi đầu dùng sức hôn xuống. Hàm răng liều mạng gặm cắn môi nàng, từng phạt cái miệng bật ra mấy lời nói vô tình của nàng.

Bạn học trong Hội Học Sinh dừng ở đằng sau kính ngạc nhìn An Bạch ngày thường yên tĩnh như nước, nay lại thô bạo mà ôm hôn một người phụ nữ.

"A....." Cố Phúc Nhiên nhện xuống xao động và nước mắt, nhắm tâm đẩy hắn ra, thở hổn hển: "Cậu phát bệnh hả?"

An Bạch thất thố như vậy, người khác sẽ nghĩ như thế nào, không thể lại ở tại chỗ này khiến hắn nhận lấy mấy ánh mắt khác thường.

"Về ký túc xá đi, đừng đi theo tôi. Chúng ta nhất đao lưỡng đoạn (một đao cắt đứt)."

Cố Phúc Nhiên nhắm tâm nói xong liền mau chóng rời đi, lưu lại An Bạch tuyệt vọng đứng dưới tàng cây, ánh mắt bị thương nhìn nàng hoảng loạn vội vàng bỏ đi.

Mắt An Bạch phấp phồng, gắt gao nắm chặt tay, trái tim phảng phất như ngừng đập, hít thở không thông, cảm giác không khí nghẹn cứng một đường ở yết hầu.

Cố Phúc Nhiên, em không tin tôi, em cũng chưa bao giờ tin tưởng chính em.

Sợ hãi phải đối mặt với cảnh chia li, cho nên trước đó trực tiếp bức bách chính mình ra đi trước.

Cố Phúc Nhiên: Đuổi cậu ấy đi rồi thật tốt, bằng không sẽ luôn lo lắng cậu ấy sẽ bỏ đi.

An Bạch nhỏ giọng rù rì: Mẹ nó, bà tưởng cả đêm làm hoà thì sẽ tốt liền được sao?

Nặng Nề: Không có, nhưng tôi lại cảm giác Cố tỷ tỷ nghĩ kỹ rồi.....

Cố Phúc Nhiên: Còn không cho phép tôi hỏi hận?

Nặng Nề: Không thể trâu vào, không thể trâu vào! Cô lớn tuổi cô định đoạt.....

An Bạch tiếp tục nhỏ giọng lẩm bẩm: Tôi có thể trực tiếp đi tìm cô ấy không?

Nặng Nề: Biển, đi tìm lão bà của cậu đi!

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Anh yêu nhất chính là em

An Bạch cùng với Cố Phúc Nhiên ở bên nhau, không bàn đến tình yêu nam nữ tương lai, cũng không hiểu tình yêu cần được tính toán như thế nào. Nhưng ngay lúc này, tại đây, hẳn không có khả năng chấp nhận Cố Phúc Nhiên một người rời đi trước.

Đi đến phòng ở của Cố Phúc Nhiên, không thấy người, hẳn trực tiếp bắt taxi đi về nhà ở thành Tây của mình, đến nơi lập tức lấy chìa khóa mở cửa.

Một nhà tối đen, nhưng hẳn vẫn có thể thấy được Cố Phúc Nhiên nằm trên sofa.

Không dám bật đèn, cúi người áp sát vào để xem nàng ngủ rồi hay chưa. Nhưng mới vừa đến gần, đôi mắt nàng liền mở, hẳn nhìn thấy nước mắt nơi khóe mắt nàng bị ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào đến trong suốt.

Hắn rối tinh rối mù mềm lòng, bắt đầu dĩ thời dài, ngón tay cong lên nhẹ nhàng lau khoé mắt ướt át của nàng.

Cố Phúc Nhiên không tiếng động nhìn hắn, thân thể cương cứng vẫn không chịu nhúc nhích.

An Bạch bế nàng lên đi vào phòng ngủ, đặt nàng lên giường, rồi cởi áo lông và quần dài của mình ra, chỉ chừa lại quần lót đi vào nhà vệ sinh.

Chỉ trong chốc lát liền truyền đến tiếng nước, kết thúc vài phút tắm rửa, hắn cầm lấy khăn ướt mà trước kia nàng để lại, mềm nhẹ lau khô mặt nàng, sau đó dùng một cái khăn lông ướt ấm áp khác lau lại một lần nữa.

Cố Phúc Nhiên không nói lời nào, tùy hắn làm, hẳn từ dưới nhắc áo lông nàng lên rồi dùng một chút lực cởi ra khỏi đầu. Hai nhấc ba nhấc đã cởi sạch sẽ cho nàng, sau đó cúi người áp trên người nàng.

Toàn bộ thân thể kề sát ôm lấy nàng, sau đó duỗi một bàn tay xuống phía dưới chậm rãi xoa ản tiểu đầu ngày thường mãi cảm nhất của nàng, miệng hôn nhẹ gương mặt và cổ nàng.

Ướt thật chậm, An Bạch trong lòng bốc lên một trận bức bối, vốn dĩ tối nay cãi nhau đã đủ khiến hắn bị đè nén, hiện tại hẳn càng thêm mất kiên nhẫn.

Thôi, không làm nữa, An Bạch thu hồi tay, trực tiếp xoay người nằm thẳng xuống một bên kia giường.

Trong phòng yên tĩnh tối đen vang lên vài tiếng nức nở bí ản, mang theo một chút ủy khuất và nhẫn nại.

Trái tim An Bạch co rút lại, vội vàng xoay người chống tay sát người Cố Phúc Nhiên. Thấy nàng đang yên lặng rơi lệ, An Bạch bối rối đối diện nàng, mất đi sự bình tĩnh ngày thường.

"Sao lại khóc?" Ngực khí An Bạch cứng ngắc hỏi.

Cố Phúc Nhiên không nói chuyện, ánh mắt căm giận nhìn hắn.

"Sao vậy?" Câu này An Bạch nhẹ nhàng phát ra từ trong cổ họng, trầm thấp giàu từ tính.

Hắn cúi đầu tình tứ quan sát bộ dáng nàng khóc thút thít, đôi mắt sưng sưng, cái mũi hồng hồng, giống hệt một con thỏ con. Trong lòng hắn phiền muộn nhất thời tiêu tán không còn, còn có một chút dờ khóc dờ cười.

Khó thấy được bộ dáng nàng như tiểu nữ sinh, mềm mại chọc người vui thích.

Vốn định làm một trận với nàng, ai dè nàng lại ở dưới thân hẳn tiếp tục nức nở chảy nước mắt như vậy.

Sắc mặt An Bạch thu lại, dò hỏi: "Vậy tiếp tục làm nữa không?"

Cố Phúc Nhiên tiếp tục căm giận nhìn hắn, An Bạch thế nhưng lại cảm giác được trong ánh mắt nàng có ý làm nũng.

Vừa rồi xoa thế nào cũng không đủ ướt, lần này An Bạch đơn giản trực tiếp dùng miệng.

Đầu lưỡi quần lấy âm để trâu đùa liếm mát. Bàn tay thon dài cầm dục cầm hai bên háng, nước bọt đã làm ướt toàn bộ hoa huyết, không đến một lát

dâm thủy liền chảy ra.

An Bạch chậm rãi cắm côn thịt vào, một lần nữa từ phía trên ôm nòng. Sau đó một bên cầm một bên ngực nòng, một bên thọc vào rút ra với tốc độ chậm.

Bởi vì ôm nhau giống hệt kẻ sát thành một, An Bạch cũng không đao to búa lớn thao vào, vẫn luôn chậm rãi thao, lưu luyến khe hôn nòng, tựa như thủy triều vỗ bờ để lại nhiều bọt sóng nhỏ.

Cổ Phúc Nhiên cũng không giống bình thường lui tới rên rỉ làm càn, nòng ả nấn nức nở, hô hấp vừa thô lại vừa mau.

"Thoải mái không?" An Bạch hiếm khi chủ động nói chuyện trong lúc làm tình.

Nghe thấy tiếng nói gọi cảm của hắn, trong lòng Cổ Phúc Nhiên nổi lên một trận ngứa ngáy, nhưng vẫn ngạo kiều quay đầu sang một bên không để ý đến hắn.

Không được nòng đáp lại, An Bạch cũng không mất mát, bởi vì hắn đã cảm giác được tiểu huyết cắn chặt côn thịt với tần suất nhanh hơn.

Hắn không nói nữa, làm ỏ ở trong cổ Cổ Phúc Nhiên, ngửi mùi thơm cơ thể câu nhân của nòng, tiếp tục chậm rãi thọc vào rút ra.

An Bạch biết rõ dấu hiệu khi Cổ Phúc Nhiên sắp cao trào như thế nào, hai chân không tự chủ cong lên, tiểu huyết luôn buộc chặt, dâm thủy càng lúc càng nhiều, thân thể thì càng lúc càng nóng, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập.

Tay hắn sờ từ bộ ngực nòng một đường xuống phía dưới, bắt lấy âm để sung to lập lại vuốt ve, cùng lúc hơi tăng thêm lực đạo thọc vào rút ra.

"A ——" Cổ Phúc Nhiên không nhịn nổi nữa, hừ nhẹ ra tiếng, muốn hắn lại nhanh thêm một chút, ghen đến mức hai hốc mắt càng đỏ hơn.

"Hôm nay không chịu thừa nhận em là bạn gái của anh." An Bạch nói xong một câu liền thúc thật sâu.

"A....." Cổ Phúc Nhiên không chịu nổi rên rỉ ra tiếng.

"Còn cùng một nam sinh khác nói cười m " Lại một lần xoáy sâu vào.

Người dưới thân kêu rên, tiểu huyết vừa nóng lại vừa chặt.

An Bạch rút ra một ít sau đó liền cắm thẳng đến chỗ sâu nhất: "Lại còn buồn bực muốn chia tay với anh, hả?"

Cổ Phúc Nhiên hồng mắt không quên mạnh miệng, chua ngoét nói: "Dù sao nhiều nữ sinh thích hợp với anh như vậy."

An Bạch nhếch mày, không nói nữa, hạ thân bắt đầu thao vừa sâu vừa nhanh, tựa hồ muốn đem phần nộ phát tiết hết vào tiểu huyết của nòng.

Không đến vài cú nhấp, Cổ Phúc Nhiên liền quán lấy hắn bắn ra, hắn lại nương theo số dâm thủy còn sót lại tiếp tục thao, tiếng nước ầm ầm.

"Anh muốn bắn....." An Bạch một bên kích thích một bên đến gần bên tai nòng khàn khàn nói.

Cổ Phúc Nhiên hiếm khi nghe được hắn ở trên giường nói nhiều như vậy, nòng không nhịn được giật mình như bị điện giật: "Được....."

Tiểu huyết trải qua cao trào hút côn thịt càng chặt hơn, rõ ràng muốn hắn trực tiếp bắn vào trong.

Côn thịt trở nên càng nóng, phòng lên, hai viên cầu no đủ vận sức chờ phát động tinh dịch, An Bạch nhanh chóng thọc vào rút ra một hồi. Sau đó nhìn xuống dục vọng muốn bắn cố rút ra, kéo ra một bãi lớn dâm thủy, trên quy đầu cũng có dịch nhảy trong suốt chảy xuống dưới.

Hắn cầm dương vật thô cứng nhanh chóng trượt lên trượt xuống, hơi hơi ngửa đầu phả ra hơi thở thô nặng, cuối cùng nhắm ngay bắp đùi Cổ Phúc Nhiên bắn ra.

Vươn người đến tú đầu giường lấy khăn lông ướt qua trực tiếp lau khô tinh dịch, rồi để lại chỗ cũ đồng thời cầm di động lên nhìn nhìn.

Đã là rạng sáng 00:03 rồi.

Hắn cúi người ôm lấy Cổ Phúc Nhiên, xoay người để nòng nằm đè trên người hắn, rồi sửa sang lại mái tóc dài hỗn độn cho nòng một hồi, để lộ ra vành tai tinh xảo trắng nõn, nói với nòng: "Sinh nhật vui vẻ."

"Hừ." Cổ Phúc Nhiên không muốn nói chuyện, kỳ thật nội tâm lại bị thương bản thân lại già thêm một tuổi nữa rồi.

An Bạch sờ phía sau lưng nòng, vuốt ve trên dưới: "Em đã từng nói qua phương pháp làm tình có thể giải quyết mọi việc không vui nhanh chóng. Vừa rồi chúng ta đã làm xong, chuyện chúng ta chia tay có phải được tính là giải quyết rồi đúng không?"

Hốc mắt lại đỏ, nước mắt lại không thể ngăn được nữa, mũi Cổ Phúc Nhiên đặc biệt ê ẩm, nòng cũng không biết vì sao lại tự nhiên ứa khuất như vậy, chỉ muốn khóc.

An Bạch cọ đầu nàng: "Vì sao đêm nay tự mình bỏ về rồi lại nằm khóc? Hà?"

Cố Phúc Nhiên nghe tiếng tim đập trầm ỏn của hắn, không nhịn được mở lòng nói: "Em khóc bởi vì em hối hận, em thật vất vả gặp được anh, bởi anh lớn lên, anh rõ ràng không hề làm gì, nhưng một giây kia em lại làm thương tổn anh....."

An Bạch cong khóe miệng, âm thanh ôn nhu: "Việc này xem như là vô cớ gây sự, nhưng cũng không quan hệ, anh vẫn luôn hiểu rõ sự sợ hãi của em, anh cũng đoán được sẽ có một ngày nào đó em lần tấn rằng rốt cuộc em ở lòng anh có quan trọng hay không....."

Cố Phúc Nhiên nhất thời không biết nói gì nữa, bởi vì nàng thẹn thùng. An Bạch ôn nhuận lại thấu hiểu lòng người như vậy sao có thể không hiểu tâm tư của nàng chứ.

Ngẩng đầu cảm nhận được ánh mắt hiểu rõ hết thảy của hắn, Cố Phúc Nhiên cảm khái: "A..... Thì ra em có một người đàn ông hiểu lòng người như vậy."

An Bạch nghe thấy lời nàng nói, cười nhẹ một tiếng tiếp tục khai mở cho nàng: "Em vĩnh viễn luôn quan trọng nhất, anh chấp nhận em tùy tiện làm gì tùy tiện lẫn lộn, chỉ đừng rời xa anh là được. Anh hiểu rõ em nghĩ như thế nào, anh cũng hiểu rõ trong khoảng thời gian này vì sao em luôn mặc quần áo không giống phong cách trước kia....."

Cố Phúc Nhiên nấp máy miệng, nhỏ giọng lầm bầm "Đều bị anh nhìn thấu."

"Về sau không cần phải mặc những quần áo mình không thích, hơn nữa em vẫn rất trẻ, mới 23 tuổi. Em ở trong lòng anh chính là tốt đẹp nhất, ai so ra đều kém hơn."

Cố Phúc Nhiên ngẩng đầu nhìn hình dáng hắn theo thời gian càng thêm tuấn lãng, ở trong ngực hít sâu một hơi: "Em có được thời học sinh và tương lai của anh, mà thời điểm niên thiếu của em lại không có anh..... Rất tiếc nuôi."

An Bạch vỗ về đầu nàng, an ủi nói: "Nhưng anh cho rằng sẽ có một vài thứ vĩnh viễn không thay đổi, em xem lúc em khổ sở hay là lúc khóc nhè đi. Anh đều có thể tưởng tượng được thời niên thiếu của em."

Tâm tình Cố Phúc Nhiên trở nên nhẹ nhàng, gương mặt cũng vui vẻ lên: "Tối nay, anh nói thật nhiều, ầu ỹ em boy."

An Bạch ôm nàng nhích sang bên cạnh, để nàng gối lên gối đầu: "Ai khiến em khóc đâu, khóc lâu như vậy, anh chịu không nổi em khóc."

Cố Phúc Nhiên vươn tay áp lên trên ngực hắn: "Em vẫn luôn không tin cái gọi là vĩnh viễn. Nếu một ngày nào đó anh thay lòng đổi dạ, nhất định phải thành thật nói với em, em sẽ không nháo, nhất định sẽ thả anh đi. Có anh yêu thì sẽ được nháo, không có anh yêu thì không có tư cách nào loạn."

Nghe thấy Cố Phúc Nhiên nói vậy, trong lòng An Bạch đau xót: "Em không có mama, anh lại không có cả baba và mama, sự tồn tại của hai chúng ta đối với nhau quá trọng yếu. Anh yêu nhất chính là em, Cố Phúc Nhiên. Cho anh thời gian để anh lớn lên."

Xem đối phương như sự cứu rỗi duy nhất thì sao bản thân có thể thay lòng đổi dạ.

"Biết không? Lúc em đơn độc trở về, khi nằm xuống giường của anh, em liền phát hiện cái gối đầu này là cái mà ngày thường anh vẫn gối. Lúc ấy, em hoàn toàn không tin nổi." Cố Phúc Nhiên nói xong, âm thanh lại có chút nghẹn ngào.

An Bạch hôn hôn đôi mắt nàng, nói: "Không cần hoài nghi tâm của anh."

Hai cái gối đầu, An Bạch đưa một cái đến trường, chính là cái gối kia của Cố Phúc Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Em không nghĩ sẽ làm đau anh

Sau cái đêm nói rõ tiếng lòng đó, An Bạch chính thức đảm đương nhân vật một người đàn ông trong nhà. Không còn là một thiếu niên luôn trầm mặc, chỉ biết nhắm mắt theo đuôi Cố Phúc Nhiên. Hắn cần cố gắng trở nên cường đại, từ người đi theo đối thành người sống vai.

Chiều nay thứ sáu hiếm khi Cố Phúc Nhiên không lái xe đi đón hắn, An Bạch tiện thể mua nguyên liệu nấu ăn cần dùng cho buổi tối trong siêu thị rồi đi mới về. Vừa về đến nhà mở cửa đi vào, liền phát hiện Cố Phúc Nhiên đang nằm liệt trên ghế sofa nắm tay vỗ vỗ đầu mình.

"Làm sao vậy?" An Bạch nhìn bộ dạng thống khổ của nàng, vội vàng quăng đồ vào phòng bếp, rửa sạch tay rồi bước nhanh đi ra.

Đến lúc này Cố Phúc Nhiên vẫn không chịu nhường nhịn, chỉ qua loa đáp lại: "Sáng nay em đi lung tung chụp hình trên sân băng lạnh, cho nên hiện tại bị cảm thì phải."

Nhìn nàng một bộ dáng có bệnh mà còn cả lơ phất phơ, An Bạch cảm giác thần kinh ần ần co rút đau đớn. Hắn ngồi xuống, thấp giọng hỏi: "Sáng nay, anh đã nhắc tin nhắc em ra cửa mang theo dù, có phải em không nghe lời đúng không?"

Cố Phúc Nhiên có chút tùy hứng nói: "Em lười mang lắm. Em không thích bung dù đâu."

An Bạch ôm nàng liền cảm giác độ ẩm không đúng lắm. Tay hắn nhẹ nhàng sờ lên trán của nàng thì lập tức nhận thấy rõ sự nóng bỏng đó: "Em phát sốt rồi, anh đi lấy thuốc cho em."

"Đừng, em không có thói quen lập tức uống thuốc, để em đấu tranh một lúc với virus là được rồi." Cố Phúc Nhiên cố sức giữ chặt cánh tay hắn, sau đó bò lên đùi hắn.

"Phải uống thuốc." An Bạch có ý đồ muốn kéo nàng từ trên người dịch xuống dưới.

"Không cần mà." Cố Phúc Nhiên gắt gao ôm hắn, ý lại trong lòng hắn.

"Vậy hiện tại em cảm thấy lạnh không?" An Bạch thỏa hiệp ôm nàng, bàn tay to vuốt ve mông nàng.

"Trong nhà ấm như vậy, không lạnh." Cố Phúc Nhiên vuốt ve ngực hắn. Trong mắt tinh quang chợt lóe, ngẩng đầu hỏi: "Nghe nói khi phát sốt nếu cảm vào sẽ đặc biệt thoải mái đó. Anh có muốn thử nghiệm một chút không?"

An Bạch nghe xong, ánh mắt trầm xuống, vốn dĩ nàng bị cảm không chịu nghe lời lại còn không chịu uống thuốc đã khiến hắn có chút tức giận.

Cố Phúc Nhiên cảm nhận được hắn có chút trở nên nghiêm khắc, lại yếu điệu rúc vào lòng hắn: "Được rồi....."

Lặng lẽ ủ người một lát, Cố Phúc Nhiên mềm mại yêu cầu: "Anh cởi áo lông ra đi, em thấy anh nóng đến mức chảy cả mồ hôi rồi."

Nói xong ngoan ngoãn tuột từ trên đùi hắn xuống, nhìn hắn từ lúc đi vào phòng ngủ thay áo tay ngắn màu trắng và quần đùi màu sọc dây rồi lại trở ra.

Lúc hắn ngồi xuống, Cố Phúc Nhiên lại bò qua ngồi lên đùi hắn.

"Ngao." Bàn tay to của An Bạch đỡ sau cổ nàng, miệng khẽ hôn khuôn mặt nàng. Sau đó lại dùng sức ôm nàng đứng lên theo, hắn vỗ vỗ mông nàng: "Đấu tranh đủ rồi, có thể đi uống thuốc rồi."

Cố Phúc Nhiên bị kinh sợ ôm hắn chặt cứng, nhỏ giọng đáp: "Ừm."

An Bạch tìm thuốc hạ sốt rồi tiện tay ném lên bàn trà, sau đó đi vào phòng bếp: "Ôm chặt vào, anh đi lấy nước ấm cho em."

Hai chân Cố Phúc Nhiên quấn chặt vòng eo rắn chắc của hắn, cánh tay thì gắt gao ôm cổ hắn. Sau đó ngẩng nhìn sườn mặt của hắn, lúc này thầm nghĩ năng lực bạn trai An Bạch thật MAX. Tâm Cố Phúc Nhiên động không thôi, nghiêng đầu qua tình tế hôn hắn.

Ngồi trở lại sofa để nàng uống thuốc, An Bạch ôm sát nàng, lấy cái chăn mỏng bên cạnh đắp lên người nàng: "Thành thật một chút, chờ ra mồ hôi là được."

Cố Phúc Nhiên rút lại bàn tay vốn để trên cơ bụng của hắn sau lớp áo, ngoan ngoãn áp trên ngực hắn, dịu ngoan nằm bò ra.

Mặc kệ nàng ở bên ngoài mê người cường thế cỡ nào, chỉ riêng với hắn nàng mới dịu ngoan đáng yêu như vậy. An Bạch nhìn bộ dạng nàng ngoan ngoãn ốm yếu, trong lòng mềm thành nước.

Không quên nàng đang yên lặng chịu đựng đau đầu muốn nứt, An Bạch giờ tay dùng đầu ngón tay xoa ấn cái trán cho Cố Phúc Nhiên. Sau đó lại chậm rãi một đường xoa đến sau cổ, hơi hơi dùng sức miết vài cái sau cổ, rồi lại xoa ấn trán một hồi, cứ thế lặp đi lặp lại.

Người trong lòng ngực dưới tác dụng của thuốc và được mát xa, chậm rãi lâm vào ngủ say.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Cố Phúc Nhiên vì nóng mà tỉnh dậy, đầu nàng vẫn được An Bạch cẩn thận mát xa như cũ. Giờ phút này nàng đã đổ mồ hôi đầy người. Đầu đã không còn đau đớn trầm trọng, một thân nhẹ nhàng hắn.

"Em đã khá hơn nhiều rồi." Nàng cầm tay An Bạch kéo xuống, nắm bóp từng ngón tay một, để cho hắn nghỉ ngơi: "An An vì em vất vả rồi."

An Bạch dời Cố Phúc Nhiên từ trong lòng lên sofa, dịch dịch chăn giúp nàng, dặn dò: "Vậy trước tiên em đừng xúc chăn lên, anh đi nấu canh sườn củ từ cho em ăn. 5 giờ rưỡi rồi, nên chuẩn bị cơm chiều thôi."

Cố Phúc Nhiên chỉ lộ ra cái đầu: "Được."

Nhìn bộ dáng nghe lời của nàng, An Bạch yên tâm đi vào phòng bếp. Tay phải phải gấp duỗi vài cái để giảm bớt cảm giác cứng nhắc. Kỳ thật vừa rồi

mất xa quá lâu khiến gân cánh tay của hắn đã sớm có chút run rẩy.

Gọt vỏ củ từ, cắt khối, sau đó ngâm vào trong nước.

An Bạch không khỏi ảo não nhìn, mình thế nhưng lại quên kêu chặt sườn. Việc này đành phải tự mình động thủ rồi.

Vì dễ tiện chặt sườn, An Bạch đặt thớt dưới sàn nhà, lấy sườn bỏ lên trên, ngồi xồm trên mặt đất mà chặt sườn.

Cổ Phúc Nhiên nằm trên sofa nhìn An Bạch chặt sườn. Mỗi lần hắn giơ tay chặt xuống, cơ bắp trên cánh tay đều nổi lên, hiện ra đường cong gợi cảm.

Ngay khi An Bạch chỉ cần chặt thêm hai nhát cuối, một mảnh xương thật nhỏ lại vô tình bắn vào trong mắt hắn. Hắn theo bản năng chớp mắt, kết quả sơ ý chặt trúng ngón cái của mình.

Cổ Phúc Nhiên cũng không thấy rõ rốt cuộc là làm sao, chỉ nhìn thấy toàn thân hắn run lên, sau đó cảm ngón cái đứng lên, mở vòi nước.

Đột nhiên cảm thấy không ổn, nàng chạy nhanh đến, tiến lên xem thử.

Ngón cái của hắn chảy đầy máu đến mức không thể nhìn thấy rõ miệng vết thương. Dòng nước xối lên lại biến thành máu loãng đáng sợ trong nháy mắt.

Cổ Phúc Nhiên lao ra khỏi phòng bếp lấy hộp khăn giấy rồi quay trở lại: "Đi bệnh viện."

An Bạch đau đến mức một thân mồ hôi lạnh, cắn răng để tay dưới nước lạnh.

Cổ Phúc Nhiên điên cuồng rút đầy khăn giấy, đóng vòi nước lại. Dùng khăn giấy bọc ngón tay của hắn lại: "Đừng xả nước nữa, chúng ta đi bệnh viện đi."

Cảm giác rõ khăn giấy bao lấy, An Bạch co rúm một trận, ngoài miệng lại an ủi nói: "Vết thương nhỏ thôi, không cần đâu."

"Cần phải đi!" Biểu tình Cổ Phúc Nhiên sốt ruột đến vặn vẹo. Nàng nắm chặt quyền, rống lên rồi bắt lấy một cánh tay khác của hắn kéo vào phòng ngủ.

Cổ Phúc Nhiên sốt ruột và hoảng loạn lấy quần cho hắn mặc vào: "Nhấc chân lên đi."

Sau đó lấy áo lông trực tiếp trùm lên người hắn. Bản thân thì luống cuống tay chân tự mặc quần áo, rồi kéo hắn theo xuống lầu.

Nhìn thấy máu của hắn từ bên trong thấm ra ngoài khăn giấy, Cổ Phúc Nhiên lại rút thêm rất nhiều giấy bao lên đó một lớp nữa. Nàng khởi động xe đi đến phòng khám gần nhất, chỉ có phòng khám mới không cần phải đăng ký xếp hàng.

An Bạch nhìn đôi tay nàng phát run lái xe tốc hành, hắn nhìn xuống đau đớn, nhanh chóng ôn nhu an ủi nàng: "Không có việc gì đâu, đừng chạy nhanh như vậy."

Cổ Phúc Nhiên đắm chìm ở trong sợ hãi, căn bản không để ý tới hắn.

Chỉ năm phút đồng hồ, Cổ Phúc Nhiên dừng xe, kéo hắn một hơi vọt vào phòng mạch, lúc này vừa vặn không có ai.

Lòng Cổ Phúc Nhiên nóng như lửa đốt nói với bác sĩ: "Bác sĩ, hắn chặt trúng tay, mau băng lại cho hắn một chút."

Bác sĩ trầm tĩnh nói với An Bạch: "Tiểu tử, ngồi xuống đi, để cho ta nhìn xem."

Cổ Phúc Nhiên không dám nhìn, đi qua một bên nhìn vào tường, gắt gao cắn răng, đau lòng đến run rẩy.

Cổ Phúc Nhiên đưa lưng về phía bọn họ chờ đợi. Bác sĩ lấy hai cái khay từ trong ngăn tủ, rửa sạch cho An Bạch trước rồi mới tinh tế băng bó cho thỏa đáng.

"Bạn vừa vặn chặt trúng móng tay, miệng vết thương rất sâu nhưng vẫn có chút giảm xóc. Cũng không quá nghiêm trọng, không cần phải khâu lại. Bôi thuốc là được, chú ý đừng để chạm vào nước. Một tháng sau sẽ lành, ba ngày sau lại tới thay thuốc." Bác sĩ viết đơn trả phí rồi đưa qua.

"Được, cảm ơn bác sĩ, gấp lại sau." An Bạch đón lấy đơn trả phí, đứng dậy theo bản năng đi tìm Cổ Phúc Nhiên.

Phát hiện nàng đưa lưng về phía mình đi ở phía trước, hắn đi nhanh thêm vài bước đuổi theo.

Phát hiện nàng cúi đầu không nhìn hắn, trầm mặc không lên tiếng, chỉ lo đi đường của mình.

An Bạch nghiêng đầu nhìn nàng: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Cổ Phúc Nhiên cúi đầu nỗ lực trấn to mắt, điều chỉnh tâm trạng, thả lỏng ngữ khí: "Đi trả tiền thôi."

"Làm sao vậy?" An Bạch nhẹ giọng hỏi lại một lần nữa. Hắn giữ bả vai dừng nàng lại, cúi đầu tìm kiếm mắt nàng.

Cổ Phúc Nhiên làm bộ không có việc gì mà quét mắt liếc hắn một cái, sau đó mắt tự nhiên cúi đầu: "Không có việc gì mà."

"Em khóc." An Bạch nâng cằm nàng lên, nhìn đôi mắt và chớp mũi nàng hồng hớt lên: "Anh không có việc gì cả, đừng sợ."

"Vẫn không kiềm chế được, vừa thấy anh bị thương liền muốn khóc." Cổ Phúc Nhiên nói xong mắt lại càng đỏ, lại một bộ đang muốn rơi lệ.

"Không có việc gì mà." Trong lòng An Bạch mềm đến rồi tỉnh rồi mù, hấn ôm nàng, trấn an nói: "Đàn ông không thèm để ý đến miệng vết thương nhỏ này đâu."

"Ừm..... Chỉ là đau lòng thôi." Cổ Phúc Nhiên ôm chặt lấy hấn: "Anh biết không? Lúc em còn rất nhỏ, mẹ liền chạy theo người khác, cho nên em thường xuyên ở nhà một mình. Lúc em học lớp 6 đã phải nấu cơm, cũng bị cắt trứng tay. Nó đau biết mấy, nhưng đại não lại trống rỗng, chỉ biết cầm chặt tay của mình, đi tới đi lui trong phòng..... Đặc biệt bất lực....."

An Bạch nghe thấy mà đau lòng ôm nàng, đau lòng đến mức hô hấp khó khăn.

"Lúc anh bị thương em liền nhớ tới khi còn nhỏ, thật sự rất đau rất đau, em không nghĩ sẽ làm đau anh....." Nước mắt Cổ Phúc Nhiên cảm lòng không đậu liền chảy xuống dưới.

"Không phải bây giờ có em ở đây sao? Có em bồi anh, dù có đau cũng không có việc gì. Em khóc mới là chuyện khiến anh đau nhất." An Bạch vuốt đầu nàng, ôn nhu an ủi: "Mặc kệ là ai bị thương, về sau chúng ta bồi lẫn nhau, không cần phải sợ nữa."

"Vâng." Nước mắt của Cổ Phúc Nhiên thấm dần vào trong áo: "Anh chảy nhiều máu như vậy, không nghĩ lại làm An An bị thương nữa."

Chỉ một miệng vết thương của hấn liền khiến nàng đau lòng đến rơi lệ. An Bạch vừa cảm động lại vừa chua xót, trái tim phảng phất như bị ai đó dùng sức bóp chặt.

Hôm nay mới hoàn toàn nhận ra, từ lần đầu tiên gặp gỡ, hấn đã bị bề ngoài của nàng lừa gạt. Cho rằng nàng phong tình vạn chủng, cho rằng nàng kiên cố không gì phá nổi, nhưng mà nàng lại cất giấu quá nhiều yếu ớt, cũng muốn được hấn bảo hộ, cũng muốn hấn chống đỡ cùng nàng khi nàng quy xuống.

Trong lòng bọn họ hiểu rõ lẫn nhau nhưng lại không nói ra một câu: Anh/Em biết rõ rằng nó đau thế nào, cho nên mới không nghĩ sẽ làm đau em/anh!

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nỗ lực kiếm tiền

Buổi chiều thứ tư, Cổ Phúc Nhiên đang ở phòng thu âm bồi Quan Diệu soạn nhạc đột nhiên lại có chút nhớ An Bạch. Nàng cúi đầu nghĩ nghĩ, hình như buổi chiều thứ tư An Bạch không có tiết.

Nàng thân là một người hoạt động tự do, muốn ra về khi nào cũng được. Cho nên trực tiếp ném Quan Diệu ở lại, nói đi là đi.

Đột nhiên lại không muốn lái xe, Cổ Phúc Nhiên trực tiếp từ phòng thu âm lên tuyến tàu điện ngầm số 3 ở phụ cận đi đến trường An Bạch học.

Di động trên bàn vang lên, An Bạch đang ở ký túc xá sửa sang lại tư liệu cũng không nhìn màn hình lập tức nghe điện.

Âm thanh của Cổ Phúc Nhiên trộn lẫn tiếng loa báo trạm dừng cùng lúc truyền qua điện thoại:

"An An, em vừa mới xuống tàu điện, đi gần đến trường học của anh rồi. Bồi em đi mua son môi được không?"

An Bạch một bên đáp một bên đóng máy tính lại: "Được, ở cổng Bắc của trường chờ anh."

Sau khi cúp điện thoại, An Bạch lấy tiền từ trong ngăn kéo, mang theo đi động rồi ra cửa.

Thời gian đến đặc biệt kì diệu, hai người đồng thời xuất hiện ở trước mặt đối phương.

Cổ Phúc Nhiên mặc một cái áo lông oversize màu lục đậm, cổ áo khoét sâu hình chữ V. Vạt áo tùy ý nhét vào quần jean màu đen. Hai cái đùi thẳng tắp thon dài. Cổ áo chữ V để lộ ra xương quai xanh trơn bóng trắng nõn, cử động một cái liền cực kỳ gợi cảm mê người.

An Bạch tỉnh tể đánh giá Cổ Phúc Nhiên, nhìn vạt áo trên vai tùy thời đều có thể rơi xuống nói: "Cái áo lông này quá rộng."

Cổ Phúc Nhiên khoác cánh tay hấn: "Không có nha, loại áo này kiểu như vậy đó."

An Bạch túm lấy vạt áo sau cổ nàng kéo xuống, khiến cái cổ chữ V phía trước bị rút lên trên, đỡ cho lộ ra quá nhiều.

"Lão cũ kỹ, quả nhiên là cung Ma Kết mà." Cố Phúc Nhiên nói xong cúi đầu nhìn An Bạch mặc quần để lộ ra mắt cá chân tình xảo. Hai mắt không không chế được nhìn chăm chăm: "Em rất thích chân nam sinh các anh lộ ra mắt cá chân sạch sẽ. Lúc đó nếu còn đeo một đôi giày màu trắng nữa thì quá đẹp."

An Bạch nhặt ra lời nói không thích hợp hỏi lại nàng: "Nam sinh các anh?"

Cố Phúc Nhiên nhanh nhẹn sửa lại, nói xong còn ngao kiêu mà hừ một tiếng: "Là anh anh anh đó..... Hừ....."

"Đi chỗ nào?" An Bạch nhìn cửa vào tàu điện ngầm cách đó không xa.

"Trung tâm Thương Thành, thuận tiện ăn cơm chiều luôn." Cố Phúc Nhiên ngẩng đầu nhìn yết hầu của An Bạch, đột nhiên hỏi: "Có thể hôn không?"

An Bạch không đáp lại, đỡ lấy sườn mặt nàng, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của nàng. Giữa răng môi nàng tràn ngập mùi thuốc lá vị bạc hà lan đến cả trong miệng của chính hắn.

Chỉ vài giây liền buông nàng ra, An Bạch khẽ nhủ mảy: "Không được hút thuốc nữa."

Cố Phúc Nhiên nhanh chóng nói sang chuyện khác, tính toán mau lẹ kết thúc cái đề tài này: "Trách em hút thuốc xong không chịu nhai kẹo cao su sao?"

An Bạch cảm thấy không còn gì để nói: "Trọng điểm là cái này sao?"

Cố Phúc Nhiên làm bộ vô tội trả lời: "Đúng vậy."

Cánh tay An Bạch ôm eo Cố Phúc Nhiên, tiếp tục đi về phía trước, đồng thời trịnh trọng nhắc nhở nàng: "Nghiêm túc vào."

Cố Phúc Nhiên rất có hứng thú mà nhìn bàn tay to hữu lực đặt bên hông, ngoài miệng tán đồng: "Vâng ạ, nhìn động tác bá đạo của anh và cái vẻ ra lệnh kia."

"Em lần trước cũng nói vâng." An Bạch bắt đầu dĩ nhiên: "Chỉ vì sức khỏe của em thôi."

Cố Phúc Nhiên dùng hông nhẹ nhàng huých hấn một chút, trêu chọc nói: "Lần này là thật. Cuối cùng bé trai lớn rồi cũng sẽ quản người. Nếu không nghe lời, ai biết anh sẽ thu thập em như thế nào?"

An Bạch khẽ nhủ mảy, dị nghị: "Sẽ không thu thập."

"Có thể thu thập." Cố Phúc Nhiên nháy mắt, có thâm ý khác nhìn hắn.

An Bạch mang theo ý cười, học lời nói lúc nãy của nàng mà trả lời: "Đúng vậy, sẽ làm mấy ra động tác mê người và ra lệnh với em."

"Thích thích thích, anh chỉ cần nói đã mê người rồi....." Cố Phúc Nhiên cố tình hạ giọng: "Về sau ở trên giường cũng nói nhiều lời gợi tình như vậy đi, được không?"

An Bạch không đáp lại. Đôi mắt nhìn phía trước, trên mặt mơ hồ đỏ ửng, yết hầu hấn căng thẳng, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Cố Phúc Nhiên vừa lòng cong lên một bên khóe miệng. Cuối cùng cũng dạy dỗ hắn đến không sai biệt lắm.

"Em thiệt tình không thích đi dạo phố, nhưng nếu cùng anh đi thì vẫn có thể." Cố Phúc Nhiên dẫn hắn đi vào một cửa hàng.

Khóe miệng An Bạch kéo ra rất nhỏ, lại không nói gì, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ: Giống như anh một hai phải kéo em tới, cùng đi dạo với nhau.

Cố Phúc Nhiên vừa thấy ánh mắt hắn liền biết hắn suy nghĩ gì: "Em biết anh suy nghĩ cái gì, nên em lập tức kéo anh tới. Nhưng anh không thích sao?"

An Bạch mau chóng bổ sung: "Thích."

"Em vẫn luôn muốn mua Armani 400." Cố Phúc Nhiên tùy ý quẹt một đường màu cam nhỏ ra tay, thuận tiện hỏi: "Nam sinh các anh có phải rất thích son môi màu cam đúng không? Tiểu tiên nữ có làn da trắng trắng, mềm mại đáng yêu tô lên rất đẹp."

Tâm lý của An Bạch vẫn luôn rất mạnh, hắn tùy ý trả lại một câu: "Son môi không phải luôn là màu đỏ sao?"

Cố Phúc Nhiên nhìn hắn, cười khẽ ra tiếng: "Anh làm sao lại đáng yêu như vậy."

An Bạch khẽ nhủ mảy kháng nghị: "Có thể đừng đánh đồng khen một người đàn ông đáng yêu được không?"

"Em khen anh đáng yêu là bởi vì em thích anh. Thích một người liền cảm thấy người đó có thể nào cũng đều đáng yêu." Cố Phúc Nhiên cảm thấy không có gì để dạo xem nữa, trực tiếp đi đến quầy thu ngân trả tiền.

"Ừm." An Bạch nghĩ nghĩ, xác thật hấn cũng cảm thấy Cố Phúc Nhiên rất đáng yêu.

Lúc trả tiền, Cố Phúc Nhiên vừa mới mở túi lấy bóp tiền liền bị An Bạch ngăn lại.

"Dùng của anh." An Bạch mở bóp tiền rút ra bốn tờ một trăm đưa qua.

"Vâng." Mắt Cố Phúc Nhiên mang ý cười, làm như thật mà đáp lời, sau đó đành chỉ mọi động tác, nhìn hấn trả tiền.

"Có phải cảm thấy em dùng đồ nào cũng đều quá đắt đúng không?" Cố Phúc Nhiên nhìn hấn cất bóp tiền vào túi quần.

An Bạch đương nhiên nói: "Em nên dùng hàng tốt."

Trong lòng Cố Phúc Nhiên cực kỳ thoải mái. Người đàn ông của mình cũng có giá trị quan giống như mình, nghĩ đến đây nàng không quên hỏi: "Anh còn tiền không? Em chuyển cho anh một ít để dùng trong trường."

"Lâu nay vẫn biên tập rất nhiều tạp chí và viết bản thảo nên vẫn còn tiền." An Bạch nói, lại âm thầm bỏ sung ở trong lòng, đêm Giáng Sinh sắp tới sẽ không còn tiền, bởi vì hấn muốn mua một món đồ thực quý.

"Lần trước, em dùng Alipay chuyển cho anh một vạn, có phải anh không đụng tới đúng không? Không có tiền thì cứ xài đi, của em cũng chính là của anh mà." Cố Phúc Nhiên biết rõ từ khi ở bên nhau, An Bạch không muốn xài một phân tiền của nàng.

"Được rồi, không có tiền sẽ xài." An Bạch nói, rồi nghiêm túc nhìn Cố Phúc Nhiên: "Về sau anh sẽ nỗ lực kiếm tiền."

Nuôi em

Cố Phúc Nhiên biết rõ ý tứ trong lời nói của hấn, cười nói: "Được."

Lời của tác giả:

Về An An của chúng ta,

Hấn sẽ không hắc hoá.

Ta muốn cho Cố tỷ tỷ đùa giỡn hấn, khi dễ hấn cả đời.

Cho nên chỉ biết chủ động một ít mà thôi, ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cửa em vừa vặn

Thời gian cơm chiều hai người cùng chọn đến quán ăn "Phong" dùng cơm.

Nhìn người phục vụ đem hai phần cơm chiên đùi gà đặt trước mặt, đôi mắt Cố Phúc Nhiên sáng lấp lánh: "Anh bồi em ăn bữa cơm đầu tiên chính là món này. Cho nên chỉ cần khi nào ăn món này, em liền lập tức nhớ đến anh."

Phảng phất còn có thể cảm nhận được lúc ấy, một tay lão luyện trong lòng run sợ lại giỏi giả bộ trấn định, và một người ngượng ngùng không muốn người kia biết tim mình đập cực kỳ nhanh.

"Ông chủ ở đây chiên com ăn siêu cấp ngon, có hương vị của hạnh phúc. Ở bên anh cùng nhau ăn càng cảm thấy hạnh phúc hơn nữa."

Khuôn mặt trong sáng của An Bạch mang theo ý cười: "Ừm, về sau chúng ta sẽ tới ăn định kỳ."

Ăn com xong, Cố Phúc Nhiên cầm theo một ly kem cùng An Bạch trở về trường học: "Tìm một nơi không có ai đi! Em ngồi với anh một lát rồi lại đi."

"Được." An Bạch dẫn Cố Phúc Nhiên tới rừng trúc sau trường học, tìm một băng ghế rồi ngồi xuống.

"Em muốn ngồi trên đùi của anh cơ." Cố Phúc Nhiên nói xong trực tiếp ngồi xuống trên đùi An Bạch.

Tay An Bạch vòng qua khoanh lại vòng eo mềm mại của nàng hỏi: "Mấy ngày nay không ăn com đầy đủ sao? Lại gầy đi rồi."

"Mấy ngày nay đang cùng Quan Diệu chuẩn bị cho bài hát mới, luôn bồi bổ họ ngâm mình ở phòng thu âm. Lúc vội vàng liền không ăn uống gì cả. Coi như giảm béo đi, nhưng mà mỗi lần em gầy, ngực lại gầy đầu tiên, rất khổ sở luôn đó." Cố Phúc Nhiên nhú nhú mi, có chút buồn rầu.

"Vẫn luôn rất lớn mà." An Bạch dán sát vào bên tai nàng nói.

Cố Phúc Nhiên rất có hứng thú nhìn chằm chằm hắn: "Aidaz, anh thích nhất lớn bao nhiêu?"

"Của em vừa vặn." An Bạch hồi tưởng xúc cảm khi chạm vào Cố Phúc Nhiên. Bàn tay to của hắn nắm lấy, vừa vặn chỉ tràn ra ngoài một chút.

"Thật sự?" Cố Phúc Nhiên cười đến thực tự tin.

"Ừ." An Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

"Ừm, nơi đó của An An cũng rất lớn, không cần lại phát dục thêm nữa đâu." Tài xế già Cố Phúc Nhiên bày vẻ mặt sắc tình cười cười nhìn An Bạch, lại muốn bắt đầu đùa giỡn hắn.

Về mặt An Bạch đứng đắn đáp lại: "Còn nửa tháng là tròn 18 tuổi rồi, sẽ đình chỉ phát dục thôi."

Cố Phúc Nhiên ăn một ngụm kem gât gât đầu: "Mặt ngoài nhìn không ra An An sẽ lớn như vậy... Ừm... Em rất thích....."

Giọng điệu của Cố Phúc Nhiên mơ màng làm cho trong người An Bạch xẹt qua một dòng điện. Toàn thân tê dại, nàng đã muốn câu dẫn, hắn liền cứng.

Cố Phúc Nhiên làm bộ nhìn không hiểu bần chòn trong ánh mắt của hắn, tiếp tục hỏi: "Em rất hiếu kỳ lúc nam sinh các anh cao trào thì cảm giác thế nào?"

An Bạch nghiêm túc hồi tưởng, lựa chọn từ ngữ hình dung, nghĩ nghĩ, bởi vì hình ảnh quá bạo, phía dưới thành công thức tình, chọt vào mông của Cố Phúc Nhiên.

"Cứng rồi nha." Cố Phúc Nhiên khẳng định nói, trong mắt tràn đầy bồn chồn.

"Qua một lát sẽ ổn thôi." An Bạch nói xong liền có ý đồ lấy tư liệu chiều nay ở ký túc xá trong đầu ra niệm, lấy cái này để quên đi dục vọng của chính mình.

"Xác định qua một lát sẽ ổn thật sao?" Cố Phúc Nhiên ăn một ngụm kem, vờn đầu lưỡi liếm khóe miệng.

An Bạch rũ mắt, không chịu nổi không chế bị đầu lưỡi đỏ búng của nàng hấp dẫn. Dục vọng vốn đang cương cứng, hắn đột nhiên lại nhớ tới hình ảnh lần đó nàng vì mình khẩu giao. Đầu lưỡi mềm mại của nàng liếm dương vật cho hắn, đặc biệt ngứa ngáy nhưng cũng đặc biệt thoải mái.

"Anh đang..... nghĩ đến cái gì vậy?" Cố Phúc Nhiên không vội không chậm hỏi, cầm lấy muỗng kem liếm liếm.

An Bạch dừng một chút nhìn chằm chằm động tác của nàng, lập tức dời ánh mắt đi, mạnh mẽ giữ bình tĩnh: "Không có gì."

Trong mắt Cố Phúc Nhiên một mảnh mỉa mai, nói chuyện cực chậm mang theo dụ dỗ: "Đang nghĩ đến lúc hút vú của em hay là đang nghĩ đến lúc cắn em..... Hay là..... Em khẩu giao cho anh.....?"

"Không có." An Bạch tiếp tục mạnh miệng, nhưng mà hạ thân bị nàng trêu ghẹo đến mức trường đau khó nhịn.

Vừa rồi trong miệng nàng toàn là kem màu trắng, rồi lại hóa thành đỏ búng khắp khoang miệng.....

"Nói ra nào....." Cố Phúc Nhiên vận vẹo mông nghiền qua gây thịt cứng rắn phía dưới. Tay nhỏ xoa ngực hắn, cảm nhận tiếng tim đập như sấm.

An Bạch không nói gì, trái tim rộn ràng đập: "Thịch thịch thịch" đập đến mức đại não của hắn cũng trì độn, khẩu trương đến mức hít thở không thông.

"Sao vậy? Em cảm giác được tim anh đập siêu tốc nhanh, không cảm thấy khó chịu sao?" Cố Phúc Nhiên vuốt ve trên dưới cơ ngực của hắn: "Anh rốt cuộc đang nghĩ tới cái gì, nói cho em nghe đi."

An Bạch hô hấp dồn dập, đầu óc nóng lên liền nói huyếch ra: "Thi đại học xong, ngày đó em giúp anh....."

"Giúp anh cái gì cơ?" Cố Phúc Nhiên thực hiện được ý đồ liền cười, tiếp tục hỏi.

Má trắng An Bạch phỉếm hồng, nuốt nước miếng không nói nữa.

Cố Phúc Nhiên một lần nữa trực tiếp nói ra mấy từ An Bạch cảm thấy thẹn thùng: "Khẩu giao..... Phải không?"

"Ừm." An Bạch thở ra một hơi từ trong lồng ngực nặng nề.

Một tay Cố Phúc Nhiên cầm kem, một tay duỗi xuống dưới quần An Bạch, tìm được khoá quần, liền thuận tiện nhẹ nhàng kéo khoá quần xuống.

An Bạch giữ tay nàng lại: "Dơ."

Cố Phước Nhiên để kem lên trên ghế, sau đó tìm thấy một bịch khăn ướt ở trong túi xách mở ra. Tiếp đó liền giải phóng cho côn thịt của hắn thoát ra khỏi quần.

Từ trên đùi An Bạch tuột xuống dưới, nàng ngồi xồm chính giữa hai chân hắn, cách khăn ướt lạnh cầm côn thịt mềm nhẹ chà lau.

Lau xong, Cố Phước Nhiên vừa an ủi côn thịt vừa nói: "Anh thích thì phải nói ra chứ, cái này không tính là gì cả. Cũng nên trách em, về sau sẽ khẩu giao cho anh nhiều hơn mới được."

An Bạch rũ mắt, nhìn nàng ngồi xồm giữa hai chân của hắn: "Không muốn em phải làm thế. Cho nên mỗi lần anh sợ em sẽ làm vậy, anh luôn nhanh chóng cầm đi vào."

"Em thích mà, không sao cả." Cố Phước Nhiên nói xong vươn đầu lưỡi liếm mãi mắt đã rỉ ra một ít dịch đục, sau đó một ngụm ngậm lấy hết.

"Ừm....." An Bạch kêu lên một tiếng, quên hết tất cả rồi tắm, khoái cảm cứ thế được buông thả.

Hơi hơi ngửa đầu nhắm mắt lại, cảm nhận đầu lưỡi mềm mại luôn liếm từ dưới gốc dương vật đến tận mắt. Cảm giác thấm ướt giống như rong biển gắt gao cuốn lấy chính hắn, ngứa đến khó nhịn, nhưng lại trầm mê vào loại cảm giác này, muốn ngừng mà không ngừng được.

Mở miệng lớn hết cỡ, mút hơn phân nửa côn thịt vào trong, sau đó phun ra nuốt vào trên dưới, rồi lại dùng sức liếm mút vài lần. Ánh mắt Cố Phước Nhiên chột đánh đến ly kem đặt bên cạnh.

Nàng rút côn thịt ra, kéo theo một ít nước bọt, mặc kệ nơi đó của hắn vẫn cứng rắn, để đó quay ra cầm lấy ly kem.

An Bạch khó nhịn nhìn nàng, không hiểu nàng đang muốn làm gì.

"Muốn ăn thử kem vị côn thịt....." Cố Phước Nhiên mút kem, ngửi khí dụ hoặc.

An Bạch dung túng mà nhắm mắt lại, tùy ý nàng đi.

Cố Phước Nhiên cảm lòng không đau cong khoe miệng, múc một muỗng kem lớn ngậm vào trong miệng, đợi vài giây cho kem tan bớt sau đó mới cầm côn thịt, thật cẩn thận mà ngậm vào.

"A....." An Bạch bật ra một tiếng rên rỉ cực kỳ gọi cảm, bị lạnh lẽo trong miệng nàng kích thích đến thiếu chút nữa bắn ra.

Cái miệng nhỏ mềm như tơ tham lam liếm mút côn thịt, phảng phất như đang ăn một cây kem ngon miệng, tần suất liếm mút tăng nhanh mang đến khoái cảm cực lớn.

Lạnh lẽo trong khoang miệng chuyển thành ấm áp. Cố Phước Nhiên ngậm lấy viên cầu của hắn liếm mút một hồi sau đó lại dùng tay vuốt ve mát xa cho hắn. Một cái tay khác cầm thân gậy lên xuống, cái miệng nhỏ ngậm lấy quy đầu, đầu lưỡi liếm lên khe nhỏ hẹp, sau đó vòng hết mắt, luôn có xu hướng muốn chọc vào bên trong. An Bạch sưng đến mức da đầu tê dại, bàn tay to gắt gao đè xuống ghế dựa, liều mạng nhịn xuống xúc động muốn đè cái đầu nhỏ của nàng xuống thấp.

"Ya....." An Bạch cảm giác được hàm răng của nàng khê cắn quy đầu của hắn, kích thích khiến hắn sắp nhịn không nổi nữa.

Cố Phước Nhiên cảm giác côn thịt lại lớn thêm một vòng, nhẹ nhàng rung động trong miệng mình. Tay nàng buộc chặt tiếp tục trượt, cái miệng nhỏ thì dùng sức hút.

Hồn đều bị nàng hút đi mất, An Bạch hoàn toàn nhịn không được nữa, cắn chặt răng bắn ra đầy một miệng nàng.

"Uych....." Cố Phước Nhiên đặt mông ngồi luôn trên mặt đất, tầm mắt bị bao phủ bởi lá trúc. Tiểu huyết đã sớm chảy nước, đang kịch liệt mà co rút lại. Một giọt dịch trắng chảy ra từ khoe miệng nàng, thối nát lại sắc tình.

An Bạch tự mình thu thập xong, rồi mới ngồi xồm xuống bệ Cố Phước Nhiên vô lực đứng lên.

"Anh kéo quá dài, miệng thật là mỏi." Nàng làm nũng đánh một cái vào ngực hắn.

An Bạch ôm nàng nói: "Xin lỗi em"

Cố Phước Nhiên cởi quần jean ra, lấy một miếng khăn ướt từ trong bịch đưa vào bên trong quần lót lau một chút. Đến lúc lấy ra khăn ướt đã dính đầy dịch thể trong suốt.

"Phía dưới ngứa quá, mượn tay anh dùng chút." Cố Phước Nhiên cầm lấy tay phải của An Bạch nhét vào quần lót.

"Anh giúp em....." An Bạch muốn rút tay lại.

"Không được, phiền toái quá, em còn muốn trở lại phòng thu âm một chuyến. Tốc chiến tốc thắng, anh đừng nhúc nhích là được rồi." Cố Phúc Nhiên vừa nói vừa bỏ tay hấn vào quần lót. Xác định đúng miệng tiểu huyết rồi sau đó đặt tay mình dưới tay hấn.

Vùi đầu vào trong ngực hấn, nàng dặt hấn vạch quần lót ra rồi dùng sức nhấn tay hấn lên tiểu huyết, sau đó kẹp chặt chân, vặn vẹo phần eo.

Xương ngón tay hấn cứng cứng xoa lên âm đế sưng to vài lượt. Tiểu huyết ngứa ngứa đến độ chảy nước, nàng kẹp chân lại vừa chặt vừa khít, thân thể căng cứng như một cây gậy phát bóng.

Không đến vài lần ra vào, Cố Phúc Nhiên liền vô lực mà tê liệt ngã vào trong lòng hấn. Tiểu huyết trào ra một bãi dâm thủy ẩm áp, làm ướt toàn bộ mu bàn tay của An Bạch.

"Giúp em lau đi." Vừa mới tự an ủi xong, Cố Phúc Nhiên chôn cả người trong lòng hấn, cầm tay hấn lôi ra khỏi quần. Bởi vì vừa rồi bạo như vậy cho nên hiện tại lại ngượng ngùng khi đối mặt với An Bạch.

"Được." An Bạch tìm khăn ướt, lại lần nữa chui vào bên trong quần lót lau cho nàng, phải dùng hết vài miếng mới lau khô.

Lau xong, An Bạch cảm lòng không đậu đưa tay đặt trước mũi ngửi. Mùi vị dục vọng đặc biệt nồng, đây là mùi của Cố Phúc Nhiên, ngửi liền nghiện.

Vừa mới hết ngượng ngùng, Cố Phúc Nhiên ngừng đầu lại nhìn thấy chính là một màn này, An Bạch nửa híp mắt ngửi mùi hương nàng để lại trên mu bàn tay hấn.

"Làm gì vậy?" Trên mặt Cố Phúc Nhiên lại thêm một trận lửa đỏt.

An Bạch buông tay, ôm Cố Phúc Nhiên sát vào: "Dễ ngửi mà."

Cố Phúc Nhiên cười như không cười hỏi hấn: "Vừa rồi bộ dáng em tự mình an ủi có phải đặc biệt lẳng lơ đúng không? Anh có cảm thấy thị giác không khoẻ không?"

"Không có, anh thích vậy." An Bạch mỉm cười, nhìn bộ dáng mâu thuẫn của nàng.

"Ủm, vậy thì tốt." Cố Phúc Nhiên không nhịn được cười ngây ngô vài tiếng.

"Thật là đẹp." An Bạch cong ngón trỏ cọ cọ gương mặt ửng đỏ sau khi dục vọng rút đi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ôm một kẻ nghèo hèn

Đêm nay thứ bảy là Giáng Sinh, bởi vì Hội Học Sinh có hoạt động, cho nên An Bạch tới gần chạng vạng mới về đến nhà.

Cố Phúc Nhiên ở trong phòng bếp nghe thấy tiếng động, liền lò người ra xem: "Đã về rồi à?"

"Ừ." An Bạch dỡ hai dây đeo cặp trên vai xuống, rồi lấy một vật gì đó sáng long lanh ở bên trong, nhanh chóng giấu vào túi quần.

"Hôm nay là sinh nhật của anh, cho nên em mua cho anh một cái bánh kem ăn siêu ngon luôn." Cố Phúc Nhiên quay đầu lại nhìn hấn đi tới, cười nói.

"Cho anh?" An Bạch nhướn mày.

"Ủm..... Tất nhiên rồi....." Cố Phúc Nhiên có chút chột dạ đáp, thật sự nàng biết An Bạch không yêu ăn ngọt lắm.

"Đang làm gì vậy? Anh với em cùng nhau làm." An Bạch mở vòi nước rửa tay.

"Anh đừng nhúng tay vào. Em đã nấu xong thịt thăn chua ngọt, canh bí đao xương sườn, còn có bông cải xanh xào." Cố Phúc Nhiên nói, chỉ chỉ đồng hồ ăn để trong ngăn tủ bên kia, "Anh sang đó ngồi đi, em dọn cơm liền."

Chờ Cố Phúc Nhiên bung com xong rồi ngồi xuống cùng nhau, An Bạch nhìn nhìn đôi tay nàng so đũa, không tự chủ nói: "Về sau đừng nấu com nữa, anh có thể làm."

Trên mặt Cố Phúc Nhiên tràn đầy ý cười: "Biết rồi. Nhưng em thích nấu com cho anh mà."

"Ừm." Ánh mắt An Bạch nhu hoà dừng trên bàn tay trắng mềm của nàng một chút.

Lúc ăn và ngủ không nói chuyện, hai người an tĩnh hòa hợp dùng xong com nước, Cố Phúc Nhiên còn cưỡng bách An Bạch ăn thêm mấy miếng bánh ngọt cho bằng được mới vừa lòng bỏ qua.

Cố Phúc Nhiên nhìn An Bạch cau mày chạy trốn vào nhà vệ sinh, thanh thanh thoi thoi đi theo sau, khoanh tay dựa vào cạnh cửa trêu chọc nói: "Nếu em mà bơi lên trên người thì có phải anh có thể ăn được nhiều hơn đúng không?"

An Bạch cởi áo lông ra, nghe thấy lời nàng nói liền theo bản năng nghiêng người nhìn nàng một cái.

Cố Phúc Nhiên lập tức phát hiện trên người hắn khác thường.

Đi đến trước mặt hắn, nhìn vào nơi phía dưới xương quai xanh của hắn hỏi: "Anh đi tắm lúc nào?"

"Mấy ngày hôm trước." An Bạch ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương.

Phía dưới bên trái xương quai xanh có một hình xăm màu đen, khắc sâu trên da thịt trắng như ngọc của hắn, trông rất bắt mắt.

Ba chữ, Cố Phúc Nhiên.

Cố Phúc Nhiên có chút đau lòng sờ lên ba thê tự thô nhưng trông rất tuấn đạt tiêu sái, nhủ thầm nói: "Vì sao lại muốn làm chuyện này, đau lắm."

"Mười tám tuổi muốn sinh sự thôi." An Bạch giờ tay dùng đầu ngón tay mon trón bông hoa xinh đẹp trên cánh tay nàng: "Không hề đau."

Đóa hoa đó là được xăm lúc Cố Phúc Nhiên đi du học bên Mỹ, ngắn ngắn đúng mười hai centimet, có thêm trường Thiên sứ Michael chí cao vô thượng và dây leo hoa hồng, góc dưới cùng còn có một cây súng lục tinh xảo.

Trong khí chất cổ điển còn mang theo sự quyến rũ đường hoàng, cực kỳ giống Cố Phúc Nhiên.

Cố Phúc Nhiên cảm nhận đầu ngón tay hắn xoa lên đóa hoa trên cánh tay của nàng, ấn đường vẫn luôn không giãn nở: "Anh không cần thiết....."

An Bạch lại một lần nghiêm túc nhấn mạnh: "Anh vẫn luôn muốn làm vậy."

Cố Phúc Nhiên nhấp nhấp miệng, mày thả lỏng: "Em rất thích."

Quan sát kỹ lưỡng tên của mình, nàng nói: "Em đột nhiên có chút ghét bỏ tên của mình có quá nhiều nét bút."

An Bạch nhẹ giọng nói: "Để nghe."

"Cảm động quá thì làm sao bây giờ?" Cố Phúc Nhiên ôm lấy tấm lưng trần trụi của hắn, đôi tay ở trên lưng hắn nghịch ngợm.

An Bạch hơi hơi ngừng thở, tay phải sờ đến túi quần, lấy ra đồ vật nhỏ đã sớm chuẩn bị. Miệng dán sát vào bên tai nàng, âm thanh có chút khàn khàn: "Còn có cái này nữa."

Cố Phúc Nhiên buông hắn ra, nhìn thấy hắn đưa tay tới trước mặt mình. Ngón tay thon dài đang cầm một cái nhẫn.

Nhẫn kim cương Cartier kinh điển khảm hoa hồng, dưới ánh đèn chiếu rọi, lóe ra ánh sáng lấp lánh.

Cố Phúc Nhiên cảm động không biết nói gì: "Hôm nay là sinh nhật của anh mà lại....."

An Bạch tự nhiên tiếp lời nàng nói: "Cho nên anh muốn ngày thành niên hôm nay làm cho xong chuyện này."

Nói xong lời kéo nàng đi ra ngoài, đợi nàng ngồi vào ghế sofa, mới lấy ra một tấm ảnh đã cất rất lâu trong cặp, nghiêm túc nhìn người trước mắt.

"Anh trước kia đã gặp qua em. Năm mới đó em không về, Cố hiệu trưởng lấy album kể chuyện về em cho anh nghe. Lúc ấy không biết vì sao, lúc ông ấy cất nó đi rồi, anh lại đến đó trộm một tấm lấy về."

Hồ hấp của Cố Phúc Nhiên nghẹn lại. Ảnh chụp trên tay hắn đúng là tấm ảnh lần trước nàng phát hiện bị thiếu mất kia: Lớp 6, nàng mặc váy liền áo buộc hai bím tóc, ngây ngô cười với màn ảnh.

Nghĩ đến đây, trong lòng không ngăn được vui sướng dâng trào, Cố Phúc Nhiên không nhịn được cười nói: "Thì ra anh đã sớm biết em rồi....."

An Bạch có trấn định, lấy hết can đảm nói: "Hai người chúng ta đều là những người cô độc không có cảm giác an toàn, cho nên anh muốn năm 18 tuổi này có một nguyện vọng."

Cố Phúc Nhiên không nói chuyện, trong lòng đã đoán được bảy tám phần, chờ hắn nói tiếp.

An Bạch tận lực giữ âm thanh của mình không quá khàn khàn: "Sau khi anh tốt nghiệp đại học, chúng ta liền đi lãnh chứng đi."

Cố Phúc Nhiên cười, bàn tay che che gương mặt mình, nhẹ đáp: "Được."

Trong lòng An Bạch nhẹ nhõm, cầm tay phải của nàng, đeo nhẫn vào ngón giữa.

"Em vốn còn cho rằng chuyện này em sẽ phải làm luôn đấy, thật là..... An An trở thành một người đàn ông thật sự rồi....." Cố Phúc Nhiên xoay xoay nhẫn chỉnh cho vừa vặn với ngón tay, ngăn không được ý cười: "Ngày mai em lại mua thêm một cái nữa, thành đôi mới được chứ. Lần này anh thật sự không còn tiền rồi....."

Cảm giác được ngữ khí trêu chọc của Cố Phúc Nhiên, An Bạch rũ mắt hỏi: "Emmmmm....."

"Ôm một kẻ nghèo hèn như anh." Cố Phúc Nhiên quỳ lên ôm hân, vuốt ve phía sau cổ hân: "Hiện tại em vui vẻ không?"

Hỏi xong liền cảm giác được sự rung động phát ra từ trong cổ nàng, An Bạch chôn ở hõm cổ nàng cười, giống như một bé trai mừng thầm.

Cố Phúc Nhiên cười khế, bàn tay vuốt ve vai lưng rắn chắc của hân: "Tiểu khả ái của em, đã trải qua một thời gian dài như vậy, bả vai của anh đã rộng hơn rồi, thân thể cũng to lớn hơn rồi....."

"Lần đầu tiên nhìn thấy anh, em liền có cảm giác. Tâm động, đặc biệt muốn có được anh. Đó giờ em hư như thế, cả lợ phát phờ, gặp được anh sạch sẽ an tĩnh như vậy, liền muốn làm hư anh, làm bẩn anh....." Chưa nói xong, Cố Phúc Nhiên liền bắt đầu đắc ý cười rộ lên: "Ha ha..... Siêu cấp thích anh."

An Bạch an tĩnh nghe nàng nói, thân mật cọ cọ đầu với cổ nàng.

"Em phải gọi điện thoại, đưa di động của anh cho em đi." Cố Phúc Nhiên vừa nói, tay vừa lục soát trong túi quần của hân, sau đó vào danh bạ tìm số cần gọi.

An Bạch hứng thú nhìn nhìn màn hình, tùy ý nàng làm như thế nào cũng được.

Bên kia điện thoại rất nhanh nghe máy: "Alo, An Bạch."

"Ba ——" Cố Phúc Nhiên đặc biệt kêu đến vang dội.

"Ai, sao lại là con?" Cố hiệu trưởng buồn bực nhìn nhìn màn hình di động xác nhận một chút.

Cố Phúc Nhiên ở trước mặt ba ba vẫn luôn là một đứa bé, nàng cao hứng phấn khởi hỏi: "Ngạc nhiên không, bất ngờ không, không nghĩ tới đúng không..... Con và bạn học An Bạch ở bên nhau đó."

Cố hiệu trưởng mới không nghe nàng kể chuyện ma quỷ, vội vàng đứng đắn hỏi: "Con lại chọc gì An Bạch rồi, không được hồ nháo."

Cố Phúc Nhiên trợn trắng mắt, chất vấn ba ba: "Ba không phải nên thay con kiêu ngạo và cao hứng sao?"

Cố hiệu trưởng dù thế nào cũng sẽ không tin: "Đừng giỡn nữa, vì sao di động của thằng bé lại ở chỗ con?"

An Bạch ở một bên nghe thấy âm thanh Cố hiệu trưởng mang ý cười dần dần dày hơn.

"Vậy đi vậy đi, để bạn học An nói chuyện với ba. Ba chưa tới phút cuối chưa tin, ba chờ chút....." Cố Phúc Nhiên đưa điện thoại cho An Bạch: "Này, mau chóng dẫn mặt ba giúp em đi."

"Cố hiệu trưởng....." An Bạch chưa nói xong đã bị bên kia đánh gãy.

"Nhiên Nhiên nói chính là sự thật sao?"

"Sự thật ạ." Trong ngữ khí của An Bạch tăng thêm ý cười.

Cố hiệu trưởng nghiêm túc nói với An Bạch: "Nếu nó mà uy hiếp con, con có thể nói với thầy, thầy sẽ không lưu tình đối với nó."

An Bạch ăn ngay nói thật: "Hiệu trưởng, đây là sự thật, tụi con ở bên nhau rất lâu rồi."

Cố hiệu trưởng thả lỏng ngữ khí, xem như là đồng ý: "À..... Vậy thì, chúc con vui vẻ."

Cố Phúc Nhiên ở một bên không phục chen lời, ngữ khí căm giận: "Ai. Con nói ba đó, cái gì mà chỉ chúc mình anh ấy vui vẻ, con thì làm sao? Nhìn ba một bộ dáng người từng trải, con có khi nào khi để ba chưa?"

Không thể trêu vào không thể trêu vào, tâm lý Cố lão đầu rất mạnh đáp: "Không có không có, ba nói là chúc các con vui vẻ."

Ngữ khí An Bạch trịnh trọng: "Hiệu trưởng, con sẽ chiếu cố tốt cho Nhiên Nhiên."

Trên mặt Cố hiệu trưởng tràn đầy ý cười hiền lành, đối với học sinh ưu tú là An Bạch càng thêm yêu thích. "Được, bác tin tưởng con. Còn nữa, đừng gọi

là hiệu trưởng nữa, gọi bác được rồi."

Không chừng một ngày nào đó còn phải gọi một tiếng ba là đằng khác.

Ngày này cứ vậy mà đến, quá đột ngột.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Gọi một tiếng tử tử

An Bạch tắm rửa xong đi ra đã thấy Cố Phúc Nhiên đang ngồi trên giường gọi điện thoại, vừa nghe giọng điệu liền biết là gọi cho Quả camr "..... Ủ..... Sau khi tốt nghiệp, tụi mình mới bàn tới..... Hiện tại, anh ấy càng ngày càng trưởng thành, mình có loại ảo giác được làm em gái của anh ấy rồi..... Ha ha ha..... Ủ, năm sau rồi tính, được..... Yêu cậu, byebye!"

An Bạch lấy khăn hong khô tóc, tùy tay kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, nhìn vào bên trong tìm hộp Durex.

"Ca ca!" Cố Phúc Nhiên cúp điện thoại, rồi ném qua một bên, ngồi quỳ trên giường. Đôi mắt ướt át mê người.

An Bạch ngồi xuống bên người nàng, giọng điệu trầm thấp lộ ra dụ dỗ: "Ủ, ca ca ở đây."

Cố Phúc Nhiên nằm xuống, lăn đến chính giữa giường, nhìn chăm chăm vào cánh tay mà An Bạch đang chống trên giường. Tầm mắt chậm rãi du tẩu hướng lên trên, giọng điệu nghịch ngợm: "Đi ngủ thôi anh."

"Sớm như vậy sao?" Mắt An Bạch tối đi, khóa trụ dây áo ngủ bị rơi xuống của nàng.

Cố Phúc Nhiên giả bộ mút ngón tay trỏ của mình, chậm rì rì nói: "Em nói ngủ là ngủ kiểu kia kia."

An Bạch cúi người, cánh tay chống bên cạnh người nàng. Ánh mắt tinh tế soi nàng đến kỹ càng.

"Đi tắt đèn trước đã." Cố Phúc Nhiên vuốt mặt hần, thúc giục nói.

An Bạch rũ mắt nhìn môi nàng: "Có sao đâu."

"Không được." Cố Phúc Nhiên trước nay chưa từng thử qua làm lúc mở đèn. Nàng vẫn cảm thấy làm vào buổi tối mà còn bật đèn càng cảm thấy xấu hổ hơn so với ban ngày.

Không muốn cùng nàng nhiều lời, An Bạch trực tiếp hôn lên đôi môi mà mình luôn tâm tâm niệm niệm, mềm mại đến mức khiến tâm hần động.

"Ưm——" Cố Phúc Nhiên đẩy không nổi lồng ngực đã trở nên cứng rắn hơn từ lúc nào nàng chẳng hay.

Bàn tay to mang theo độ ẩm cực nóng liên tục vuốt ve khắp nơi trên cơ thể của nàng. Cố Phúc Nhiên không nhịn được trầm mê trong đó. Ý thức mông lung, chỉ biết là muốn cách hần càng gần hơn một chút.

Sờ soạng thăm dò phía dưới của nàng vài cái, cách lộp vài lần vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm non mềm hết như thạch trái cây. An Bạch tụt quần lót gọi cảm xuống, đợi nàng phối hợp cởi hần ra rồi vút qua một bên.

Môi ướt át hôn từ cổ rồi đi xuống, liếm mút đầu vú vài lần, sau đó từ bụng nhỏ hôn dịch xuống hoa huyết đã hơi ẩm ướt.

"An An....." Cố Phúc Nhiên then thùng khép chặt hai chân lại. Dâm thủy đến giờ phút này đã lan tới miệng huyết rồi.

"Tách ra nào." An Bạch không khỏi lần mò trên đùi nàng. Hô hấp nóng rực đánh vào trên làn da nàng.

Trước kia trên giường, An Bạch rất ít khi nói chuyện, kiểu ra lệnh cứng rắn giống thế này lại càng không có, Cố Phúc Nhiên bị hần trêu đùa đến mức lòng ngứa ngáy khó chịu, không nhịn được phải tách hai chân ra.

Hoa huyết dính nước dưới ánh đèn càng trở nên óng ánh, nhưng do vừa mới chảy nước cho nên vẫn còn chưa đủ thối nát diễm lệ.

An Bạch lấy gối đầu bên cạnh lót dưới eo nàng, sau đó hoàn toàn phủ phục giữa hai chân nàng. Tách ra hai bên thịt trai, để lộ ra miệng huyết phần hồng non mềm. Thịt non ướt át ở bên trong co rụt rồi co rụt.

Cố Phúc Nhiên dùng một cánh tay che trên hai mắt của mình, không dám nhìn đến một màn này. Mặt đỏ tím đập, cảm thấy cực kỳ thẹn thùng.

Dòng nước trong suốt không ngừng chảy ra, An Bạch dùng ngón tay thon dài dính một ít chất lỏng, bắt đầu xoa nhẵn âm đế.

Cố Phúc Nhiên bị kích thích đến mức hai chân run lên, dâm thủy chảy càng nhiều hơn.

Phía dưới ngứa không chịu được, Cố Phúc Nhiên rên khẽ: "Ngứa quá, sâu một chút..... A....."

An Bạch nghe lời trực tiếp há miệng ngậm lấy âm đế sung huyết. Ngay khi đầu lưỡi chọc vào liếm mút, ngón giữa cũng cùng lúc chậm rãi cắm vào tiểu huyết.

Cắm vào được hai đốt tay, ngón tay An Bạch sờ trúng một mẩu thịt mềm gập ghềnh.

"A....." Cố Phúc Nhiên tựa như bị điện giật khiến toàn thân chấn động, ngứa ngáy khó chịu, ngay cả xương cốt cũng thấy ngứa.

"Đau không?" An Bạch một bên thủ khều nhẹ thăm dò một bên lo lắng nàng không thoải mái.

"Ừm..... Không..... A....." Cố Phúc Nhiên bị hấn khều đến sướng không chịu được, cong người lắc mông rên rỉ.

An Bạch nghe thấy tiếng rên dâm dăng của nàng, yên tâm cúi đầu tiếp tục liếm âm đế. Rồi lén lút dứt thêm một ngón áp út đi vào, cùng với ngón trỏ đè lên điểm G đó.

Lực đạo lần lượt tăng dần, hai đệm thịt ở đầu ngón tay cùng nhau đánh vòng xoa nhẵn.

"A....." Cố Phúc Nhiên bị móc đến há to miệng thở gấp, ngay cả tiếng rên rỉ cũng không bật ra nổi. Mặt đỏ lên như bị thiêu, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy.

Cảm nhận được ngón tay hấn moi càng lúc càng nhanh, Cố Phúc Nhiên sướng đến da đầu tê dại, xương cốt mềm mại, đại não trống rỗng, dưới chân như là dầm đám mây, "Không nổi nữa..... Muốn tiểu..... An Bạch....."

Một đợt dâm thủy bắt đầu trào ra hết cảm và ngón tay của An Bạch, hơn nữa còn tràn ra ướt hết toàn bộ bàn tay hấn.

An Bạch nhận thấy âm đạo của nàng càng lúc càng gấp, quấy lấy ngón tay hấn khó mà động đậy, cổ tay hấn dùng sức, lại nhấn lên điểm G một cái.

"A....." Cố Phúc Nhiên thét chói tai cao trào.

An Bạch rút miệng lại, thấy được một màn thối nát cực độ. Tiểu huyết lây lội phun ra một đợt rồi lại một đợt chất lỏng trong suốt.

Hắn cố sức rút ngón tay ra, ngồi dậy liền trực tiếp đẩy dương vật đã sớm trưởng đến phát đau một hơi thọc vào.

Tiểu huyết run rẩy vẫn còn phun chưa dừng lại, còn bị côn thịt thô cứng cắm vào. Khoái cảm vượt mức cực hạn mà thân thể thừa nhận, Cố Phúc Nhiên bị kích thích đến toàn thân run rẩy, ôm chặt người trước mặt, cắn một phát ở trên vai An Bạch.

"Sướng không em?" Âm thanh An Bạch trầm thấp gọi cảm vang lên bên tai nàng.

"Ya....." Cảm nhận được côn thịt thô bạo thao ra thao vào, Cố Phúc Nhiên nghẹn ngào, chìm trong khoái cảm. Dâm thủy phun trào, tiểu huyết bị bắt phải nghênh đón lần cao trào thứ hai.

Cố Phúc Nhiên buông tha miếng thịt vai trong miệng, dùng tay che lại gương mặt hồng rực của mình. Toàn thân bị An Bạch thao đùa, một trận vui sướng nối tiếp một trận vui sướng ập tới.

"Thẹn thùng sao?" An Bạch nắm cổ tay nàng, muốn kéo ra.

"An An chỉ mới dùng ngón tay mà đã phun mất tiêu....." Cố Phúc Nhiên nghẹn ngào nói. Tiểu huyết lại thêm một trận thối chặt.

Cảm thụ được tiểu huyết lại lần nữa xoắn chặt, An Bạch cong khoe miệng: "Xem ra em rất thích."

"Giống như đã chết qua một lần rồi."

"Để anh ngắm mặt em nào, anh muốn xem thử....." An Bạch lại lần nữa yêu cầu.

Cố Phúc Nhiên ngoan ngoãn bỏ tay ra, rũ mắt không dám nhìn hấn.

An Bạch nhìn khuôn mặt đã qua cao trào cực hạn trước mắt, quyến rũ mê người. Xuân thủy trong mắt phảng phất sắp tràn ra, nàng bị yêu thương nên càng đẹp hơn, mỗi một tác đều yêu điểm gọi cảm.

"Rất đẹp." Chỉ dựa vào một gương mặt đã qua cao trào của nàng là đã có thể khiến cho khoái cảm trong An Bạch lại tăng thêm một bậc. Hấn bao lấy bầu vú tuyết trắng, ngậm nướm vú đang gắng gượng dựng đứng vào miệng, không biết thỏa mãn mà liếm mút.

Côn thịt dưới hạ thân dùng sức thao vào, cảm thụ thịt mềm dính nhóp liếm mát. Từ đầu đến chân đều thoải mái vô cùng.

"Muốn An An cảm em từ phía sau cơ." Cổ Phúc Nhiên lắc hông, trong mắt tràn đầy khát vọng.

An Bạch buông nàng ra, rút côn thịt, dâm thủy đầy tràn trong động huyết trào ra, chờ Cổ Phúc Nhiên quỳ vững rồi, An Bạch lại lần nữa cắm đi vào.

Mỗi khi An Bạch thao sẽ trở nên tương đối thô bạo. Cặp hông đầy đặn mượt mà lay động trước mặt hắn. Chính giữa kẽ hông trắng nõn đang cắm một cây gậy thịt đỏ thắm. Eo nhỏ chèn xuống càng có thể thấy rõ đường cong gợi cảm. Một màn quá mê người này càng khiến cho tính dục của hắn tăng đến cực độ, khiến hắn không nhìn được muốn càng thêm dùng sức.

Bàn tay to áp lên một bên hông vuốt ve, đẩy hông đẹp của Cổ Phúc Nhiên càng cao hơn, An Bạch có thể nhìn thấy tiểu huyết hồng rực nuốt dương vật của hắn từng hóp từng hóp.

"Gậy thịt của An An khỏe quá..... Ya....." Cổ Phúc Nhiên lắc hông khiến cho hai viên cầu va chạm trúng vào âm huyết.

Thịt huyết xoắn chặt côn thịt tăng thêm khoái cảm mát lạnh khiến cho An Bạch bắt gặp đẩy nhanh tốc độ hơn, phảng phất như muốn phá hư hết thịt mềm bên trong huyết. Mỗi một lần đều cắm đến tận gốc, hoa tâm sẽ nhiệt tình liếm mát quy đầu cho hắn. Thịt mềm còn có thể chui vào trong lỗ mắt, sưng đến mức toàn thân giống như bị điện giật.

Trải qua hai lần cao trào liên tiếp, thân thể vốn vô cùng mỏi mệt, Cổ Phúc Nhiên còn bị thao đến độ khoái cảm không ngừng tích lũy, rất nhanh lại mất đi ý thức mới vừa có được.

"A....." Cổ Phúc Nhiên phát ra tiếng rên rỉ cực kỳ phóng khoáng. Bụng nhỏ thắt chặt lại, dâm thủy lại một lần phun trào lên côn thịt ở trong cơ thể.

Cảm thụ được nàng cao trào, gân xanh trên huyết thái dương của An Bạch căng lên, cắn răng vuốt ve cặp hông nàng không ngừng va chạm, hung mãnh đưa đẩy trong huyết nàng. Dâm thủy bị đánh thành bọt nước văng lên lông mu của hai người.

An Bạch banh hai cánh hông ra hai bên. Mắt đen tràn ngập dục vọng gắt gao nhìn chăm chăm vào tiểu huyết sắc tình đang bị côn thịt cắm. Mỗi nhỏ âm hộ bị hắn thao từ lần này đến lần khác khiến cho sung đỏ cả lên.

"An An mau bắn..... Em chịu không nổi nữa....." Toàn thân Cổ Phúc Nhiên xụi lơ, chỉ muốn nằm bẹp xuống giường, nàng cố hết sức nhếch cao hông. Tiểu huyết tận lực xoắn chặt, không cho côn thịt một chút thời gian ngơi nghỉ, "Côn thịt làm việc mau một chút..... Bắn vào bên trong tiểu tao huyết đi....."

Thật là chặt, thịt mềm đã kề sát rạt đường nhân ngư của hắn. Máu toàn thân trở nên nóng bừng đều chảy dồn hết xuống thân dưới. Lời nàng nói đầy dụ hoặc khiến cho côn thịt lại trương lớn thêm một vòng.

An Bạch đè xuống xúc động muốn bắn lại, nhanh chóng thọc vào rút ra mấy chục chap. Đến cuối khi quy đầu phình lớn đến cực đại, hắn cả trực diện cắm thẳng vào nơi âm đạo đang co chặt ở chính giữa hai cánh hông, bắn ra từng luồng tinh dịch đặc sệt.

"Ya....." Cổ Phúc Nhiên bị bóng đến độ run rẩy một trận, lại trào ra thêm một đợt dâm thủy.

An Bạch rút dương vật ra, nhìn chất lỏng của hai người chảy xuôi theo tiểu huyết nàng tràn ra, thối nát sắc tình. Hắn vươn bàn tay trắng nõn, vuốt ve hoa huyết sưng đỏ đến mức không chịu nổi, lấy tinh dịch về loạn khắp xung quanh.

Cổ Phúc Nhiên cảm nhận được hắn đang tùy ý đùa bỡn, nhanh chóng thả lỏng hông của mình, mệt mỏi ngã xuống giường, quay đầu lại tức giận trừng An Bạch: "Anh đó..... Thối ở sạch sẽ đâu, mà còn có thể chơi như vậy?"

"Lại làm thêm một lần nữa được không?" An Bạch rũ mắt khát vọng nhìn Cổ Phúc Nhiên. Trước kia khi hắn còn tuổi vị thành niên, Cổ Phúc Nhiên có cùng hắn đặt ra quy ước. Mỗi lần làm tình chỉ có thể bắn một lần, ngẫu nhiên thì có thể hai lần, phòng ngừa hao tổn tinh huyết.

"Ngày đầu tiên anh thành niên liền muốn tống dục quá độ, tinh tấn nhân vong?" Về mặt Cổ Phúc Nhiên trêu chọc, quét mắt nhìn đến côn thịt lại một lần nữa sưng cứng lên của hắn.

"Muốn." An Bạch cúi người dùng ánh mắt mê người nhìn nàng.

"Tỷ tỷ rất mệt..... Gọi một tiếng tỷ tỷ, em liền cho anh....." Cổ Phúc Nhiên vuốt ngực hắn, cảm thụ đầu vú hắn cọ qua lòng bàn tay.

An Bạch nghe xong, nguy hiểm hít hít mắt, ánh mắt trở nên sâu hút.

"Gọi đi....." Âm cuối Cổ Phúc Nhiên mềm mềm lôi kéo hắn. Thân mình lui xuống dưới, ngón tay bắt lấy côn thịt của hắn, đầu ngón tay chui vào lỗ mắt còn đang phun dịch dục.

An Bạch bị kích thích đến mức toàn thân run lên. Yết hầu gọi cảm lẫn lộn trên dưới, toàn thân bốc hỏa.

Cổ Phúc Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt mê hoặc: "Gọi tỷ tỷ liền cho, tùy tiện cho anh chơi."

An Bạch dục hòa khó nhin, từ trong kẽ răng bật ra một tiếng: "Tỷ tỷ..."

Cố Phúc Nhiên ghen cười, xoay người nhắm trúng đích: "Ngoan, tỷ tỷ thương nha."

Hoa huyết nhắm ngay côn thịt đang dựng đứng, chậm rãi ngồi xuống. Tư thế này khiến cho côn thịt cảm tới tận nơi sâu nhất. Hai người đồng thời cùng phát ra tiếng rên thoải mái.

Cố Phúc Nhiên vận vẹo eo mềm trước sau, giống hệt một mỹ nữ rắn rết linh hoạt. Bụng nhỏ phập phồng, vắn ra một độ cung phóng đảng muốn mạng người.

An Bạch giữ eo nhỏ của nàng dùng sức thúc vào, thẳng tắp đụng đến cả hoa tâm.

"A....." Chọc đến mức toàn thân Cố Phúc Nhiên run lên, thân thể non mềm chứa đầy nước.

"Ừm..... Em thế nào lại cảm thấy..... Hôm nay em sắp tiêu rồi." Đón nhận An Bạch hung mãnh va chạm, Cố Phúc Nhiên vuốt ve cơ bắp của hắn, rên rỉ nói.

Miệng An Bạch ngậm cười, bên trong mắt đen tràn ngập thứ tình dục nguy hiểm.

"Em đoán thử xem?" Âm thanh khàn khàn trầm thấp phảng phất muốn đẩy nàng rơi xuống vực.

Nặng Nề: Cậu học chỗ nào được chiêu trò có thể khiến Cố tỷ tỷ phun ra như vậy?

An Bạch nhỏ giọng then thùng: Xem Weibo chỉ dạy.....

Nặng Nề: Phi, thật là không biết xấu hổ!

Cố tỷ tỷ: Có phải cảm thấy được con đường tôi dạy dễ vừa nhanh vừa đến đích không.....

Nặng Nề: Đúng vậy, cô sắp phải mặc đồng phục nữ sinh rồi trần trụi quỳ trên mặt đất không xa nữa đâu.

An Bạch bình tĩnh nghiêng đầu liếc mắt một cái: Quả nhiên là mẹ đẻ mà.:)

"Ta nói chương gì mà dài dũn lun ☐"

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đừng buông em ra được không?

Thời gian trôi qua như con ngựa trắng quá khích bay nhanh. Vào một buổi sáng sớm tháng sáu, Cố Phúc Nhiên từ trong lòng An Bạch lần ra, giẫy giụa muốn xuống giường. Kết quả lại bị hắn một phát kéo về, ôm vào trong ngực.

"Hôm nay em muốn đi chùa Thanh Trần một chuyến..... Ày da..... Đừng, đừng có đến nữa mà....." Cố Phúc Nhiên cảm nhận được dục vọng của An Bạch đang "chào cờ", liền vội vàng từ chối, né tránh hắn hôn môi, xoa xoa cái eo già đau nhức của mình.

Từ sau khi thành niên, An Bạch càng ngày càng không biết tiết chế. Mỗi lần mà muốn đùa giỡn hắn một chút theo thói quen, sẽ lập tức bị đánh gục rồi bị nuốt sạch.

"Đi nơi đó làm gì?" Bàn tay to của An Bạch xoa nắn eo giúp nàng, nhẹ giọng hỏi.

Cố Phúc Nhiên thoải mái sờ sờ khuôn mặt sạch sẽ, tuần lãng của hắn: "Năm trước, lúc anh chuẩn bị thi đại học, em đã đi bái Phật cầu phúc. Giờ lại thành quy củ, mỗi năm đều muốn đi lễ tạ thần."

"Ừm." An Bạch ôm chặt nàng, quyến luyến ngửi mùi thơm từ nàng. Hiện tại, hắn mới biết được nàng vì hắn đã làm chuyện này.

"Nếu anh cảm thấy phiền phức thì đừng đi, em tự đi được rồi." Cố Phúc Nhiên rời khỏi ôm ấp của hắn, ngồi dậy.

"Cùng em đi." An Bạch nằm chờ cho thứ đang "chào cờ" bình tĩnh hạ xuống.

"Okay." Cố Phúc Nhiên mặc váy ngủ vào rồi xuống giường đi vào toilet.

An Bạch trông nàng lắc lư eo mềm, mà chính mình vẫn nằm trên giường, thật giống như một màn đã từng quen biết. Cuối cấp ba cũng có một buổi sáng giống vậy, vì nàng từ chối hắt cầu hoan cho nên hắt rất gian nan phải nhịn xuống. Mà hắt cũng giống hôm nay nhìn nàng đi vào toilet, bản thân yên lặng tự bình phục dục vọng.

Trong quá khứ, hắt tự ti trúc trắc, cho nên đối với sắc dục hiểu được phải khắc chế thu liễm. Mà hiện tại hắt đã trở nên cường đại, đồng thời đã hoàn toàn sa vào dục vọng, và chính nàng là người cấp dục vọng.

Mới vừa bước vào chùa Thanh Trần, liền bị bầu không khí trầm tĩnh nơi đây thấm vào. Đón lấy ba cây nhang mà Cố Phúc Nhiên đưa qua, An Bạch theo nàng đi đến một cái bình lớn đặt phía trước. Sau khi bái tứ phương thì cắm vào cái bình đó.

Đứng là một nơi cửa Phật thanh tịnh, đến cả gió nơi đây cũng mát lạnh trầm tịch, làm tăng thêm cảm giác an thần tịnh khí.

Cố Phúc Nhiên chỉ chỉ một cánh cửa trong một dãy dài, nói với An Bạch: "Chúng ta phải bắt đầu quỳ lạy từ nơi này, xem kĩ chỗ này viết nên quỳ lạy như thế nào, và nhớ rõ nguyện vọng trong lòng là được."

An Bạch an tĩnh xem xong bài tự nhắc nhở, đáp lại: "Ừm, nhớ rồi."

Sau đó cứ đi theo Cố Phúc Nhiên nghiêm túc quỳ lạy ở trước mỗi bậc thềm. An Bạch luôn bị chậm mất nửa nhịp, vì cứ mỗi lần trước khi quỳ, hắt sẽ nghiêm túc quan sát một Cố Phúc Nhiên trầm tư nhắm mắt, chấp tay trước ngực mắt vài giây. Về mặt nàng thành kính an tường, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng mang theo vẻ thuần khiết trang trọng. Từng cơn gió nhẹ thổi qua tóc nàng, từng đợt từng đợt nhẹ nhàng thổi bay mái tóc uốn sóng mềm mại, phảng phất khiến cho tâm hắt trở nên thanh tịnh.

Cố Phúc Nhiên chính là như vậy. Nàng có thể bởi hắt triền miên nơi hồng trần, cũng sẽ nguyện ý vì hắt an bình quỳ lạy trước các vị thần.

Kết thúc quá trình quỳ lạy, An Bạch nắm tay Cố Phúc Nhiên đi xuống mấy bậc thang đá, hắt quay đầu nhìn nhìn ngôi chùa đứng sừng sững ở chốn thành thị nhưng vẫn như cũ thánh khiết. Phía trên còn có một đám chim yên lặng bay ngang qua.

Mình chung hưởng đỉnh vòng hồng trần, triều bái ai tới giác nhân. (??? Em chịu)

Chỉ hy vọng khi nhắm mắt, Phật tổ sẽ thành toàn mong muốn của anh. Đến khi mở mắt, đã có em bên cạnh anh.

Tuy rằng là chủ nhật, nhưng bởi vì Hội Học sinh có hoạt động, cho nên sau khi đi chùa về, Cố Phúc Nhiên trực tiếp đưa An Bạch trở về trường học.

Cố Phúc Nhiên dừng xe dưới ký túc xá, cười cười nhìn An Bạch: "Được rồi, đi đi."

"Ừ." An Bạch vờn cánh tay lồi cặp sách ở ghế sau lại, nhưng vẫn không xuống xe, hắt an tĩnh nhìn Cố Phúc Nhiên.

Cố Phúc Nhiên cảm nhận được ánh mắt chờ đợi của hắt, nghiêng ngẫm hỏi: "Hôn một cái?"

Chờ có vậy, An Bạch tự nhiên áp sát tới, đỡ phía sau cổ, hôn lên môi nàng, vờn đầu lưỡi liếm lên đôi môi mềm mại của nàng một chút.

Chờ hắt mềm nhẹ hôn xong, Cố Phúc Nhiên lại duỗi đầu lưỡi liếm một chút nơi bị hắt làm ướt. Ánh mắt mang theo tia bồn chồn trên choker: "Bây giờ còn biết duỗi cả đầu lưỡi mỗi khi hôn môi cơ đấy!"

An Bạch gian nan dời ánh mắt qua chỗ khác, giả bộ không có việc gì nhìn ra ngoài cửa sổ: "Hôm nay, em tính làm gì?"

Cố Phúc Nhiên sờ dấu hôn trên xương quai xanh của hắt, sau đó kéo cổ áo sơ mi của hắt mà che chắn lại một chút: "Ban ngày thì ở nhà, còn buổi tối thì cùng đồng nghiệp đi hộp đêm."

An Bạch nhẹ nhàng nhú mày nhắc nhở nói: "Uống ít rượu thôi. Buổi tối gọi điện thoại để anh đi đón em."

Cố Phúc Nhiên chột chột mặt hắt: "Không cần đâu, em chỉ cần không tiếp quá nhiều rượu sẽ ổn thôi."

"Chờ buổi tối anh sẽ gọi điện cho em." An Bạch bắt lấy bàn tay nàng áp trên mặt hắt, đặc biệt đứng đắn nói.

Cố Phúc Nhiên thúc giục nói: "Được rồi, được rồi, đi thôi tiểu bảo bối, nhớ ăn cơm trưa đúng giờ."

"Ừ." An Bạch xuống xe, nhìn theo đến khi nàng biến mất khỏi tầm nhìn mới xoay người đi lên lầu.

Buổi tối An Bạch tắm xong, mặc sẵn quần áo để ra cửa, chuẩn bị đi đón Cố Phúc Nhiên. Nàng nhắn qua WeChat nói buổi tối 11 giờ mới kết thúc.

Vừa rồi bản đồ trên Baidu chỉ đường, chỉ cần 20 phút đã có thể tới đó. Hiện tại mới 9 giờ rưỡi, có thể thư thả xem sách một lát rồi mới ra cửa.

Lúc 10 giờ, Cố Phúc Nhiên đột nhiên gọi đến, An Bạch cũng không nhìn ai gọi liền trực tiếp nghe luôn.

"An Bạch bảo bối, có thể tới đón em rồi..... Mau lên nha....." Giọng điệu Cố Phúc Nhiên hưng phấn, An Bạch vừa nghe liền biết nàng đã uống không ít.

"Ừm, ngoan ngoãn chờ anh ở đó." An Bạch nhanh nhẹn lấy bóp tiền, đổi giày rồi đi xuống lầu.

Ra khỏi ký túc xá, hần rũ mắt bước nhanh, còn chưa đi được mấy bước, lúc giương mắt liền phát hiện Cố Phúc Nhiên đang đứng phía trước khuất trong bóng đêm. Ánh mắt mông lung cười với hần, sau đó lười biếng dời bước chân đi tới chỗ hần.

An Bạch chạy nhanh tới đón người: "Làm sao lại tự mình về đây?"

"Không uống nhiều lắm, chỉ nghĩ đến tìm anh." Cố Phúc Nhiên bỏ nhào vào trong lòng hần, ngẩng đầu nhìn hần.

Hôm nay nàng đặc biệt trang điểm kĩ để đi hộp đêm. Đuôi mắt được vẽ cao, phấn mắt màu rượu đỏ phối với đường kẻ mắt màu đen khiến cho đôi mắt trông càng thêm yêu mị nết người. An Bạch sờ sờ gương mặt hơi ửng hồng của nàng do hơi men, vén vài sợi tóc rơi xuống ra sau tai nàng, trong lúc lơ đãng lại trông thấy hình xăm mới của nàng.

Đằng sau lỗ tai dọc theo cần cổ xăm tên của hần, thể chữ cứng cáp, tiêu sái đường hoàng.

An Bạch sờ lên đó, hai từ cũng không hề nhỏ, nét bút vừa thô lại vừa lớn. Chung quanh vẫn còn hơi sưng đỏ chưa tiêu hết hần. Hình xăm ăn sâu trên làn da trắng nõn khẳng định là rất đau.

"Đẹp ha." Cố Phúc Nhiên nhường nhường chân mày tự tin nói.

"Rất đau phải không?" Ánh mắt An Bạch nghiêm túc nhìn nàng hỏi.

Cố Phúc Nhiên không thèm để ý nói: "Không có đau. Em chỉ hỏi anh có thích không thôi?"

"Thích." An Bạch ôm nàng sát rạt, cúi đầu vào tóc nàng: "Cảm ơn em."

Cái này thì tính là gì, về sau hết thảy mọi chuyện liên quan đến anh, em đều nguyện ý làm.

"Anh ôm em nóng quá." Cố Phúc Nhiên đẩy đẩy hần ra, đêm nay 36 độ đó.

Nàng chỉ chỉ ghế dài cách đó không xa, sau đó nắm tay An Bạch: "Đi, qua bên kia ngồi nha."

Chờ Cố Phúc Nhiên ngoan ngoãn ngồi xuống, An Bạch nhìn nghiêng thấy một cửa hàng tiện lợi đối diện liền đứng dậy: "Anh đi mua cho em chai nước."

"Nhớ mua thêm bịch khăn ướt, mua thêm Vệ Long, mua thêm kẹo cao su nữa." Ánh mắt Cố Phúc Nhiên lấp lánh, bổ sung nói.

An Bạch chần chờ hỏi: "Vệ... Long.....?"

Cố Phúc Nhiên quyết đoán đánh gãy lời hần sắp nói, thúc giục nói: "Mau đi! Đừng nhiều lời nữa."

Không đến một lát, An Bạch đã ngoan ngoãn mua về. Cố Phúc Nhiên trước hết mở bịch khăn ướt, lau sạch son môi, sau đó mới mở bịch bánh Vệ Long.

Mùi bánh que cay kinh điển cực nồng trong nháy mắt liền tràn ngập, lập tức chiếm hết khứu giác An Bạch, có chút khó thở, hần không tự chủ mà nhúu nhúu mày.

"Anh chưa ăn bao giờ hả?" Cố Phúc Nhiên cầm bánh que cay lắc lắc.

"Chưa." An Bạch không thoải mái động động người.

Trông hần một bộ dáng không chịu nổi, Cố Phúc Nhiên ghen cười nói: "Bảo bảo ngoan, anh chịu đựng đi."

Hôm nay nàng mang một đôi giày cao gót màu đen, cao tám centimet, An Bạch nhìn thấy mặt sau mắt cá chân nàng có chút hồng, vì thế cúi người cõng giày cao gót của nàng ra.

Bởi vì đang mặc váy liền áo màu đen, chân váy thì ngắn trên đầu gối, nên An Bạch một bên nhẹ nhàng nắm hai cổ chân nàng nhấc lên, một bên che lại cánh xuân để bị lộ dưới làn váy, để chân nàng gác trên đùi hần.

Một trận gió nhẹ thổi qua, thổi tan mùi thơm nồng dày đặc, An Bạch cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Cố Phúc Nhiên nhìn hần một bộ dáng không có việc gì làm, cầm bánh que cay đề cử nói: "Nếu không, anh ăn thử một miếng đi?"

Lấy thêm một que bánh cay từ trong bịch rồi đưa đến bên miệng hần, nói: "Một miếng nhỏ thôi."

An Bạch thỏa hiệp cắn một miếng, chậm rãi nhai nuốt.

"Ngon không?" Cố Phúc Nhiên chờ mong hỏi.

Sắc mặt An Bạch không gọn sóng nuột xuống, nhả ra câu trả lời đúng trọng tâm đáp: "Cũng được, nhưng quá nhiều dầu mỡ."

"Hừ." Cổ Phúc Nhiên ăn hết số còn dư xong liền xoay người cuộn bịch bánh ném vào thùng rác gần tay vịn.

An Bạch vận nắp chai nước đưa qua cho nàng, chờ Cổ Phúc Nhiên uống được mấy hớp, chính mình lại ngửa đầu uống một hớp.

10 giờ rưỡi đêm, xung quanh vườn trường không còn người qua lại. Mọi người hẳn đều đang ở trong ký túc xá hoặc là qua đêm bên ngoài. Bốn phía yên tĩnh chỉ có tiếng côn trùng kêu vang sột sột soạt soạt, ngẫu nhiên còn có gió đêm thổi qua lá cây kêu xào xạt.

"Ôm em một lát." Cổ Phúc Nhiên nhai kẹo cao su, bàn chân trắng nõn cọ cọ với đùi An Bạch.

Nhìn ngón chân trắng nõn mượt mà và mắt cá chân tinh xảo hút mắt, An Bạch nhin không được sờ lên đó, một đường vuốt lên mắt cá chân rồi cứ mân mê.

Cổ Phúc Nhiên hí híp mắt, mắt cá chân cảm nhận rõ ràng bàn tay kiên định của hắn. Khoé miệng cong lên: "Sẽ mất bình tĩnh đó."

Ngón tay cái An Bạch xoa xoa làn da bóng loáng, nghiêm trang nói lung tung: "Chỉ nghĩ sờ một chút thôi."

Nói xong, thật cẩn thận bế nàng đặt lên đùi của mình.

Cổ Phúc Nhiên rúc vào trong lòng hắn, lắng nghe tiếng tim hắn đập trầm ổn: "Như bây giờ khá tốt, an an tĩnh tĩnh mà ở bên nhau. Trăng đêm nay còn rất tròn, ánh trăng trong như nước."

An Bạch không ngấm trăng, rũ mắt nhìn khuôn mặt động lòng người trong ngực.

Cổ Phúc Nhiên giơ cao bàn tay tựa hồ muốn chạm đến sao trăng trên trời đêm. Chiếc nhẫn trên ngón tay tỏa sáng lấp lánh, nàng ngậy ngốc hỏi: "Đêm nay, chúng ta không quay về được không?"

"Được." Giọng điệu An Bạch dung túng.

"Đêm nay chúng ta ngồi chỗ này cho đến hừng đông được không?" Cổ Phúc Nhiên càng thêm vui vẻ yêu cầu.

"Được." Tùy em, em vui vẻ là được.

"Nếu em ngủ rồi, cũng đừng buông em ra được không?"

"Được."

"Ha ha ha, thật tốt."

An Bạch nhìn chăm chăm nét cười thỏa mãn sung sướng của nàng, không nhin được yên lặng mà cười, ôm sát nàng vào lòng.

Cứ như vậy, ôm chặt em, che gió đêm lạnh, anh ngắm em, em thì ngắm trăng.

Thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Anh yêu em

Vào năm đầu tiên An Bạch học thạc sĩ theo đúng lộ trình, một ngày mùa thu nọ ánh nắng rực rỡ, tâm tình Cổ Phúc Nhiên rất tốt. Ngay lúc đầu óc nóng lên, cứ thể trực tiếp kéo An Bạch, tay cầm sổ hộ khẩu, thân mặc áo sơ mi trắng, hấp tấp đi ra cửa.

An Bạch bình tĩnh phối hợp với toàn bộ quá trình. Ngay một khắc khi bước ra khỏi Cục Dân Chính, Cổ Phúc Nhiên ngược lại bỗng cảm thấy có chút hốt hoảng.

Nàng mở sổ kết hôn ra rồi lại nhìn một hồi gương mặt hai người chụp chung trong tấm hình, "Năm ấy anh vẫn còn là thiếu niên, hiện tại lại có thể cùng em kết hôn rồi."

An Bạch giơ tay ôm ngực. Tiếng động nơi đó đập có thể truyền tới trong lòng bàn tay của hắn.

Cổ Phúc Nhiên chú ý tới động tác hắn, khó hiểu nhìn nhìn hắn tỏ vẻ dò hỏi.

"Cảm thấy chỗ này hơi đau....." An Bạch buông tay.

Cố Phúc Nhiên nhíu mày, dờ khóc dờ cười hỏi: "Là do hồi hận đến đau lòng hả?"

An Bạch nắm tay nàng, "Là do rất cao hứng. Tim đập nhanh quá mức, đâm ra đau."

Vừa đau lại vừa ngọt, nếu móc tìm ra dâng lên cho Cố Phúc Nhiên, tuyệt đối có thể thu được một vại mật đường.

Mắt Cố Phúc Nhiên mang ý cười. Sau khi nàng cắt kỷ sở kết hôn, mới ngẩng đầu nhìn cả gương mặt An Bạch bị ánh mặt trời bao phủ, bảo hắn nhích lại gần: "Cúi đầu xuống tí."

An Bạch cúi người, đợi nàng như thường lệ sẽ hôn hắn. Kết quả nàng lại cười xấu xa tiến sát đến bên tai hắn, thanh sắc mềm như nước, ngọt ngào gọi hắn: "Lão công....."

Âm cuối mềm mòng kéo dài, giống như có một dải lụa màu đỏ lưu luyến quấn chặt trái tim hắn mặc sức lôi kéo: "Thịch!"

Toàn thân An Bạch trong nháy mắt tê dại. Mỗi một lỗ chân lông giống hệt bị điện giật. Giờ khắc này chỉ nghĩ muốn ôm nàng gắt gao không bao giờ buông ra nữa.

Hai cánh tay dùng sức ôm nàng, An Bạch híp mắt chôn đầu vào hõm cổ nàng làm ồ cộ vài cái, hết sức quyến luyến trầm mê. Trong lòng âm thầm cô động dừng khí, miệng lặng lẽ dời đến bên tai nàng. Âm thanh ôn nhu nhả ra thật cẩn thận, lại sợ phát sai âm nào đó. Rốt cuộc đây là lần đầu tiên trong nhân sinh nói ra hai từ này:

"Lão bà....."

Lúc gọi xong, chính hắn lại có chút ngượng ngùng, nên lần nữa lại vùi vào hõm cổ nàng.

"Ừ....." Cố Phúc Nhiên trong nháy mắt nghe hắn gọi mà mất hết sức lực. Âm thanh trở nên nhỏ nhẹ dịu dàng, tựa như một suối nước chảy xuôi đầm thấm, dựa vào lồng ngực An Bạch.

An Bạch nghe nàng run giọng đáp lại một tiếng liền không còn động tĩnh gì. Hắn ngừng động tác cộ nàng lại, theo bản năng nhìn đến sườn mặt nàng, lại phát hiện màu đỏ đã nhiễm đến tận mang tai nàng rồi.

Hắn hôn lên nơi đó của nàng một cái, cảm thụ được gân tai cứng cứng thân mật dán sát miệng mình. Môi hắn khẽ mở, hơi thở ấm áp phả vào trong lỗ tai nàng: "Anh yêu em."

Kỳ thật còn một câu nữa vẫn luôn muốn nói.

Cảm ơn em.

Giữa trưa cùng Cố ba ba ăn cơm, buổi chiều đi té bái mộ cha mẹ An Bạch, buổi tối thì cùng đám bạn ở nhà Quả cam ăn cơm.

Ở trên bàn ăn, ai đến mời An Bạch cũng không từ. Bị Kim Húc, Đàm Tiêu Lâm - hai lão già đòi lừa cho uống rất nhiều rượu.

"Này..... Hai người các anh sao lại đi khi dễ một người trẻ tuổi như vậy?" Quả cam liếc hai người một cái, nhìn hai má vốn trắng nõn của An Bạch đã nhiễm đỏ ửng, đôi mắt cũng bắt đầu trở nên mơ màng.

"Hai người bọn anh chỉ là thử xem năng lực uống rượu của cậu ấy thôi mà. Muốn để cho Nhiên Nhiên nhìn thử bộ dáng An Bạch uống say thôi, chứ trong lòng bọn anh vẫn biết chừng mực mà. Em cảm thấy đúng không Nhiên Nhiên?" Đàm Tiêu Lâm vừa nói vừa chớp chớp mắt với Cố Phúc Nhiên.

Cố Phúc Nhiên tùy ý nhún vai, ngó người bên cạnh đã men say mười phần, "Dù sao anh ấy cũng không từ chối....."

An Bạch quay đầu cười với Cố Phúc Nhiên, trong mắt mang theo hưng phấn.

Ai chẳng biết, anh em mấy người uống tốt cỡ nào. Quả cam im lặng, trừng mắt liếc Kim Húc một cái.

Kim Húc vô tội nhíu nhíu mày, buông ly rượu trong tay xuống.

Vì thế, Quả cam, người duy nhất không uống rượu phải đảm đương trọng trách đưa mấy người say về nhà. Đàm Tiêu Lâm bởi vì không tiện đường cho nên tự mình lái xe trở về. Quả cam xếp cho An Bạch và Cố Phúc Nhiên ngồi ghế sau, Kim Húc thì ngồi bên cạnh nàng chống cằm đón gió.

An Bạch vừa lên xe liền mê neho với Cố Phúc Nhiên. Cánh tay ôm chặt eo nàng, dựa vào trên người nàng, đầu cộ tới cộ lui.

Cố Phúc Nhiên bắt đầu dĩ dầy dầy mặt hắn tránh xa một chút. Kết quả qua vài giây, hắn lại cộ lại đây.

Ai có thể nói cho nàng, vì sao người nào đó ngày thường bình tĩnh như thế sau khi uống say lại biến thành một bộ dáng nũng nịu?

"Đi vào lúc này, không biết bảo bảo có khóc hay không....." Trong lòng Quả cam nhớ thương bảo bảo của mình. Mama nàng đang ở nhà trông bọn nó.

"Con gái rất thích mẹ tó, hẳn là sẽ không đâu. Nhưng không biết anh trai nó thì sao đây, thân là một bé trai nhưng lại yêu khóc mới nói." Vừa nhớ tới con trai nhà mình liền đau đầu.

"Quả cam, cậu đủ sữa không?" Cố Phức Nhiên quan tâm hỏi, một lần cho một đôi long phượng thai bú sẽ rất vất vả.

"Đủ." Tầm mắt Kim Húc chuyển từ bên ngoài dòi đến trên người Quả cam, ý vị thâm trường trả lời vấn đề của Cố Phức Nhiên.

Quả cam trừng mắt liếc Kim Húc một cái, quăng cho hắn một ánh mắt cảnh cáo.

Lúc này An Bạch vẫn đang ôm Cố Phức Nhiên đột nhiên la kêu nàng lần nữa: "Nhiên Nhiên..... Lão bà....."

Nghe thấy Cố Phức Nhiên nói đến sữa, An Bạch một bên cõ nàng một bên nhỏ giọng lẩm bẩm: "Anh cũng muốn bú....."

Cố Phức Nhiên hung hăng nheo mắt hắn một chút: "Anh có thể ngậm miệng anh lại không?"

An Bạch bắt được bàn tay nàng đưa đến bên miệng nhẹ mỗ, tiếp tục rù rì: "Không thể, lão bà, anh không thể....."

Lỗi tại Kim Húc rất thính nên nghe được cuộc nói chuyện ở ghế sau, hài hước nhìn Quả cam, lười biếng nói: "Lão bà, anh cũng muốn bú."

Quả cam cười như không cười, âm thầm cắn răng nói: "Được, về nhà dứt anh."

Lời ngầm là: Anh cũng mau ngậm miệng lại đi.

Ở sau An Bạch đã giải phóng bản chất, bạo dạn sờ lên ngực Cố Phức Nhiên.

Cố Phức Nhiên không nhịn được rống lên: "Đừng có mà....."

An Bạch nghe lời nàng nói, ở bên tai nàng một bên hôn một bên nói: "Thao em..... Lão bà....."

Cố Phức Nhiên tự biết đã không thể cứu vớt An Bạch trở lại như bình thường được nữa. Nàng đau đầu kiệt quệ dựa vào trên ghế: "Tuyệt vọng rồi."

An Bạch tiếp tục mè nheo với nàng: "Nhiên Nhiên....."

Cố Phức Nhiên mặc kệ hắn, đột nhiên cảm giác đùi nhột nhột, cúi đầu nhìn thử.

"Em gái anh! Đang sờ chỗ nào vậy..... Lấy ra..... Đừng....."

An Bạch lấy mặt cõ nàng, tay đã mò vào trong váy, sờ phần đùi trong của nàng, âm thanh trầm thấp mông lung: "Muốn thao em....."

Cố Phức Nhiên nghe xong tim đập nhanh hơn, bắt lấy tay hắn lôi ra, hung tợn cảnh cáo hắn: "Ngậm miệng lại cho em....."

An Bạch lại lần nữa duỗi tay vào trong váy nàng, cứ sờ tới sờ lui ngay cạnh viền quần lót nhỏ. Giọng điệu quật cường còn mang theo chút trẻ con: "Không muốn."

Cố Phức Nhiên đẩy An Bạch đang mất khống chế ra, kêu rên: "Quả cam, cậu lái nhanh một chút coi....."

Quả cam nghe thấy tiếng động hỗn loạn ở ghế sau, gương mặt phỉếm hồng đập ga tăng tốc độ chạy xe nhanh hơn.

Kim Húc rất có hứng thú nhìn vợ yêu nhà mình đỏ bừng mặt, không nhịn được cười khê.

Kim Húc siêu siêu cưng luônnnnnn:)

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nó không muốn đó chứ

Rất cuộc xe cũng thành công dừng dưới nhà Cố Phức Nhiên. Cố Phức Nhiên chào tạm biệt hai vợ chồng ngồi trước rồi kéo người nào đó khiến nàng tức muốn học máu lòi lên nhà.

Vừa vào cửa liền đẩy hắn đi vào nhà vệ sinh. Đi tắm rửa mà vẫn không chịu thành thật, ôm Cố Phúc Nhiên cọt cọt lui. Dương vật cương cứng một lúc lại một lúc chọc vào eo Cố Phúc Nhiên, theo bản năng muốn tìm chỗ cắm vào.

Nãy giờ eo Cố Phúc Nhiên bị đâm có chút ê ẩm. Hai chân nhũn cả ra, nàng vừa cúi đầu liền bắt gặp một giọt máu rơi xuống sàn, theo dòng nước tản đi mất.

Thế này cũng không phải do em không cho, mà là đại di mụ không muốn cho anh.

May mắn lúc này hai người cũng đã tắm rửa sắp xong, Cố Phúc Nhiên nhanh nhẹn lau khô người cho An Bạch rồi mặc áo ngủ cho hắn sau đó đuổi hắn đi ra ngoài.

An Bạch lại chưa chịu ra. Hắn dựa vào cánh cửa, đáng thương nhìn miếng băng vệ sinh dán ở đáy quần lót của Cố Phúc Nhiên, vô tội nói: "Phía dưới đau quá, muốn thao Nhiên Nhiên."

"Hôm nay Nhiên Nhiên không thể để anh thao được." Cố Phúc Nhiên kéo quần lót lên cao, mặc áo ngủ, bắt đầu sấy tóc.

An Bạch lại bay qua ôm nàng từ phía sau. Côn thịt trướng đau đùng đùng phía sau của Cố Phúc Nhiên: "Vì sao lại không thể thao?"

"Bởi vì hôm nay không thoải mái." Cố Phúc Nhiên chỉnh nhỏ máy sấy lại, sợ gió nóng thổi trúng mặt hắn.

"Vậy thôi." An Bạch ngoan ngoãn dừng động tác lại.

Cố Phúc Nhiên nhớ tới tóc của hắn vẫn còn ướt, liền xoay người vỗ vỗ ngực hắn: "Khom lưng, để em thổi thổi tóc cho anh nào."

An Bạch nghe lời đưa đầu cho nàng.

Ngón tay Cố Phúc Nhiên dịu dàng luồn trong mái tóc hắn. Lòng bàn tay mềm mại ngẫu nhiên sẽ cọ trúng da đầu hắn, mang đến từng đợt thoải mái, truyền từ da đầu lan đến toàn thân.

Không đến một hồi liền khô, Cố Phúc Nhiên tắt máy sấy, "Được rồi, đi ra ngoài đi."

Vẫn còn đang chìm đắm trong cảm giác thoải mái, đến lúc An Bạch nhận thấy Cố Phúc Nhiên dừng động tác lại, liền đứng thẳng dậy nhìn Cố Phúc Nhiên, ánh mắt khát vọng, "Nhiên Nhiên vừa rồi sờ anh thoải mái quá. Phía dưới lại càng khó chịu hơn."

Cố Phúc Nhiên nhìn hắn bày ra bộ dáng chú chó nhỏ đáng yêu, không chút để ý áo ngủ để lộ ra hết thân thể trần trụi to lớn. Côn thịt thô dài cứng rắn, chui ra khỏi quần ngủ phun ra dịch đục cho nàng xem. Nàng không nhịn được cười dụ dỗ hắn: "Ngaoan, anh trước ra ngoài nằm xuống chờ em. Em lập tức ra ngoài ngâm tiểu An cho anh được không?"

"Ừm..... Được....." An Bạch cái hiểu cái không gật gật đầu, chậm rãi xoay người đi ra ngoài.

Cố Phúc Nhiên thấy hắn rút cuộc cũng chịu buông tha cho mình, nhanh chóng sấy khô tóc.

Chờ gần khô hẳn, Cố Phúc Nhiên buông máy sấy đi ra ngoài, nhìn đến tình cảnh trong phòng ngủ thì không nhịn nổi phải bật cười.

Người nào đó dựa vào đầu giường, cùng tiểu An Bạch đứng thẳng mắt to trừng mắt nhỏ.

"Phía dưới vì sao vẫn còn chưa chịu mềm xuống nữa vậy?" Cố Phúc Nhiên đi đến trước tủ quần áo, đầu tiên là cởi áo ngủ trước đó rồi mới mặc vào loại áo ngủ khá dày, sợ thời gian hành kinh sẽ bị cảm lạnh.

"Là nó không muốn đó chứ." An Bạch nghiêm túc trả lời.

"Vậy thì để em hôn hôn nó chắc sẽ ổn thôi." Cố Phúc Nhiên bò lên trên giường, ngồi quỳ giữa hai chân An Bạch, cúi người xuống.

Cầm côn thịt vừa muốn ngậm vào thì bị An Bạch ngăn lại, hắn né tránh, ngồi dậy kéo Cố Phúc Nhiên lên, "Vừa rồi Nhiên Nhiên nói không thoải mái, cho nên không cần làm như vậy."

"Không sao đâu mà." Cố Phúc Nhiên bị hắn lôi kéo cùng nhau nằm xuống.

"Anh chỉ cần bú sữa của Nhiên Nhiên sẽ ổn thôi." An Bạch cách áo ngủ xoa vú nàng.

"Được rồi, anh bú sữa rồi phải ngoan ngoãn ngủ đó." Cố Phúc Nhiên cởi hai nút áo trước ngực, để lộ ngực ra bên ngoài.

Thật là dở khóc dở cười, hắn vẫn còn chưa quên lời nói trong xe.

An Bạch đòi người xích xuống. Đầu đối diện với vú của Cố Phúc Nhiên, một tay bao lấy bầu vú nắn nắn, một tay khác đẩy một núm vú vào trong miệng mà mút.

Cố Phúc Nhiên rũ mắt nhìn gương mặt ngày thường của hân lãnh đạm bình tĩnh, giờ phút này lộ rõ vết đỏ ửng kẻ sát bầu vú của nàng. Mỗi mông cảm dục thì đang ngậm lấy đầu vú, quàng vú dán sát cánh môi đỏ búng của hân.

Lòng cảm thấy xấu hổ, Cố Phúc Nhiên không quản nổi phía dưới, trong lòng ngứa ngáy muốn làm.

Đại di mụ đáng giận, không biết thức thời gì cả.

Ngủ không được, lại nhớ tới kết thúc công cuộc đường phi của tám tiểu lão gia 《 trong lòng nguyệt 》còn chưa coi, Cố Phúc Nhiên mở điện thoại đọc tiểu thuyết.

Người nào đó liếm mát trước ngực được một hồi liền ngậm luôn như vậy ngủ say mất. Mà bầu vú khác vẫn bị hân bao lấy chặt chẽ.

Cố Phúc Nhiên sùng sục sờ sờ mặt hân, không dám nhúc nhích, tiếp tục nằm nghiêng đọc tiểu thuyết. Đùi gác trên eo hân.

Ước chừng qua rạng sáng một chút, An Bạch bị khát nên tỉnh. Men say hân đã tan gần hết sạch, hân mơ mơ màng màng mở mắt ra, theo bản năng chép chép dị vật trong miệng, có mùi vị vô cùng quen thuộc đến vậy, đây không phải là.....

An Bạch vốn còn định động dậy lại đột nhiên dừng lại, không dám giương mắt nhìn người bên người.

Hân mất mặt như vậy về sau còn dám làm cái gì nữa? Giờ khắc này có thể chỉ là giấc mộng thôi không!

Không thể rồi.

"An An tỉnh rồi à." Cố Phúc Nhiên buông di động, thu lại bầu vú của mình từ trong miệng và trong bàn tay hân, cài lại nút áo. Cả người lui xuống dưới, ý cười lộ liễu nhìn hân, trong mắt tràn đầy hài hước.

An Bạch đỏ bừng mặt, bàn tay vòng qua ôm eo nàng, chôn mặt trong cổ nàng làm ồ.

"Ha ha ha..... Anh cũng có ngày hôm nay..... Ôm em nói muốn thao em, liều mạng dính lấy em, còn muốn bú sữa..... Anh hân nên cảm ơn em đã không chụp lại cái khoảnh khắc mất mặt đó của anh lưu lại. Bằng không hiện tại anh sẽ hổ thẹn muốn chết mất." Cố Phúc Nhiên vuốt đầu của hân, cười đến không ngừng được.

Không nghĩ tới An Bạch đang buồn bực ôm nàng lại thật sự phát ra một câu từ nội tâm, nói với Cố Phúc Nhiên: "Cảm ơn em."

"Không khách khí, không khách khí..... Ai mà không có lúc đầu óc không hoạt động chứ....." Cố Phúc Nhiên ôm hân, muốn giảm bớt chút xấu hổ cho hân, "Nhưng đáng yêu quá mà."

"Chúng ta có thể đi ngủ chưa?" An Bạch hân đã quên mất bản thân vốn rất khát nước.

Cố Phúc Nhiên không biết hân vì sao tỉnh, nhưng biết hân sẽ khát nước. Nàng lấy ly nước đã chuẩn bị trên tủ đầu giường lại cho hân, "Uống nước đã rồi ngủ tiếp."

An Bạch ngoan ngoãn uống nước xong, dùng đôi môi còn ướt át hôn hôn trán Cố Phúc Nhiên.

Cố Phúc Nhiên đặt cái ly xuống, tắt đèn bàn.

"Ngaoan, An An ngủ tiếp đi."

"Ừm." An Bạch ôm Cố Phúc Nhiên, cùng nàng nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Sợ em thất vọng

Năm 20xx, An Bạch 25 tuổi, Cố Phúc Nhiên 30 tuổi, bọn họ đã lãnh chứng được bốn năm.

Một năm này, An Bạch rốt cuộc cũng hoàn thành xong việc học, hơn nữa bài luận còn được đăng tải trên rất nhiều tạp chí có uy tín trong và ngoài nước, đạt được giải thưởng quốc gia "Thanh niên trong ngàn người", được trường học trực tiếp ngỏ lời mời giữ lại dạy học cho trường. Mà Cố Phúc Nhiên, thân là nhạc sĩ đảm trách khâu soạn nhạc cho ca sĩ Quan Diệu, cũng vì nàng chỉ là một người soạn nhạc cho nên chỉ có duy nhất fan của Quan Diệu biết đến.

An Bạch ở hành lang âm thầm hít sâu vài hơi, sau đó tản bộ bước vào phòng học. Tiết học đầu tiên của học kỳ mới, trừ bỏ hai dãy nhất nhì theo lệ

thường không có người ngồi, thì một phòng học lớn như vậy đã không còn chỗ trống nào. Khi các bạn học nhìn thấy thầy giáo đi vào, trong nháy mắt đó cả đám có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Trong phòng học chớp mắt âm ỉ vô cùng, đặc biệt là những cặp mắt của mấy nữ sinh mang theo sự hưng phấn, nhiệt liệt châu đầu thảo luận giá trị nhan sắc bậc cao của thầy.

An Bạch bước lên bục giảng, sống lưng thẳng tắp, dáng người đĩnh đạc, thấy một đám sinh viên phía dưới cảm di động lặng lẽ quay về phía hắn, hắn tất cả đều đang chụp lên hắn rồi.

Sắc mặt hắn bình tĩnh, nâng cao tay nhìn đồng hồ, đến lúc vào học vẫn còn mười phút nữa. Tay mới vừa hạ xuống, hắn lập tức nghe thấy một loạt tiếng giày cao gót đi bên ngoài hành, càng lúc càng đến gần. Tiếng bước chân này, hắn đã khắc sâu trong đầu nhiều năm rồi.

Thần kinh đột nhiên căng thẳng, hắn ghé mắt nhìn về phía cửa, có chút khẩn trương mà chờ người đang tới, vừa chờ mong là nàng nhưng vừa hy vọng chỉ là một người qua đường.

Cố Phúc Nhiên đứng trước cửa phòng học mà không cần ngẩng đầu lên nhìn bảng số của phòng, bởi vì nàng thấy được người đang đứng trên bục giảng, là người nàng muốn tìm đến.

Hôm nay, nàng mặc váy đen được cắt may khéo léo, còn đội thêm một cái nón rộng vành màu đen. Vành nón rũ xuống che khuất đôi mắt, An Bạch chỉ nhìn thấy dưới dọc mũi thẳng tắp của nàng là một đôi môi hồng phấn.

Lúc Cố Phúc Nhiên đi ngang qua An Bạch, một bên môi nhẹ nhàng cong lên, làm bộ giống như người xa lạ. Bước chân ưu nhã trực tiếp đi đến dãy đầu tiên ung dung ngồi xuống. Lát sau cũng không ngoảnh nhìn lần nào nữa, mà chỉ lo nhìn di động trong tay.

An Bạch vốn rất bình tĩnh nhưng đột nhiên tâm thần lại có chút hoảng loạn, đối mặt với hàng ngàn ánh mắt tò mò bên dưới, tận lực kéo ra một cái mỉm cười, dùng âm thanh trầm ổn nói: "Mọi người khỏe, tôi tên An Bạch. Học kỳ này, mọi người học thiết kế hợp thành mạch điện sẽ do tôi phụ trách. Trong tương lai, mấy năm tới, các bạn vẫn còn hai môn nữa cũng do tôi dạy. Hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ. Trong quá trình mọi người đi học nếu có vấn đề gì thì phải tích cực nói ra....."

An Bạch vừa mới nói xong, người nào đó ngồi dãy đầu tiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn lập tức khẩn trương dừng một chút, đại não có chút trống rỗng.

"Rào rào rào....." Cũng may bọn học sinh ngay lúc đó đồng loạt nhiệt liệt vỗ tay.

An Bạch xoay người viết phương thức liên hệ lên bảng đen, chờ tiếng vỗ tay vui rồi, hắn cúi đầu chuyển PPT qua trang hai, "Nếu như không còn gì thắc mắc nữa thì chúng ta bắt đầu học....."

Cố Phúc Nhiên nâng cánh tay trái chống cằm, nghiêm túc đánh giá một An Bạch áo mũ chỉnh tề trên bục giảng.

Tóc đen không chút cầu thả cố định phía sau. Khuôn mặt tròn bóng trắng nõn phối với ngũ quan điêu khắc tuấn đạt lập thể. Hai tròng mắt tàn mát ra phong thái bình tĩnh chắc chắn. Tây trang cắt may hoàn mỹ càng trông dáng người hắn càng thêm cao lớn thẳng tắp. Khí chất nghiêm cẩn không thể xâm phạm.

Cố Phúc Nhiên đã từng gặp qua bộ dáng hắn mặc tây trang, nhưng lần này bởi vì thân phận của hắn biến thành thầy giáo nghiêm túc cấm dục, liền có cảm giác thực không giống nhau.

Mặt như quan ngọc, lại văn nhã bại hoại.

"..... Cho nên....." Cảm nhận được ánh mắt cực nóng đến từ dãy bàn đầu tiên, An Bạch dừng lại một chút, rũ mắt quét mắt nhìn nàng một cái, mắt tự nhiên thanh thanh giọng nói.

Ánh mắt phóng xa, tận lực tránh nhìn người nào đó có thể khiến hắn khẩn trương.

"Cho nên câu nói của SIPCE, yêu cầu mọi người nhớ thật kỹ....."

Cố Phúc Nhiên nhận thấy bản thân mình mang đến khẩn trương cho hắn, nghiêng ngả cười. Trong ánh mắt mang theo vui sướng khi người khác gặp họa.

Hắn giảng bài cũng không dám ngoảnh qua nàng. Cố Phúc Nhiên quyết định buông tha cho hắn, thành thành thật thật cúi đầu lướt Weibo.

Mãi cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, buổi học kết thúc, thầy An Bạch rút cuộc mới dám thở phào nhẹ nhõm, cảm mấy quyền giáo án đi xuống bục giảng, thoáng ngoái đầu nhìn lại thì đã thấy Cố Phúc Nhiên đứng dậy, cười như không cười đi theo sau hắn.

An Bạch bước ra khỏi phòng học, nghe thấy tiếng giày cao gót phía sau, hắn liền cố ý thả chậm bước chân.

"An lão sư đi trước đi, em muốn đến phòng thu âm" Cố Phúc Nhiên ở phía sau hắn cách một khoảng không xa không gần nhẹ giọng nói.

Hành lang càng ngày càng nhiều học sinh, An Bạch nghe thấy Cố Phúc Nhiên nói xong liền một mình rời đi trước.

Cố Phúc Nhiên chậm rãi đi ở phía sau. Đôi mắt nghiêm túc đánh giá cặp mông cao vênh và đôi chân dài tinh trắng thẳng tắp của hắn bị che khuất sau quần tây. Giày da Oxford màu đen cách ông quần để lộ ra một đoạn mắt cá chân trần trụi, trông thật tinh xảo gọi cảm.

Đi đến bãi đỗ xe rồi ngồi vào trong xe, Cố Phúc Nhiên không có lập tức khởi động xe chạy lấy người, mà vào danh bạ tìm người, gọi điện thoại.

Không đến vài giây liền có người bắt máy, Cố Phúc Nhiên mang theo ý cười trêu chọc hỏi: "Tiểu bảo bối, lần đầu tiên dạy học cảm giác thế nào?"

An Bạch buông cây bút đang cầm, nghiêm túc trả lời: "Vốn dĩ sẽ không khăn trương như thế..... Nhưng vì em đến cho nên....."

Cố Phúc Nhiên cười khê: "Trách em à?"

"Sợ em thất vọng." An Bạch già dặn thành thật nói ra suy nghĩ trong nội tâm.

"Em cảm thấy rất tuyệt..... Ai, hiện tại văn phòng anh có người không?" Cố Phúc Nhiên khen đã rồi ánh mắt chột lóc.

"Không có, làm sao vậy?" An Bạch nghe nàng hỏi, theo phản xạ nhìn phía đối diện. Văn phòng chỉ có hai người, một người lại không có mặt.

"Lão công, có nhớ em không hả....." Giọng điệu Cố Phúc Nhiên dụ dỗ.

An Bạch thập phần hưởng thụ Cố Phúc Nhiên xưng hô như thế với hắn: "Nhớ chứ."

"Thế, nhớ bao nhiêu....." Cố Phúc Nhiên nén cười hỏi.

Mặt trắng An Bạch nóng bừng lên, vô thức trầm mặc.

Cố Phúc Nhiên tiếp tục ghen cười làm bộ tức giận chất vấn: "Em đã dạy anh như thế nào hả?"

"Ừm....." An Bạch nhỏ giọng đáp lời, tỏ vẻ còn nhớ rõ.

"Anh chính là không thích em! Em thật tức giận! Hừ!" Cố Phúc Nhiên nheo nheo mắt mình, cực lực nhịn xuống tràng cười lớn, làm bộ cực kỳ phẫn nộ.

Phản xạ của An Bạch rất nhanh nhạy, vội vàng đáp lại: "Anh thích....."

"Còn không nhanh lên!" Nói xong, Cố Phúc Nhiên cắn môi dưới cười không tiếng động.

Đầu bên kia an tĩnh vài giây, Cố Phúc Nhiên không nhịn được nín thở, phảng phất như chờ đợi hoa nở, nội tâm vô cùng chờ mong.

"Em"

Nhẹ nhẹ lảng lảng, đây chính là âm thanh hoa nở.

Màu hoa đỏ rực nhuộm đến tận mang tai An Bạch.

Cố Phúc Nhiên được câu trả lời vừa lòng, rút cuộc cũng đắc ý cười ồm ra tiếng: "Ha ha ha ha ha ha....."

Thật là nghịch ngợm, nghe thấy tiếng cười làm càn đầu bên kia, An Bạch cũng bị lây theo, cong khóe miệng.

"Lão công, anh mau tiếp tục làm việc đi, ha ha ha, chờ anh tan tầm về nhà. Lão công, em yêu anh." Cố Phúc Nhiên thức thời đổi tính.

"Lão bà, anh cũng yêu em." An Bạch thuận theo lệ thường nói tạm biệt.

Chờ An Bạch ngoan ngoãn cúp điện thoại, Cố Phúc Nhiên ném điện thoại qua bên kia ghế, cười không ngừng được. Cái việc đùa giỡn hắn lần nào cũng thật đúng đắn nên làm, quá có ý tứ.

Sau khi tan tầm, về đến nhà, An Bạch vừa tìm được chìa khóa mở cửa, còn chưa kịp cắm ổ thì cửa đã mở toang.

Cố Phúc Nhiên ý cười đọng đầy đứng sau cánh cửa: "Vừa nghe thấy tiếng thang máy liền biết là anh rồi."

An Bạch một bên đôi giày một bên đánh mắt nhìn nàng mặc váy ngủ màu đỏ rượu, tóc vẫn còn chưa sấy khô, "Không phải đã nhắn tin cho em dặn em gội sạch chờ anh về cùng nhau tắm rửa sao?"

Cố Phúc Nhiên rút cuộc cũng sờ được cặp mông mà nàng tâm tâm niệm niệm bị che sau quần tây, "Có mà, cùng nhau tắm chứ, anh tắm em xem."

An Bạch bị tay nàng sờ đến không độ rụt mông lại, "Khó coi lắm."

"Đẹp mà, từ đầu đến chân đều đẹp." Cố Phúc Nhiên đánh giá thân thể cường tráng thon dài của hắn, cầm cổ tay hắn, dắt vào phòng ngủ, "Lại đây nào."

"Anh đi rửa tay trước đã." An Bạch có thói ở sạch, về nhà mà không rửa tay là không chịu nổi.

"Đi đi." Cổ Phúc Nhiên buông tay hắt, sau đó cầm điện thoại lên.

An Bạch lau khô tay rồi đi ra, thấy Cổ Phúc Nhiên đang dựa vào tủ quần áo. Dáng người nóng bỏng, khuôn ngực phập phồng quyến rũ. Vài dẹt hơi mỏng có thể thấy được hơn nửa bầu vú trần trụi. Hắn không ngăn được suy nghĩ bậy bạ, bởi vì vội vàng nhận việc, trong khoảng thời gian này cũng lâu rồi không cùng nàng làm tình.

Cổ Phúc Nhiên thấy hắn đi lại đây, đứng thẳng dậy đi đến trước tấm kính toàn thân, "Lại đây đi, ôm em chụp một tấm hình nào."

An Bạch đi qua đó, từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại của nàng. Tay phải thì xoa bụng nhỏ bằng phẳng.

"Đã sớm muốn anh mặc áo sơ mi và đeo cà vạt ôm em chụp ảnh, siêu có cảm giác."

Cổ Phúc Nhiên dựa vào trong lòng An Bạch giờ cao điện thoại chọn góc chụp.

An Bạch nhìn camera, chú ý tới đầu vú đội váy nhô ra, cho nên cánh tay trái nâng lên quàng qua ôm cánh tay phải của nàng, vừa vặn chắn trước ngực nàng.

Chụp xong, Cổ Phúc Nhiên vừa lòng nhìn màn hình. Một người phụ nữ mặc váy ngủ tơ lụa màu đỏ rượu quyền rũ dựa vào trong lòng một người đàn ông ăn mặc lộ vẻ cấm dục. Thị giác nhận thấy được sự đối lập rõ ràng, dẫn cho người nhìn mơ màng, chỉ cần chỉnh chỉnh lại chút quần áo và có một chút gió nhẹ thổi qua thì càng hoàn hảo hơn nữa.

An Bạch vui vào cổ nàng, chớp mũi nhẹ cọ mái tóc mượt mà. Âm thanh sạch sẽ lại nói ra một câu không hề đơn thuần chút nào: "Thật nhiều ngày rồi vẫn chưa cùng em làm....."

"Anh nhớ nhưng à?" Cổ Phúc Nhiên cong khóe miệng. Trước kia luôn cho hắn ăn quá đầy đủ, bây giờ chỉ mới có năm ngày không làm, người nào đó tuổi trẻ khí thịnh rốt cuộc vẫn không nhịn được.

"Ừ." An Bạch hít sâu mùi thơm tỏa từ người nàng vào tận trong thân thể hắn.

"Muốn thế nào cơ?" Cổ Phúc Nhiên bắt lấy cánh tay trái của hắn đang chắn trước ngực nàng. Áp bàn tay to ấm áp lên bầu vú mềm mại của nàng.

Vẫn là câu hỏi này, An Bạch biết nàng sẽ luôn hỏi như vậy. Nếu nàng vẫn luôn muốn nghe thì.....

"Thao em." Hắn không chút do dự trả lời, âm thanh trầm thấp rất dụ người.

Cổ Phúc Nhiên nghe được người nào đó ngày thường nho nhã thanh lãnh đột nhiên lại biết nói lời thô tục, thân thể lập tức mềm thành nước. Nội tâm không nhịn được rơi lệ đầy mặt, rốt cuộc cũng xuất sư rồi, cũng do chính nàng trước kia cho hắn ăn đến độ quá no quen rồi.

Đều nói phụ nữ ba mươi như sói, nàng đã sớm muốn rồi, chỉ là do hai người đều rất bận.

Tuy rằng rất muốn, nhưng Cổ Phúc Nhiên vẫn làm ra vẻ đẩy hắn ra, oán trách nói: "Đồ lưu manh!"

Nói xong liền chạy khỏi phòng ngủ, trốn vào phòng khách.

Chương ni dài lắm à ghen, mà do mới xong một deadline nên nhanh chóng gửi quà cho mấy lovers của tuiii...

"Kẹo bạc hà" đã cán mốc 1k votes ời....

Yêu mấy cung nhiềuuuu ☐ ☐

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: An Bạch, anh nghiện hả?

An Bạch mất to trừng mắt nhỏ với chính mình trong gương. Trong lòng An Bạch thế nào thì có nhiều đó dấu chấm hỏi hiện hết trên mặt: Hà? WTF? (Ahìhì, bé An nhà ta biết cả F* cơ đấy, áhaha!!! ☐)

Vì sao lại chệnh lạch so với trong tưởng tượng nhỉ? Không phải sẽ nên mau chóng dang rộng hai chân cầu xin được làm à? Quả nhiên quá chủ động sẽ

thua, An Bạch nghĩ một hồi sau đó liền bước nhanh ra phòng khách.

Cố Phước Nhiên đang dựa vào bàn ăn, nhìn hấn rầu rĩ đi ra phòng khách. Ánh mắt giáo hoạt: "Chúng ta còn chưa ăn cơm nữa đó."

"Em đói à?" An Bạch đi lại gần nàng.

"À... không đói." Cố Phước Nhiên giả bộ ngây thơ nghiêng đầu ngắm hấn, phảng phất như vừa rời người đùa giỡn hấn không phải là nàng.

"Vậy thì thôi." An Bạch rất vừa lòng với đáp án này, trực tiếp giữ chặt eo nàng rồi ôm nàng ngồi lên bàn ăn. Sau đó nhanh chóng đẩy hết chén đĩa đặt cạnh mông nàng ra xa.

"Nôn nóng quá vậy anh yêu?" Cố Phước Nhiên nhắc chân nhẹ cà quăn tây của hấn.

Ánh mắt An Bạch sâu hút, nghiêng cằm, cúi đầu hôn nàng, hôn lên đôi môi đỏ búng no đủ hình chữ M. Bất kể là khi nào, mỗi lần nhìn đến nơi này, hấn chỉ muốn hôn nàng.

Nàng ưa thích bạc hà, có ham mê sở hữu các đồ vật có mùi bạc hà, còn thường xuyên ngắt lá bạc hà trên ban công mà hấn gieo trồng chậm rãi ngâm nhấm.

Khoang miệng tràn ngập mùi hương bạc hà của nàng quyến lấy hấn, An Bạch đỡ cổ nàng, đẩy sâu nụ hôn hơn. Đầu lưỡi cuốn lấy nàng chơi đùa khỏi động một dòng điện tê ngứa.

Rõ ràng bị hấn liếm mút là đầu lưỡi, thế mà nước trong tiểu huyết cũng bị động tác liếm mút của hấn dẫn cho rỉ ra. Cố Phước Nhiên nhẹ lắc mông, đẩy hết nước bọt trong miệng cho cái người mà sắc mặt bây giờ chỉ còn mỗi sắc đục.

Đôi tay to của An Bạch lúc này đã lần mò đến cái mông của nàng, vuốt ve vài lượt sau đó khổng chế mông thịt đầy đặn trong lòng bàn tay mà dùng sức vuốt ve.

"A....." Cố Phước Nhiên bởi vì động tác sinh bạo của hấn mà tiểu huyết trực tiếp đùng vào gây thịt cứng rắn cực nóng phía trước của hấn.

Mông bị bàn tay to mang đậm vẻ cấm dục của An Bạch vuốt ve. Độ nóng thân dưới hấn truyền qua huyết của nàng. Cố Phước Nhiên tách khỏi môi hấn, vươn ngón trỏ nhẹ khều đầu vú nằm sau áo sơ mi của hấn, mị nhân như tơ buông lơi: "Thật thoải mái quá....."

Bị ngón tay nàng gây khiến cho xương cốt phát ngứa cả lên, An Bạch nhìn không nổi nữa, phải chụp lấy cả vật của mình còn đang đeo trên cổ.

Trong nháy mắt đó, xương quai xanh gợi cảm của hấn như ẩn như hiện, Cố Phước Nhiên túm chặt phía cuối cả vật của hấn mà lôi kéo về phía mình. Sau đó, nàng quần hai chân quanh eo hấn thu chặt lại. Cứ thế hai người hoàn toàn dính sát vào nhau.

Ngăn cản được hấn tháo cả vạt và xắn tay áo, đầu lưỡi nàng cách lớp áo liếm vú hấn. Âm thanh đầy mị hoặc: "Cứ mặc thế này thao em đi, An lão sư ~"

"Ừm." An Bạch thâm trầm nhìn thẳng tiểu yêu tinh là nàng. Bàn tay to trượt xuống bao lấy bầu vú của nàng, dùng sức bóp mạnh. Thịt vú cách lớp vải tơ lụa len lỏi khỏi các khe hở ngón tay của hấn. Đầu vú cũng đã sớm cứng ngắc.

Bầu vú của Cố Phước Nhiên bị kích thích. Bàn tay mềm mại xuống thắt lưng của An Bạch: "Ngâm nó vào đi anh, trưởng quá."

Kéo rút hai dây váy, váy ngủ tơ lụa nhẹ nhàng uyển chuyển lướt qua da thịt trắng nõn của nàng rồi rơi xuống bên hông nàng. An Bạch cúi người chôn đầu giữa khe vú của nàng. Đầu lưỡi liếm dọc rãnh vú, một đường hôn đến quầng vú nâu phàn sau đó ngâm vào miệng.

"A..... An An hút sướng quá....." Cố Phước Nhiên rũ mắt nhìn cái trán tròn bóng và lông mi dày rậm đang lay động của hấn. Đôi tay xoa một đầu đầy tóc không chút cầu thả của hấn đang áp trên ngực của nàng. Sóng mũi thanh lãnh thì đang cọ với thịt vú.

Mỗi một bộ phận trên người An Bạch đều mang vẻ trầm tĩnh cấm dục, nhưng trong người của hấn lại luôn tồn tại sự trầm mê. Dương vật hấn nóng cháy cương cứng. Môi mỏng ngâm đầu vú quạnh quẽ, mà quầng vú bị kẹp giữa môi hấn lúc ẩn lúc hiện.

Vừa nhìn đến hấn chôn trước ngực nàng mút mát, tâm Cố Phước Nhiên đã bị hấn khiến cho ngứa ngáy không thôi. Nàng không nhịn được liền yêu kiều, vô lực hỏi: "An Bạch, anh nghiện hả?"

"Ừ." An Bạch cũng không dừng lại động tác của mình. Từ trong cổ họng bật hơi đáp lại, hơi thở ấm áp phả vào trên vú nàng.

Cố Phước Nhiên tách hai đùi trần trụi ra, mở hết tiểu huyết ra hoàn toàn, vô lực hỏi: "Anh có yêu em không?"

"Hizz..... bazz....." An Bạch dùng sức hút một hơi sau đó nhả đầu vú sưng đỏ ra, nghiêm túc đối diện với ánh mắt khát vọng của Cố Phước Nhiên trả lời: "Yêu."

Cố Phước Nhiên ngọt ngào nghe hấn trả lời, vén cao làn váy lên trên hông, để lộ ra quần lót ren gợi cảm: "Tiểu huyết ướt đầm rồi này..... Muốn anh....."

An Bạch rũ mắt nhìn, đôi mắt nóng lên. Phía dưới của nàng nhỏ hẹp ướt rượt, âm mao nằm bên cạnh bị nhiễm cho ướt hết, dâm nữ sắc tình.

Bàn tay to trắng nõn của hắn cời quần tây, rồi cời quần lót, thả ra dương vật dử tợn cứng rắn.

"Thật là lớn....." Cố Phúc Nhiên thất thần nhìn gậy thịt thô dài. Đã nhìn nhiều năm như vậy rồi nhưng nàng vẫn run sợ không thôi.

An Bạch cầm dương vật, dùng quy đầu chạm vào quần lót mà cọ xát trên dưới. Dâm thủy thấm qua quần lót dính vào trên quy đầu của hắn.

Cố Phúc Nhiên dang rộng hai chân ra, cùng hắn cùng nhau cúi đầu nhìn một màn này. Quy đầu đỏ tươi phình lớn như một cái ô cách lớp vải ren màu đỏ rợp cọ xát với tiểu huyết của nàng. Sau đó đột nhiên chọc lên âm mao xung quang sát mép quần.

"An An thao em đi....." Cố Phúc Nhiên duỗi ngón tay vén đáy quần lót qua một bên, để lộ ra nhục huyết tràn lan dâm thủy. Âm mao ướt rượt dính ở hai bên. Toàn bộ hoa cốc đối khát co rút lại, mỗi nhò âm hộ thì lúc đóng lúc mở.

An Bạch duỗi tay xoa nhẹ âm đế sưng to một chút, sau đó tách hai bên âm đế, để lộ ra cửa động hồng nhợt đang phun đầy dâm thủy. Quy đầu cắm đi vào, sau đó nhích từng tắc một chọc sâu vào bên trong.

"Ừ..... A....." Cố Phúc Nhiên nhỏ giọng rên rỉ, nhìn không chớp mắt chỗ giao hợp đầy sắc tình mà cảm thấy thẹn thùng. Côn thịt màu đỏ tím của hắn chầm rãi bị tiểu huyết của nàng nuốt vào.

Một khắc cắm được toàn bộ vào trong, An Bạch đỡ cổ nàng cùng nàng kịch liệt hôn môi. Nước bọt chảy xuôi theo khoe miệng nàng tràn ra bên ngoài.

Sự khít khao và nước huyết nhiều vô cùng bao bọc gây thịt cứng rắn của hắn. An Bạch bị mút đến mức da đầu tê dại, eo phát ngứa, cơ bắp hai chân thon dài sôi sục. Hắn đứng trụ, động phần eo nhanh hết mức thọc vào rút ra. Bàn tay to bầu quả mông tròn trợt của nàng kéo về phía mình. Quy đầu mỗi lần đều cố cắm đến tận cùng hoa tâm, ép ra từng đợt dâm thủy.

"Yaaa..... An An thao sâu quá, thật thoải mái..... A....." Cố Phúc Nhiên ôm cổ hắn hưởng thụ hắn thao đùa. Mỗi một tắc trong huyết đều bị hắn là phẳng đến độ cực kỳ sướng.

Cắm đã nhiều năm như vậy, tiểu huyết vẫn luôn chặt không chịu được. Mỗi lần rút ra đều sẽ cảm nhận được thịt mềm giữ chặt người, từ đầu đến chân đều sưng rộp. An Bạch cứ mỗi lần đều cố cắm côn thịt vừa mau vừa sâu. Huyết nàng bị hắn cắm đến mức rung động kêu vang.

"Trưởng quá anh..... Muốn ra rồi....." Cố Phúc Nhiên cảm giác bụng nhỏ truyền đến một trận tê trướng. Mà tiểu huyết bị thao càng lúc càng sướng. Nàng cắn một phát vào vành tai của hắn, tay bám chặt sau lưng hắn, phía dưới điên cuồng phóng thích.

"Ừ....." An Bạch bị kích thích phải kêu rên ra tiếng. Từng đợt dịch nóng bỏng tưới lên quy đầu của hắn, sướng đến độ xương cùng cũng tê dại.

Toàn bộ dâm thủy bị côn thịt của hắn ngăn lại ở cửa huyết. An Bạch để côn thịt hưởng thụ trong đầm nước ấm nóng, lấy biên độ nhỏ thúc eo chầm rãi thao.

"Không được đâu..... An Bạch..... Đề em tiểu ra đi....." Cố Phúc Nhiên kiều mị vô lực hôn sau tai hắn. Bên trong bụng nhỏ chứa đầy chất lỏng khiến nàng cảm thấy càng thêm no trướng.

"Anh vẫn chưa muốn." An Bạch thấp giọng cường cứng nói. Ánh mắt tràn ngập dục vọng trầm luân đảo qua gương mặt đỏ ửng do cao trào của nàng.

"Thao em....." Cố Phúc Nhiên hiếm khi bạo dạn mà buông một câu chân chính thô tục như thế. Tiểu huyết trả thù xoắn chặt lại, toàn bộ mông thịt căng hết lên.

"Chiều em" An Bạch nhếch lông mày, trong mắt sắc khí ồ ạt. Phần eo dùng sức, côn thịt bắt đầu xâm lược vừa mau vừa sâu.

"A....." Cố Phúc Nhiên bị hắn nháp mà thân mình lập tức ngã soài trên bàn com. Bầu vú bật ra đường cong dâm dăng mê người.

Thân gầy ốm mình trong mị thịt non mềm nhiều nước. Vách thịt trơn trượt gát gao dính hắn, cuốn tròn lấy mỗi một cái gân xanh phình lên trên thân gầy.

"An An....." Cố Phúc Nhiên kéo âm cuối, nhìn bả vai cường tráng và cánh tay của hắn.

An Bạch xoa xoa cái eo liễu mềm mại của nàng, đẩy nhanh tốc độ thọc vào rút ra khiến cho chất lỏng văng khắp nơi. Hai viên cầu dính đầy tinh dịch, từng cái đánh vào dưới mông tuyết. Cuối cùng hắn cũng chịu rút côn thịt vẫn còn đang rung động dử dội ra ngoài, bắn hết toàn bộ tinh dịch đặc sệt lên trên bụng nhỏ của nàng.

Khuôn ngực rắn chắc của hắn phập phồng, thờ dục kịch liệt, cúi người bế cả người xụi lơ của Cố Phúc Nhiên đi vào nhà vệ sinh. Âm thanh khăn khăn trầm thấp: "Thế này có thể cùng nhau tắm chung rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Anh khi dễ em

Ngày 20, giới âm nhạc Trung Hoa cử hành một buổi lễ long trọng ở Bắc thị, Cố Phức Nhiên cùng đoàn người Quan Diệu đi sớm sáu ngày.

Vì phải đi công tác mà Cố Phức Nhiên và An Bạch phải xa nhau, nhưng hai người vẫn như mấy người trẻ nói chuyện yêu đương ngọt ngào, gọi điện tán dóc như bữa cơm. Có đánh chết nàng cũng không nghĩ tới chỉ còn đúng một ngày cuối đêm ngược của chuyến công tác, cũng chính là ngày hôm sau lại chộc phải phiền toái.

Xong việc liền phải trở về, cho nên rạng sáng còn ít người, Quan Diệu nhân cơ hội này liền tìm mấy bằng hữu có mặt lần này tụ họp ở quán bar.

Cố Phức Nhiên đi theo bọn họ đến một góc, vừa ghé mắt liền nhìn thấy một đôi mắt đen cực kỳ quen thuộc. Đến khi nàng nhớ ra là ai, liền rũ mắt cười nhẹ đi qua đó ngồi xuống.

Bạch Mặc Trần, siêu sao kiêm thiên vương giới ca hát Trung Hoa xuất sắc kiệt xuất, là sư ca của nàng.

Nhìn tuần nhan không hề có chút thay đổi, Cố Phức Nhiên cười chào hỏi: "Sư ca, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp, Nhiên Nhiên." Bạch Mặc Trần đánh giá sư muội theo thời gian càng thêm xinh đẹp động lòng người. Thân là trưởng bối, trong mắt anh tràn đầy vẻ tự hào.

Cố Phức Nhiên không chút khách khí trêu chọc nói: "Ai u, đương nhiên đã lâu không gặp. Ngài bận như vậy, bay hết trong nước lại bay ra ngoài nước."

"Đúng vậy, rất bận rộn. Tiểu sư muội càng ngày càng đẹp hơn rồi. Mấy năm nay viết nhạc cũng đã được các tiền bối yêu thích và công nhận rồi." Bạch Mặc Trần tán thưởng nhìn nàng, cảm điều thuốc lên đầu.

Lúc còn ở Berkeley, hai người bọn họ thường xuyên học nhạc xong, sẽ cùng nhau ngồi bên cạnh một cái cửa sổ cao lớn. Đón gió thổi, đốt điều thuốc, một bên nói chuyện phiếm một bên nhìn mặt trời chiều nơi xa xa ngã về tây.

Cố Phức Nhiên nhớ tới thời gian hoàng hôn mấy năm trước kia, không nhịn được cười nói: "Em đã cái tà quy chánh rồi..... Nhưng mà, em vẫn có thể phá giới cầm dao, coi như bồi anh hút thuốc."

Bạch Mặc Trần ý vị thâm trường cong khoe miệng: "Anh biết rõ em vì sao lại cười."

Cố Phức Nhiên thuận thực mở bao thuốc, kẹp điều thuốc ở giữa hai ngón tay thường thức, nhếch cao mày. Hai người đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Rượu quá ba tuần, thuốc lá đốt được mấy điều, Cố Phức Nhiên chớp chớp đôi mắt khô khốc, nói tạm biệt với bọn họ: "Minh về đây. Ngày mai còn phải dậy sớm đến nhà bà nội bồi bà ăn điểm tâm sáng nữa."

Quan Diệu thả ly rượu xuống: "Em đưa chị về."

"Đề anh đưa về." Bạch Mặc Trần thấy thế liền đứng dậy.

"Không cần đâu, em từ từ đi bộ về khách sạn, chỉ tốn năm phút đồng hồ thôi à." Cố Phức Nhiên đứng lên uyển chuyển từ chối, sợ đưa tới phiền toái cho anh.

Bạch Mặc Trần không sao cả nhún vai, "Anh bồi em đi về, sau đó trợ lý của anh cũng vừa lúc đến đón anh."

"Vây cũng được." Cố Phức Nhiên thỏa hiệp, nhìn trời đã rạng sáng một chút, hẳn là sẽ không có phiền toái gì đâu.

"Đi thôi, tiểu sư muội." Bạch Mặc Trần đội mũ đeo kính râm, làm một loạt động tác trang bị thật tốt rồi nói.

Cố Phức Nhiên chỉ đeo mỗi kính râm liền cùng hắn đi ra ngoài, ngoài miệng trêu chọc: "Minh tinh các anh thật mệt mỏi. Xem em này, nguyên ý ở phía sau màn tự do tự tại."

Bạch Mặc Trần cười trêu chọc: "Vâng ạ, so ra kém với cảnh giới của tiểu sư muội em"

Cố Phức Nhiên nghịch ngợm cười: "Cũng thế thôi cũng thế thôi, vật hợp theo loài mà."

Bạch Mặc Trần im lặng cười, không nói nữa, vừa rồi bộ dáng Cố Phức Nhiên nói "vật hợp theo loài" thật giống như lúc còn cùng nhau đi học, không có gì thay đổi cả.

Quả nhiên y như lời Cố Phức Nhiên nói, chỉ vài phút đã có thể đi đến khách sạn.

Bạch Mặc Trần đưa nàng đến đại sảnh khách sạn: "Em thật sự một chút cũng không thay đổi."

Cố Phúc Nhiên cười như không cười nhìn hấn, dùng giọng điệu cả lơ phất phơ như trước giờ từ từ nói: "Sur ca, có một vài thứ vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi."

"Được rồi, đi lên đi, anh đứng chỗ này chờ trợ lý tới. Về sau nếu rảnh lại tụ họp, ngủ ngon." Bạch Mặc Trần nhớ đến trước kia thường xoa đầu nàng. Thế nhưng vừa mới giờ tay thì lại nhớ đến cái tên được xăm sau tai nàng như ẩn như hiện sau mấy sợi tóc, cảm thấy không ổn liền dừng tay lại. Dường như không có việc gì, nhìn nàng cười.

Cố Phúc Nhiên chú ý tới động tác tay rồi rắm của hấn, hiểu ý cười: "Vậy anh cũng ngủ ngon nha."

10 giờ sáng ngày hôm sau scandal cứ thế bùng nổ. Sau khi các paparazzi tuôn ra một đồng ảnh chụp lén, các đồng nghiệp trong ngành, giới nhà giàu bắt đầu sôi nổi bàn luận khiến độ hot trở nên bùng bùng. Trong lúc nhất thời đây scandal tình yêu của Bạch Mặc Trần leo lên đứng đầu hot search.

"Thiên vương giới Trung Hoa Bạch Mặc Trần đã chịu để lộ manh mối về tình yêu của mình:

-Rạng sáng lén gặp mỹ nữ ở quán bar.....

-Rạng sáng Bạch Mặc Trần cùng với nhạc sĩ bên người ca sĩ Quan Diệu - Cố Phúc Nhiên cùng nhau đi vào khách sạn....."

Cố Phúc Nhiên nằm ở trên giường bà nội, một bên đọc tiêu đề một bên cầm nín bực cả bội,

"Dám đòi trắng thay đen như vậy. Chụp lén người ta ở quán bar thì thành hai người gặp lén. Rõ ràng đã tách nhau ngay sảnh khách sạn lại bê thành cùng nhau ngủ....."

"Mấy người chết tiệt này....." Cố Phúc Nhiên đầu đầu ném điện thoại qua một bên.

Không đến một hồi, di động lại kêu, là Quả Cam gọi đến.

Quả Cam kích động truy hỏi: "Nhiên Nhiên, cậu làm gì vậy? Mấy hot search đứng đầu đều là tên của cậu và Bạch Mặc Trần....."

Cố Phúc Nhiên bất đắc dĩ giải thích: "Là sur ca của mình..... Hơn nữa còn có nhiều người tụ họp. Sau khi ăn xong, anh ấy đưa mình về đến sảnh lớn khách sạn liền rời đi..... Là do paparazzi cố ý. Aiz....."

"An Bạch khẳng định đã trông thấy rồi..... Cậu không tìm cậu ấy giải thích à?"

"Mẹ ơi! Mình quên mất chuyện này! Mình xong rồi....." Cố Phúc Nhiên giật mình thất sắc, thế mà lại quên khuấy mất An Bạch bên kia, "Trước cúp đã, mình trước tiên tìm An Bạch thăm dò thử..... Cúp... Cúp nha."

Cố Phúc Nhiên vừa mới ngắt điện thoại, sur ca liền điện thoại đến. Hết sur ca thì đến Quan Diệu gọi, cả hai đều muốn trấn an nàng, giúp nàng làm sáng tỏ, và áp xuống hot search.

Di động rút cuộc cũng được nghỉ, Cố Phúc Nhiên mới có thể gọi điện thoại cho An Bạch.

Khăn trương chờ đợi, bên kia rất nhanh bắt máy.

"Lão công ~" Cố Phúc Nhiên cố tình xả ra âm thanh ngọt ngào che giấu sự chột dạ.

"Ừ." An Bạch trầm giọng đáp, chờ nàng nói chuyện.

"Có nhớ em không....."

Nghe nàng đến lúc này vẫn là giọng điệu trêu đùa, An Bạch mím môi, âm thanh lạnh lẽo: "Không có."

"Không cần chối đầu mà....." Cố Phúc Nhiên còn tưởng rằng hấn nói giỡn, còn muốn tiếp tục làm nũng.

"Tút TUT....." Tiếng điện thoại bị cắt đứt chứng minh chính xác là do Cố Phúc Nhiên nghĩ nhiều, An Bạch đệ đệ cũng không phải nói giỡn.

"Alo? Alo? Cái anh này, lại dám ngắt điện thoại của em???" Cố Phúc Nhiên tức muốn học máu đập bàn một cái, bắt đầu cùng di động mắt to trừng mắt nhỏ.

Lưu luyến không rời bà nội nhà mình. Bà nội già rồi luôn trù mến thương yêu đứa cháu nhỏ. Cố Phúc Nhiên đành kéo dài thời gian trở về đi tìm cái vị đang tức giận kia, cùng bà nội bà bà cháu cháu đến bữa cơm trưa ngày hôm sau mới rời đi.

Từ sân bay đi thẳng về nhà rồi thả vali hành lý ở đó lập tức lái xe chạy tới trường học. Vừa vặn 4h chiều hấn không có tiết dạy, Cố Phúc Nhiên nhét điện thoại vào trong túi quần, gõ gõ cửa văn phòng của hấn.

"Mời vào." Trong phòng truyền ra giọng nam sạch sẽ quen thuộc.

Cố Phước Nhiên cười đi vào, trong văn phòng chỉ có một mình hắn.

"An An."

"Ừ." An Bạch ngẩng đầu lãnh đạm liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu chấm bài, một chút cũng không đáp lại sự nhiệt tình của nàng.

"Có nhớ em không?" Nội tâm Cố Phước Nhiên xem thường, rêu rao chậm rãi bước qua. Cơ thể mê người dựa vào trước bàn làm việc của hắn.

"Đã nói qua trong điện thoại." An Bạch một bên nhanh chóng chấm bài một bên bình tĩnh ứng phó.

"Đã qua vài ngày, anh vẫn không nhớ em à?" Cố Phước Nhiên duỗi một ngón tay lướt dọc theo đường chỉ trên phần áo bả vai phẳng phiu.

An Bạch không hề dao động, không coi ai ra gì vẫn làm việc. Căn bản không có ý định cùng nàng tính toán.

Khóe miệng Cố Phước Nhiên run rẩy một chút, duỗi tay lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nâng cằm hắn, cưỡng bách hắn nhìn thẳng vào nàng, bày ra vẻ vô tội lên án: "Anh khi dễ em."

Vừa thấy đôi mắt mỹ lệ dụ người của nàng, An Bạch liền có chút không chịu nổi. Nhưng ngoài mặt vẫn muốn bày ra bộ dáng kiên định: "Không hề....."

Còn chưa nói xong đã bị Cố Phước Nhiên chặn miệng, hung hăng cắn môi hắn một cái. Sau đó duỗi đầu lưỡi đi vào liếm láp khắp nơi, tay phải chặt chẽ giữ chặt cằm hắn.

Ngay thời điểm An Bạch cảm lòng không đậu muốn hôn đáp lại, Cố Phước Nhiên đột nhiên buông hắn ra, đặc biệt bá đạo nói: "Tan tâm liền trở về, em chờ anh."

Nói xong liền quăng lại một ánh mắt cứng rắn, sau đó tiêu sái rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Sờ sờ cái đuôi của em đi

Warning: Extremely HOT!!!:)

An Bạch đứng giờ về nhà, vừa mới mở cửa liền thấy một màn cực kỳ không dám tưởng tượng.

Cố Phước Nhiên mặc váy lụa trắng có đai đeo nhỏ (ôm ngực), ngồi quỳ trên sàn nhà đằng sau cánh cửa. Hai cái đùi thon dài trắng mịn dạng ra hình chữ M ở hai bên sườn. Vạt váy ngắn ô vuông màu lam nhạt tản ra trông như đóa hoa nở rộ. Vạt váy dài thì được chẻ ra hai bên để lộ một cái đuôi nhung màu trắng tinh.

Nàng thẳng eo, mắt ánh mang vẻ vô tội nhìn An Bạch, môi nhỏ đỏ hồng khê mờ, mềm mềm giọng gọi một tiếng: "Ca ca."

An Bạch nghe xong mà toàn thân như bị điện giật, muốn chạy trốn nhưng lại không thể, chỉ biết chôn chân đứng nguyên đó.

Trông ánh mắt hắn không thể dời khỏi người mình, Cố Phước Nhiên âm thầm đắc ý, héch héch cặp ngực đầy đặn, vắn vẹo mông nhỏ.

"Đừng quỳ nữa, đứng lên đi." An Bạch nhú mày nhìn đầu gối mượt mà của nàng dán sát sàn nhà.

Cố Phước Nhiên chu chu môi, cố ý mềm giọng yêu cầu: "Muốn ca ca ôm em lên sofa cơ."

Nhìn cẳng chân nàng thẳng tắp trơn bóng, An Bạch dằng lòng, nắm chặt tay lại: "Anh muốn đi rửa tay trước."

"Được ạ....." Cố Phước Nhiên đứng lên, bước bước nhỏ đi theo phía sau chân An Bạch.

An Bạch rửa sạch tay xong đi ra thì phát hiện nàng đã ở trên sofa quỳ đằng hoàng rồi, tội nghiệp trừng to mắt.

Nàng nhìn hắn đi đến bên sofa, từ trên cao cúi đầu nhìn xuống, Cố Phước Nhiên vươn tay, làm bộ nhút nhát sợ sệt bắt lấy quần tây của hắn, hỏi: "Chủ nhân, người có phải không còn yêu nó tí nữa không?"

Tay nhỏ lặng lẽ sờ lên trên, bồi hồi dừng ở nơi đã sớm phồng lên một cái lều nhỏ của hắn.

An Bạch hạ tầm mắt. Bầu vú tuyết trắng bị cánh tay nàng vây quanh tạo nên một cái khe rãnh thật sâu. An Bạch nghe nàng mềm mại hỏi, ánh mắt trở nên sâu hút, trong thân thể đột nhiên nảy mầm một loại khát vọng dị thường, xúc động muốn tàn sát bừa bãi.

Duỗi ngón tay sạch sẽ nâng cao cảm nằng khiến cho cái cổ thiên nga phải ngẩng cao để lộ ra đường cong hoàn mỹ.

Một bàn tay khác cởi khoá quần và phéc-mơ-tuya trên quần tây, phóng xuất dục vọng đang bùng bùng phần chấn ở trong quần ra bên ngoài.

Hai bàn tay nhỏ nhắn của nàng lập tức thuận theo xoa côn thịt cho hắn, tựa như bắt được bảo vật mà vuốt ve liên tục. Khuôn mặt nhỏ rướn lên nhẹ cò thân gầy, ngửi ngửi mùi hương trên đó.

Thật lằng lờ, so trước kia còn lằng lờ hơn.

An Bạch nâng tay phải lên đặt phía sau cái ót của nàng dùng sức nhấn một cái, dí vào phần dưới của hắn.

"A....." Cổ Phúc Nhiên rên khẽ một tiếng, môi phần hồng trực tiếp hôn lên dương vật thô dài. Nàng phả ra hơi thở ấm áp đánh vào mặt trên, "An An thật nhạy cảm mà..... Sờ sờ vú cho em đi anh....."

Tay trái An Bạch vói vào đai đeo mỏng tang phía trước của nàng, một phát bao hết bầu vú, rồi dùng sức bóp nhẹ một chút.

"A..... Thật thoải mái....." Cổ Phúc Nhiên phóng đặng kêu lên. Tay nhỏ không vội không chậm trượt trên côn thịt.

Ngón cái tay phải An Bạch liên tục chà xát đôi môi đỏ của nàng, bắt nàng phải há miệng rồi duỗi một ngón tay đi vào trong dây dưa cùng đầu lưỡi nàng.

Cổ Phúc Nhiên mút ngón cái của hắn. An Bạch nhìn gương mặt nàng quyến rũ, ánh mắt thể hiện rất rõ ràng hắn muốn nàng làm gì tiếp theo.

Nàng vươn đầu lưỡi đỏ bùng khẽ liếm lòng bàn tay của hắn, âm thanh uyển chuyển nói: "Hung hăng với em thêm một chút nữa, em mới cho anh thứ anh muốn nha....."

An Bạch nheo nheo mắt, đè cái ót của nàng xuống thấp. Thân dưới hung hăng chọc vào môi đỏ của nàng.

Cổ Phúc Nhiên máy môi, dùng đầu lưỡi liếm dịch dục bị dính trên môi. Sau đó một phát ngậm lấy quy đầu của hắn, liếm vài cái rồi ngậm tiếp vào hơn phân nửa gậy thịt mà liếm mút, phát ra âm thanh gọi dục khá lớn.

An Bạch nhìn nàng một bộ dáng tham lam nghiện dâm dăng. Con người đầy nước còn đang nhìn thẳng hắn. Ánh mắt yêu mị dụ người kích thích đến côn thịt khiến nó lại thô hơn một vòng.

Nheo nheo núm vú sưng cứng của nàng, âm thanh An Bạch thô ráp: "Thích ăn thế à?"

Cổ Phúc Nhiên rút côn thịt ra, nhẹ xoa trên thân gầy, "Một môi quá nha... Anh càng ngày càng kéo dài hơn rồi."

"Nếu không kéo dài thì thỏa mãn em thế nào được." An Bạch ngồi xổm bên xô pha đối diện với nàng, đỡ sau cổ nàng rồi vươn đầu cùng nàng hôn môi.

Cổ Phúc Nhiên xoa xoa một đầu tóc không chút cầu thả của hắn, cung chiêu hôn một cái lên cái trán trơn bóng của hắn, "Anh thật giống nhân vật xinh đẹp trong truyện tranh chuyên đi câu dẫn người, là quý hút máu khi em vẫn còn nhỏ hay xem."

Nói xong, xoay người nằm quỳ sắp xuống, đưa mông về phía An Bạch: "Chủ nhân, sờ sờ cái đuôi của em đi."

Cặp mông trắng muốt mà như ẩn như hiện dưới làn váy. Vén làn váy qua một bên, An Bạch cảm giác máu toàn thân đều chia làm hai luồng chạy thẳng xuống dưới rồi tụ lại hết trên cùng quy đầu. Hắn vốn cho rằng cái đuôi được kẹp bên trong quần thôi, không nghĩ tới lại dùng cục huyết cố định.

Hôm nay nàng mặc quần lót chữ Đinh (丁) đơn giản hết sức. Vì loại quần kiểu này trước nay nàng không bao giờ chọn màu trắng.

Vải quần tinh tế bị kẹp chính giữa kẽ mông, An Bạch nhấc dục lên dời qua chỗ khác. Nhìn thấy cục huyết tinh xảo đang ngậm đồ vật mà nuốt một hớp rồi một hớp. Đôi mắt hắn nóng hết cả lên, yên lặng nhìn hình ảnh cảm thấy đáng thẹn này.

"Thoải mái không?" An Bạch cầm phía đuôi trên nhẹ xoay tròn chỗ gốc được nàng cắn vào, càn quấy vách thịt bên trong.

"A....." Cổ Phúc Nhiên không khoẻ kêu một tiếng, sau đó quay đầu lại đáng thương nhìn An Bạch: "Không thoải mái à."

An Bạch chậm rãi rút cái đuôi bị cắn bên trong ra ngoài. Chỉ cần liếc mắt một cái, cũng đủ thấy được mặt sau chật khít cỡ nào.

Cổ Phúc Nhiên trong nháy mắt thoải mái rụt rụt mông, quay đầu lại làm nũng nói: "Ca ca, tiểu huyết ướt quá rồi này."

An Bạch ban hai cánh mông trần truồng của nàng ra hai bên, âm thanh trầm thấp: "Để anh nhìn thử nào....."

Quần lót màu trắng gọn ghẽ dán sát bên trong môi âm hộ. Toàn bộ hoa huyết đã thấm ướt, bờ mông trơn mịn, môi âm hộ béo mập nằm dưới quần lót màu trắng, trông vừa ngây thơ lại vừa sắc tình.

"Ca ca, tiểu huyết ngứa quá, muốn anh....." Cổ Phúc Nhiên lắc mông cầu xin hắn đùa bỡn nàng.

An Bạch cũng không có ý định cởi hẳn quần lót, mà vẫn để đó thưởng thức mông thịt của nàng, nhìn nàng lắc mông đẩy hoa huyết cầu xin hân.

"Muốn ca ca đét mông em cơ... Trừng phạt em đi..."

An Bạch nghe mà tâm ngứa ngáy khó nhịn, xoa nhẹ mông nàng vài cái cho giảm bớt khó nhịn trong lòng, rồi mới đứng dậy ngồi xuống bên cạnh nàng, ra lệnh nói: "Bò lên trên đùi anh."

Cố Phúc Nhiên mềm mại dịch lại, nằm bò ra, đặt thân dưới trên đùi của hân.

Làn váy màu lam nhạt lộ rõ quần lót màu trắng, để cạnh bên quần tây nghiêm túc trang trọng khiến cho người nhìn càng có cảm giác cấm kỵ bí ẩn.

"Côn thịt cứng quá! Nãy giờ cứ chọc em hoài à." Cố Phúc Nhiên dùng eo cọ cọ côn thịt.

"Bốp." An Bạch cho mông nàng một phết. Mông thịt trắng sữa phồng căng rung hết cả lên.

"Anh....." Cố Phúc Nhiên bị hân đánh vừa đau lại vừa tê. Chỗ mới bị bàn tay hân giáo huấn nổi lên một trận ngứa ngáy, rồi lan tràn khắp toàn thân.

Đến cả âm thanh nàng bật ra khi bị đánh cũng dâm dăng như vậy. Một tay khác của An Bạch sờ lên tiểu huyết của nàng, cách vài quần ướt đầm vuốt ve âm đế.

"Ưm..... Thật thoải mái quá....." Cố Phúc Nhiên ở trên đùi hân vận vẹo như một con rắn.

Tay trái giúp nàng gãi ngứa âm đế. Tay phải vuốt ve quả mông rồi lại phết lên đó không ngừng, mà càng đánh nàng lại càng hưng phấn. An Bạch rõ ràng thấy được vết đánh trên mông nàng càng hồng rực, thì tiểu huyết của nàng càng ướt đầm.

"Bị đét mông sướng đến vậy à?" An Bạch thấp giọng hỏi. Côn thịt trướng đến phát đau, hân vòng tay lên sờ soạng vài cái rồi lại cho nàng một cái đét mông.

Vốn dĩ cặp mông đã đầy đặn mà sau khi bị giáo huấn càng trở nên mướt mà căng nảy.

"Ya..... A....." Cố Phúc Nhiên bị cảm giác hồ thẹn kích thích cho nên tiểu huyết càng thít chặt lại. Thân dưới liên tục chà chà vào bàn tay hân đặt bên cạnh, "Tiểu huyết bị An An đánh ngứa quá....."

Qua nhiều năm nàng bị hân thao như vậy rồi mà đến giờ vẫn trông như một quả mọng ngon lành. Từ trong tới ngoài đều một màu hồng mê người, nhéo một cái liền bắn nước bốn phía.

"Thật lẳng lơ quá mà." An Bạch nhìn bộ dáng dâm dăng của nàng, hung hăng bóp âm đế.

Trên quần tây giờ đây ướt át đầy một mảng.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mong lắm

Bị An Bạch đùa bỡn kéo đến một trận cao trào nhỏ khiến Cố Phúc Nhiên vô lực trở mình. Nàng nằm trên đùi hân cố ngồi dậy ôm lấy hân, âm thanh ngọt mềm vô lực: "Đi vào giường đi."

"Thích đét mông thế này sao lại không nói sớm với anh?" An Bạch chỉ mặc mỗi quần lót liền bế nàng lên đi vào phòng ngủ.

"Không cần thận nhìn thấy trên Weibo, nên muốn thử cho An lão sư đét mông xem sao."

"30 tuổi rồi mà vẫn còn nhẩn như vậy." An Bạch đặt nàng lên trên giường, vuốt ve làn da non mịn bên sườn eo của nàng.

"Thì ra là anh ghét bỏ em già rồi." Cố Phúc Nhiên làm bộ giận dỗi đẩy hân ra, xoay người bò ra chỗ khác.

An Bạch nhìn nàng xoắn mông nhỏ muốn chạy, đôi tay vội vàng giữ chặt mắt cá chân của nàng lại, dịu dàng gọi: "Bảo bối."

"Ai nha....." Mặt già Cố Phúc Nhiên đỏ hết cả lên. Nghe thấy âm thanh đó của hân, cả người lập tức mềm nhũn, nằm quỳ sấp không nhúc nhích nữa.

"Đề anh nhìn thử nào....." An Bạch nhìn chăm chăm vào quần lót màu trắng phía dưới vạt váy bao bọc lấy tiểu huyết no đủ.

Cố Phúc Nhiên quay đầu lại nhìn, quăng ra ánh mắt dụ tỉnh: "Chủ nhân, anh muốn xem chỗ nào ạ?"

Khóe miệng nàng lộ rõ vẻ hư hỏng muốn trêu chọc hắn.

"Âm hộ." An Bạch lên giường tới gần nàng, vén làn váy của nàng lên cao.

"An lão sư làm sao lại có thể nói ra loại từ thô tục đó vậy?" Cố Phúc Nhiên đề thấp eo mềm, giọng điệu lười biếng trêu chọc.

"Không phải em rất thích nghe à?" Bàn tay to của An Bạch xoa mộng thịt của nàng, nhìn dọc quần lót màu trắng đang lọt giữa kẽ mộng.

Dục sắc trong mắt Cố Phúc Nhiên dâng trào rồi lan khắp thân thể khiến nàng trở nên mê muội. Nàng ngoái đầu nhìn lại, mặt nhăn như tơ: "An lão sư, phía dưới ngứa quá."

"Ừ." An Bạch đáp một tiếng. Ngón tay đẩy lớp vải màu trắng che phía dưới ra. Giữa môi âm hộ no đầy là một khe thịt đỏ búng, dâm thủy từ nơi đó không ngừng chảy ra. Bàn tay to bên cánh tay đeo đồng hồ kim loại mạ vàng vờn ngón tay sờ vào chất dịch dính nhớp đó. Ngón trở liên tục khều gãi, khi thì đụng tới hạt đậu nhỏ khi thì ra tới âm để khiến cho hai chân của Cố Phúc Nhiên run hết lên.

"Ya..... Hết ngứa thật thoải mái quá....." Cố Phúc Nhiên sung sướng rên ra tiếng, banh rộng hai chân hơn, mộng thì nhếch cao lên đón ý nói đùa với ngón tay của An lão sư.

Nàng thích nhất được hắn xoa ản âm để. An Bạch ở phía sau tận sức chơi đùa với âm để sưng to một hồi lâu. Bàn tay to dính nhớp trực tiếp kéo quần lót của nàng xuống dưới, lột sạch mọi thứ ở hai bên mộng.

Hoa huyết mấp míp dính nhớp mở ra theo động tác tay của hắn, phát ra một tiếng "tách". Ánh mắt ngày thường không vương chút bụi trần của hắn giờ đang bị nhuộm dần bởi tình dục. Tay An Bạch vuốt ve bờ mộng, nhìn tiểu huyết đới khát phun đầy dâm thủy đang co rút.

"Muốn ca ca liếm liếm." Ánh mắt Cố Phúc Nhiên mê ly, khát cầu nói. Tiểu huyết bị ánh mắt hắn quét đến càng thêm ngứa.

"Liếm chỗ nào?" An Bạch nhện xuống dục vọng bốc hỏa, ép âm thanh tới mức trầm cực độ.

"Tiểu huyết ạ." Nàng quay đầu lại nhìn bàn tay to cấm dục của hắn đang ôm một bên mộng của nàng.

"Thường ngày em dạy anh nói cũng không phải cái từ này....." An Bạch buông tay ra, bắt đầu cời đồng hồ, không vội cũng không chậm.

"Âm hộ! Muốn An lão sư liếm liếm âm hộ cho Nhiên Nhiên." Cố Phúc Nhiên nhìn khớp xương tay rõ ràng của hắn cầm đồng hồ để qua một bên, vội vàng lắc lắc mộng.

"Lập tức liếm âm hộ cho Nhiên Nhiên đây....." An Bạch dứt lời liền chụp lấy hai cánh mộng của nàng banh ra, cúi người vùi đầu, mở ra môi mộng ngậm lấy toàn bộ khe thịt, dùng mặt lưỡi thô ráp liếm vài cái sau đó đẩy đầu lưỡi liên tục càn quét, cuối cùng dùng trên âm để dùng sức chọc, liếm mút cho nó càng thêm trướng hồng.

"A..... An An..... Liếm đã quá..... A....." Cố Phúc Nhiên giương cái miệng nhỏ rên rỉ, cực lực quay đầu lại. Lập tức nhìn thấy khuôn mặt tuần lẳng của hắn chôn dưới mặt sau cặp mộng của mình. Người đàn ông này này có thói sạch sẽ vậy mà mỗi lần đều nguyện ý giúp nàng khâu giao. Mỗi lần nhìn thấy hình ảnh thế này, tim đập nhanh đánh vọng đến cả màng tai của nàng.

Âm thanh liếm mút thô bạo không ngừng phát ra từ giữa đôi môi mộng. Liếm láp một hồi lâu hắn mới chịu buông tha cho hoa huyết đã sẫm đỏ tươi. Khấp âm để sưng đỏ lên khiến cho hạt đậu nhỏ lộ cao đầu, hắn dùng ngón trở chọc vào.

"A —— lão công, muốn cơn thịt thao em....." Cố Phúc Nhiên bị kích thích khiến cặp mộng căng dẹt. Hai cánh mộng ra sức buộc chặt rồi lại thả lỏng.

An Bạch quỳ đứng lên, nắm cơn thịt dùng quy đầu phình lớn cọ trên dưới khe thịt thoắt nát, khấy cho hai múi thịt của môi nhỏ âm hộ trông đến đáng thương.

"Nhanh lên..... Ca ca....." Cố Phúc Nhiên kéo âm cuối cực kỳ mỉa mai khiến cho tâm An Bạch ngứa ngáy chịu không được.

Dùng quy đầu tách ra môi nhỏ âm hộ ướt nhẹp, nhích vào một khoảng nhỏ nhỏ bên trong miệng huyết hồng nhạt, nơi đó giống như một suối nguồn dạt dào ngập nước.

"Phụt" một tiếng, cơn thịt cắm vào hết nguyên cả cây. Âm hộ ướt mềm dính nhớp nháy mắt từ bốn phương tám hướng bao vây lấy thân gầy, chặt đến mức khiến da đầu hắn run rẩy.

Đã qua nhiều năm như vậy nhưng mỗi lần cắm vào, cái miệng nhỏ nơi này vẫn chặt khít y hệt trước, giống như muốn hút sạch tinh của hắn trong nháy mắt.

An Bạch nín thở cảm đến chỗ sâu nhất nơi suối nguồn, quật ra từng đợt dâm thủy.

"Ya..... Thật thoải mái..... Lão công thao sâu quá..... A....." Cố Phúc Nhiên thoải mái híp mắt dâm kê, "Cơn thịt thô quá....."

Trước nay An Bạch chưa từng nói qua, hẳn cực kỳ yêu thích bộ dáng nàng phóng đảng rên rỉ khi làm tình, càng kêu hẳn càng hưng phấn, còn thịt cũng càng ngứa hơn.

Mỗi lần cắm vào, tiểu huyết đều ăn ý cắn chặt, hoa tâm như một cái miệng nhỏ mút quy đầu của hắn, thịt mềm dính người có thể dán sát cả mặt trên mắt.

"Lão công nhanh một chút nữa....." Cố Phúc Nhiên lắc mông, mông dẩu cao nỗ lực nghênh đón cơn thịnh cảm vào. Hai viên cầu đánh phùng phựt vào hoa huyết, thân mật khiến tâm động không thôi.

"Chật quá." An Bạch cắn chặt răng, cúi người vờn một tay sờ lên âm đế của nàng mà xoa, một cái tay khác bao lấy bầu vú đang lắc mạnh của nàng, thống khoái mà vuốt ve đùa bỡn.

Hạ thân bắt đầu chuyển từ biên độ nhỏ thành đưa đẩy nhanh. Cơn thịnh tình chuẩn nghiền qua điểm mẫn cảm nhất trong nội huyết. Tần suất rút cảm cực cao, đánh cho âm thủy bên miệng huyết thành bọt biển.

"Sướng quá..... Lão công thao chết em đi....." Cố Phúc Nhiên mềm mại làm nũng, nghiêng đầu cọ mặt mình vào chính cổ mình.

"Chật quá! Sinh cho anh một đứa nhỏ mập mạp đáng yêu nha em." An Bạch thở ra khí nóng bỏng phả đến sườn mặt Nhiên Nhiên.

"Ya..... Bán cho Nhiên Nhiên mang thai rồi cho lão công hút vú." Cánh tay trắng mịn của Cố Phúc Nhiên chống trên giường run lên.

"Lặp lại lần nữa....." An Bạch nghe lời nàng nói mà cơn thịnh rúc trong âm hộ hưng phấn đến run rẩy, vận động hết số tinh dịch sáu ngày qua và tình hoàn cũng đang vận sức chờ phát động.

Cố Phúc Nhiên bị thao cận kề đến cao trào, xoắn chặt cơn thịnh kích động kêu lên: "Muốn cho lão công hút vú."

"Được..... Thao Nhiên Nhiên mang thai....." An Bạch cảm giác xương cùng càng ngày càng tê rần. Khoái cảm một đợt rồi một đợt bùng phát trong thân thể, hẳn đẩy nhanh tốc độ thọc vào rút ra thêm vài chap, rồi nhắm thẳng hoa tâm dùng sức bắn ra.

"Ya..... Lão công....." Cố Phúc Nhiên vô lực vùi vào trên gối đầu, thở gấp hưởng thụ tinh dịch rót đầy tràn.

Không tính rút dương vật ra, An Bạch ôm nàng cùng nhau ngã xuống giường. Hắn từ phía sau tình tế hôn hôn đầu vai nàng. Lồng ngực phập phồng dồn dập dán phía sau lưng nàng, hẳn dịu dàng hỏi: "Em muốn có em bé chưa?"

"Mong lắm." Cố Phúc Nhiên cười, vờn tay ra sau sờ lên gương mặt mướt mồ hôi đang làm ồ nôi hờn cổ nàng, "Đường anh từ một bé trai trở thành một ba ba rồi này."

"Về sau này, em cũng càng ngày càng bớt tò về lão làng rồi....." Lời An Bạch nói mang theo ý cười.

"Đương nhiên, thật vất vả dạy dỗ anh trở thành một người đàn ông cường đại. Rốt cuộc em có thể đổi vị trí để hưởng thụ anh một chút rồi." Cố Phúc Nhiên co rúc trong lòng hắn.

An Bạch thu lại dương vật rời khỏi nơi huyết mềm của nàng, xuống giường rồi bế nàng lên, "Đi tắm rửa nào."

"Em đoán anh không chỉ đơn thuần muốn tắm rửa thôi đâu." Cố Phúc Nhiên la lối trong lòng hắn. Một bàn tay mò đi xuống, cảm lấy cây gậy thịt đang căng cứng.

"Vẫn còn muốn rót đầy Nhiên Nhiên của anh....." An Bạch nhướn nhướn mày.

"An lão sư thật là đồ lưu manh....." Cố Phúc Nhiên nhỏ giọng trách cứ.

"Ừ." An Bạch nghe xong làm như thật gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Hạnh phúc

Bởi vì đưa xe đi bảo trì cho nên An Bạch không lái xe đi làm.

Buổi chiều nhàn rỗi không có việc gì làm, Cố Phúc Nhiên quyết định đến trường học đón lão công tan tầm. Thuận tiện xem thử có thể ngẫu nhiên gặp được nữ đồng nghiệp mới vào, làm việc cùng phòng với An Bạch, còn dám thường xuyên tình báo tin tức về hắn nữa.

Thời gian này bọn sinh viên đều đang học tiết cuối cùng, trên đường không còn người, Cổ Phúc Nhiên đứng chờ dưới toà nhà, không đến một hồi đã thấy An Bạch xuống dưới đây rồi.

"Lão công," Cổ Phúc Nhiên đợi An Bạch đến gần dắt tay nàng.

"Nói em rồi, không cần phải đứng chờ anh thế này. Chỉ cần nhắn một tin, anh sẽ xuống trước đợi em mà." An Bạch đi tới nắm bàn tay nhỏ của nàng.

"Không có việc gì mà." Cổ Phúc Nhiên giờ cao bàn tay của An Bạch ngắm nhìn ngón tay tinh xảo của hân.

Là do cái nhẫn vàng trên ngón áp út của An Bạch lão sư không đủ chói lóa, rất khó thấy? Hay là, vòng mặc của người phụ nữ kia cần được giải phẫu?

Sau khi đi đến bãi đỗ xe, Cổ Phúc Nhiên vuốt vuốt tóc, lôi kéo tay An Bạch, giả bộ tùy ý ngó thử bốn phía. Khi nghiêng đầu quét mắt đến chỗ phía xa xa, ánh mắt nàng chợt loé sáng.

"Lão công có nhớ em không?" Cổ Phúc Nhiên đột nhiên dừng chân hỏi An Bạch. Đuôi mắt nàng cũng nhiễm ý cười mà nhếch cao theo.

Tuy ngày thường nàng vẫn lâu lâu đột nhiên hỏi hân câu này, và hân mỗi lần đều nghiêm túc trả lời nàng, nhưng lần này An Bạch bất giác cảm thấy có vấn đề.

"Có chứ!"

Thông thường câu tiếp theo khẳng định là.....

"VẬY NHỚ BAO NHIÊU?"

An Bạch lão sư dịu dàng cười, duỗi tay đỡ sau cổ nàng, cúi người hôn một cái lên mặt nàng.

Cổ Phúc Nhiên thực hiện được ý đồ liền cong khoe miệng. Ngay khi hân buông nàng ra, lập tức ôm lấy cổ hân, hôn lên làn môi mỏng kia.

An Bạch nhếch lông mày, vui vẻ đón nhận nàng hôn môi, dù sao lúc này bãi đỗ xe cũng không có ai.

Hân vron đầu lưỡi, cung chịu hôn đáp lại. Cánh tay bá đạo ôm chặt eo mềm của nàng.

Từ khu dạy học đi đến đây, Lý Đình cứ thế ngo ngắc nhìn một màn này.

Ngày thường thì luôn thanh lãnh cấm dục, là một An Bạch lão sư đối với mọi người đều rụt rè khéo léo mỉm cười (toai mắc cười))). Giờ phút này lại đang ghì chặt một người phụ nữ nhiệt tình hôn môi.

Người theo phái an tĩnh như hân thế nào lại tìm một người vợ như vậy. Người phụ nữ kia mặc váy dài hai dây màu vàng cam ôm sát người, mê người giống hệt yêu tinh. Đáng người quyến rũ cợt cợt lui khắp quần áo không chút cầu thả mà hân đang mặc giống như rắn nước.

Bàn tay to của An Bạch với khớp xương rõ ràng đặt ngay eo thon của yêu tinh kia trượt xuôi xuống dưới, trực tiếp mở ra năm ngón tay thon dài dán lên cái mông căng tròn của nàng.

Cổ Phúc Nhiên hơi hơi híp mắt, ánh mắt lưu chuyển, làm bộ lơ đãng hướng sườn mặt qua, nhìn lướt qua phía cách đó không xa, vừa lòng nhìn thấy người nào đó sắc mặt mất hết sắc màu.

Ngắm đầu lưỡi An Bạch nhẹ mút hai cháp, rồi ở bên khoe miệng hân mỗ vài cái mới chịu rời đi, mà An Bạch bị động tình nên lại tìm đến nàng hôn nhẹ.

Cổ Phúc Nhiên hưởng thụ nụ hôn bên khoe miệng, cười khẽ vron ra ngón tay chọc chọc mặt hân, "Được rồi, An lão sư à, có người đến kia....."

An Bạch tách khỏi mặt nàng, vron tay vuốt ve hình xăm trên cánh tay nàng vài lần, "Về nhà thôi."

"Nếu anh chưa thỏa mãn thì có thể ở trên xe tiếp tục nha." Cổ Phúc Nhiên kéo An Bạch đi đến cái xe cách đó không xa.

"Lại không chịu mặc áo ngực nữa rồi." An Bạch rừ mắt đánh giá rãnh chữ v như ả như hiện giữa hai bầu vú của của nàng cần nhẫn.

Cổ Phúc Nhiên ôm cánh tay An Bạch cọt cọt bộ ngực vào: "Đã nói kiểu váy này không mặc áo ngực mà, chỉ dùng miếng dán nhũ thôi."

An Bạch khẽ nhú mày tỏ vẻ không tán đồng, "Vóc dáng cao là có thể nhìn thấy hơn phân nửa ngực của em đó."

"Hừ, chỉ khi cùng anh ở bên nhau em mới mặc thôi mà." Cổ Phúc Nhiên nắm hai dây áo chỉnh chỉnh lại phần áo bo trước khuôn ngực tròn đầy.

"Ừ, rồi! Đưa chìa khóa để anh lái xe nào." An Bạch mở rộng tay chờ nàng đặt chìa khóa lên.

Ngồi vào trong xe, Cổ Phúc Nhiên chống đầu đánh giá An Bạch, "Lão công, buổi tối nay ăn gì vậy?"

"Mi ý, dùng cho hết cà chua trong tủ lạnh." An Bạch nhìn phía trước trả lời.

"Vậy phía dưới cho em ăn không?" Cổ Phúc Nhiên cười xấu xa trêu chọc. Đôi mắt đảo qua phía dưới của hắn.

Nàng chưa bao giờ chịu cho hắn mua thắt lưng cho quần tây. Nàng vẫn luôn cảm thấy quần tây để lộ nút quần sẽ trông tự nhiên và thoải mái hơn. Nếu mang thắt lưng thì eo sẽ có vẻ thô ra.

Cùng nàng ở bên nhau nhiều năm như vậy, chuyện đùa giỡn thế này không tính là gì, An Bạch nghe lời đáp: "Có thể."

"Khi anh mặc quần tây, chỗ này rất ngoan hiền nha....." Cổ Phúc Nhiên nói dứt lời liền duỗi tay thăm dò nơi hạ bộ của hắn, "Mỗi lần anh mặc loại quần này, em đều muốn sờ, sờ cho nơi đó cứng hết cả lên....."

"Đừng nghịch." An Bạch trầm tĩnh ứng phó với cái tay đang nghịch loạn của nàng.

"Đã lâu trước kia, có lần lướt Weibo thấy trên đó nói nơi phía dưới của một chàng trai trẻ khi mặc quần vào rồi thì hạ bộ rất dễ bị khiêu khích cho chào cờ lắm. Em vẫn không tin lắm, bởi vì em luôn cảm thấy người trưởng thành rồi mới có thể cương được. Cho đến khi em và anh ở bên nhau mới biết được thì ra điều mà Weibo nói chính là sự thật....." Cổ Phúc Nhiên nói xong một đoạn dài thì thành công khiêu khích cho nơi đó căng phồng cả lên.

Cổ Phúc Nhiên vừa lòng mà buông tay khỏi cái lều nhỏ dựng cao, nhàn nhã chống đầu nhìn ra bên ngoài.

"....." An Bạch bị khiến cho cứng rần chỉ có thể ngồi đó với vẻ mặt câm nín. Hắn vẫn muốn nghiêm túc lái xe.

Buổi tối tắm xong người nào đó đột nhiên muốn tắm bộ, vì thế vội vàng thúc giục An Bạch thay quần áo bởi nàng ra cửa.

"Đã lâu thật lâu không cùng nhau tắm bộ ha."

Cổ Phúc Nhiên cùng An Bạch sóng vai đi dạo trên con đường nằm trong rừng trúc nhỏ. Gió lạnh ban đêm quyện lẫn với hương hoa mộc mạc thấm vào ruột gan.

"Nhớ đến trước kia em từng nói tắm bộ là việc em yêu nhất mà." An Bạch ghé mắt nhìn gương mặt và hình dáng của Cổ Phúc Nhiên hoà vào trong bóng đêm.

"Đúng vậy! Cùng với người thương an tĩnh tắm bộ, một vòng rồi lại một vòng, đặc biệt tốt đẹp, anh có cảm thấy vậy không?" Cổ Phúc Nhiên cười, duỗi tay sờ sờ cái cây xanh bên cạnh.

"Hạnh phúc lắm." An Bạch nhìn về phía chân trời liền bắt gặp một ngôi sao sáng.

Cổ Phúc Nhiên theo hắn ánh mắt nhìn qua đó: "Thật lâu thật lâu trước kia em thường xuyên một người tắm bộ ban đêm. Mỗi lần chỉ có thể nhìn thấy ngôi sao này thôi. Cả một bầu trời chỉ có một ngôi duy nhất. Hiện tại cũng vậy."

"Thời gian trôi qua nhanh thật." An Bạch cong khóe miệng. Trong đầu vẫn đang mường tượng cái cảnh nàng một mình tắm bộ.

"Nhưng mà anh vẫn còn là thiếu niên đó." Cổ Phúc Nhiên cố tình đi chậm vài bước, chỉ vì để đánh giá thân ảnh đỉnh bật xuất chúng của hắn. Đã lâu rồi hắn không mặc loại áo khoác cao bồi này.

Hiện tại chợt cảm thấy vẫn đủ mười phần thiếu niên, đặc biệt hôm nay còn không để lộ trán, tóc ngắn xoã tung che phủ vàng trán cao.

Hắn thanh thần ngừng ở phía trước nghiêng người chờ nàng. Lúc này gió đêm thổi qua, tóc của hắn hơi bị thổi bay. Áo khoác cao bồi phối với quần dài màu đen xám, giống hệt hình ảnh trong quá khứ, vẫn để lộ ra một đoạn mắt cá chân.

Thời điểm hắn học cấp 3 cũng từng ở dưới lầu chờ nàng giống vậy.

Trong lòng Cổ Phúc Nhiên trào lên một cảm giác vui vẻ không thể nói rõ là lớn chừng nào. Nàng cười không ra tiếng, chậm rãi đi về hướng hắn.

Khoảng cách ngắn ngủi thế này mà cứ như là đã đi qua nhiều năm rồi vậy. Trong đầu nháy mắt hiện lên vô số mảnh vụn thời gian, và người thiếu niên đó vẫn vĩnh viễn đứng ở nơi đó.

Mây nhìn đi, anh ấy vẫn luôn an tĩnh đứng ở nơi đó.

Nghĩ đến đây, Cổ Phúc Nhiên dừng bước chân, nghiêm túc nhìn hắn gần trong gang tấc. Cái mũi đột nhiên đau xót, hốc mắt trở nên ướt át, quả nhiên lớn tuổi rồi, dễ dàng bị xúc động mà.

An Bạch đứng ở nơi đó không động, trên mặt mang theo ý cười an tĩnh, nhìn thấy nước mắt nàng rơi chỉ biết cong khóe miệng.

Hai người cứ như vậy đứng khua ở chỗ tối nơi đèn đường không rọi đến, không tiếng động mà cười. Trong ánh mắt người đối diện đều hiện rõ cảm khái trong lòng hiểu rõ nhưng không thể nói ra.

Giờ phút này không cần an ủi em, vì anh hiểu được lý do khiến em khóc.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lão công của em (Kết thúc)

"Cộc cộc cộc....."

Cố Phúc Nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa nên vội vàng đi ra. Mặc dù nàng biết rõ là ai nhưng vẫn cố tình hỏi: "Ai vậy?"

"Là anh, An Bạch."

Ngoài cửa truyền đến âm thanh trầm ổn, thật nghiêm cẩn trả lời.

Mỗi khi hắn quên mang theo chìa khoá, đều sẽ báo rõ họ tên giống như điểm danh vậy. Cố Phúc Nhiên cảm thấy mỗi lần hắn trả lời đều siêu đáng yêu, giống hệt một học sinh tiểu học.

Nàng trộm vui vẻ, cố tình không giống bình thường sẽ vội vã chạy đến mở cửa, ngược lại còn cười xấu xa tiếp tục hỏi hắn: "An Bạch là ai vậy?"

"Người của Cố Phúc Nhiên." An Bạch cười nhẹ, dựa vào bên tường cạnh cửa, trong lồng ngực như có một bông hoa nhỏ đang nở rộ.

"Thế Cố Phúc Nhiên là ai?" Cố Phúc Nhiên nói xong dựa vào trên cửa che miệng cười trộm.

Xem ra hôm nay sẽ không dễ dàng vào cửa rồi, An Bạch thanh thần xoa xoa đầu tóc không chút cầu thả, ngoài miệng trả lời: "Lão bà của anh."

Ha ha ha ha ha, thế này cũng quá soái rồi. Ngoài cửa là một người bá đạo thế mà lại ngoan ngoãn trả lời thành thật như thế khiến Cố Phúc Nhiên vui đến mức nở hoa.

"Vậy An Bạch là ai?" Tay Cố Phúc Nhiên nắm then chốt cửa, lời nói đã mang theo ý cười rõ ràng.

Tiếp nào, vẫn còn chưa xong đâu.

An Bạch đứng thẳng người lại, đối diện cánh cửa nói: "Lão công của em."

Vừa mới nói xong, cửa liền mở ra, An Bạch nhìn thấy Cố Phúc Nhiên đang đỡ tường, cười đến sáng lạn.

"Chọc anh rất thú vị có phải không?" An Bạch tặng hoa cho nàng.

"Chơi siêu vui." Cố Phúc Nhiên đón lấy hoa, chui đầu vào bó hoa nhẹ cọ vài cái, "Vì sao khi nào anh cũng chỉ tặng mỗi thược dược không vậy?"

Nhiều năm như vậy, vào ngày kỷ niệm, hay là ngày sinh nhật, kể cả lễ Tình nhân, An Bạch cũng chỉ biết tặng mỗi hoa thược dược.

"Em không thích à?" An Bạch hỏi một đằng trả lời một nẻo, đối xong gầy mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, rồi đi vào nhà vệ sinh.

"Thích! Hoa hồng gì đó quá công chúng." Cố Phúc Nhiên ôm bó hoa tinh xảo đi vào phòng khách, thật cẩn thận cắm từng cành hoa vào trong bình. Mỗi một nụ hoa đều no đủ sắp nở rộ, cánh hồng nhạt bao lấy vòng cam ở giữa, giống như thân thể một thiếu nữ cổ điển xinh đẹp.

An Bạch ngoảnh đầu yên lặng quan sát, đằng sau bó hoa là khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn của nàng, vẫn như năm đó.

Cứ khi nào được hắn tặng thược dược, nàng đã luôn chuẩn bị bình hoa chờ hắn.

Ăn xong cơm chiều, An Bạch ngồi trên sofa tiếp điện thoại của học sinh gọi đến. Cố Phúc Nhiên rửa sạch một chén anh đào đầy rồi cầm ra.

"..... Cá nhân thầy cảm thấy hạng mục này của em khá tốt....." An Bạch một bên đứng đắn trả lời điện thoại, một bên dùng ánh mắt ý bảo Cố Phúc Nhiên ngồi lên đùi hắn.

Cố Phúc Nhiên nhướn mày cười, vui vẻ ngồi xuống.

An Bạch nghe học sinh của mình nghiêm túc báo cáo, rũ mắt nhìn nàng hôm nay mặc áo ngủ mỏng tang khoét sâu cổ chữ V ngồi trên đùi hắn. Trước ngực trắng nõn có một bát anh đào đỏ thắm. Nhìn qua bát thủy tinh trong suốt, trái cây càng trông óng ánh mọng nước.

Cố Phúc Nhiên cầm một quả anh đào đưa đến bên miệng An Bạch. An Bạch đang nghe điện thoại nhẹ nhàng lắc đầu.

Cố Phúc Nhiên không tiếng động cười cười, bỏ anh đào vào trong miệng mình, chính bản thân nghiêm túc xem game show đang chiếu trên TV.

An Bạch cúi đầu nhìn nàng bởi vì phải nhịn cười mà nghẹn đến mức toàn thân run rẩy. Cổ áo to rộng rời rạc mở ra, từ một bên đầu vai mượt mà rơi xuống.

Lúc này nàng lại đưa thêm một quả anh đào khác vào miệng. Môi hồng răng trắng, cắn một quả anh đào hồng nhuận trông cực kỳ mê người, đầu lưỡi nhỏ uốn nhẹ một chút.

An Bạch dùng ngón tay đẩy cổ áo trước ngực nàng ra, lộ ra bầu vú đầy đặn bên trái. Phía trên cũng có một quả anh đào nhỏ đỏ búng ngon miệng, theo tiếng cười của nàng mà hơi hơi rung động.

Hắn cảm nơi đó, nhẹ nhàng xoa nắn, giọng điệu trịnh trọng trả lời điện thoại: "Em không cần viết tên của thầy..... Năm nay thi giải cũng không phải thầy dẫn đội, em trực tiếp tìm Kê lão sư là được....."

Cố Phúc Nhiên từ trong vui vẻ giật mình ngẩng đầu trừng mắt nhìn một cái, nhìn như trách cứ nhưng kỳ thật trong ánh mắt lại là dục cụ còn nghênh.

An Bạch buông tay ra, ngón tay sờ lên môi đỏ của nàng, vuốt ve qua lại mặt trên, tại chỗ này không biết có nhiều mùi anh đào nữa.

Cũng không biết bao lâu nữa, đứa học sinh này mới có thể cúp điện thoại.

Đồ lưu manh, Cố Phúc Nhiên oán trách đẩy tay hắn ra, quần áo bất chỉnh đứng dậy ngồi vào một bên, duỗi chân gác trên đùi hắn, làm nũng cọ cọ tiếp tục xem chương trình.

An Bạch dùng bàn tay khô ráo ấm áp sờ sờ đầu gối của nàng, sau đó trượt xuống chạm vào mắt cá chân tinh tế nhạy cảm, dùng ngón cái nhẹ nhàng cọ xát, đôi mắt đánh giá mấy ngón chân nhỏ xinh xắn của nàng.

"..... Lão sư....." Học sinh ở trong điện thoại kêu, âm thanh chần chờ rồi rầm.

"Nói." An Bạch xoa bàn chân đáng yêu mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cố Phúc Nhiên bị kích thích đến thân thể một trận tê dại, đá đá chân muốn tránh thoát.

Bàn tay hữu lực của An Bạch bá đạo nắm chặt không chế lại, vừa nghe âm thanh khẩn trương của học sinh trong điện thoại.

"Trường Tieba mình có một trang tên là "Thỏ lộ" gì đó, có người đăng ảnh chụp của thầy và sư mẫu ở bãi đỗ xe..... Đó thật là sư mẫu à?....." Âm thanh học sinh đầy tò mò hỏi.

"Ừ, là sư mẫu của các em." An Bạch buông tay, rồi mở rộng tay để bàn chân trắng nõn của nàng đặt vào lòng bàn tay hắn.

Cố Phúc Nhiên nghe thấy tiếng "sư mẫu" liền nhướng mày. Ánh mắt chuyển đến trên điện thoại, rất có hứng thú nhìn An Bạch.

"Sư mẫu lớn lên đẹp quá..... Ảnh chụp hai người đặc biệt hot, phỏng chừng đã truyền khắp toàn trường học rồi....."

"Ừ." An Bạch đậm tình đáp lời, bàn tay to rộng vững vàng kéo chân Cố Phúc Nhiên.

Thế này cũng quá hư hỏng rồi, một bên đứng đắn nghe điện của học sinh, một bên chơi chân nàng trên tay, còn là thủ pháp sắc tình.

Cố Phúc Nhiên nhìn chân nàng đặt trong tay hắn mà tê ngứa khó chịu. Tựa như có một dòng điện kích thích đến phía dưới muốn toát cả mồ hôi.

Quá hư, tay trái nàng che che mặt, không dám nhìn đến cái hình ảnh quá sắc tình này hơn nữa, khiến cho cái mặt già của nàng không kìm được mà đỏ bừng lên.

Trái lại An Bạch rốt cuộc cũng kết thúc điện thoại: "Ừ, gặp lại sau."

Ném điện thoại qua một bên, một bên chơi chân nàng một bên nói: "Ngày hôm qua lúc ở bãi đỗ xe bị một học sinh trên lầu chụp được."

"Thật à? Trời!" Cố Phúc Nhiên sợ tới mức rút chân lại, thò người qua lấy đi động của mình lại đây, "Ồ đâu vậy?"

"Rất nhiều trang, em xem trên Tieba đi." An Bạch đối với chuyện này cảm thấy cực kỳ bình tĩnh. Trong lòng vẫn còn đang vương vấn một đôi chân ngọc của nàng.

"Trời ơi....." Cố Phúc Nhiên nhanh chóng tìm được trang web của trường Tieba, "Chụp còn rất rõ ràng chứ..... Thật là."

"Là sư mẫu sao? Lớn lên đẹp quá..... Không nghĩ tới An Bạch lão sư sẽ thích loại hình nóng bỏng này..... Đẹp đến độ giống như yêu tinh vậy....." Cố Phúc Nhiên cầm nín đọc cái bình luận mới nhất, sau đó ném điện thoại một bên, mặt đầy buồn bực: "Xong rồi An lão sư, hình tượng của anh sụp đổ mất rồi....."

"Không sao cả." An Bạch lấy bát anh đào trong ngực nàng đặt lên bàn trà.

"An Bạch lão sư nho nhã cấm dục là thế nhưng cũng chỉ là người tham luyện sắc đẹp....." Cố Phúc Nhiên nhún vai, trông thấy phản ứng bình tĩnh của hắn mà trong lòng phiếm ngọt.

"Không ngừng tham luyện, còn có trâm mê nữa....." An Bạch đứng lên tắt TV, khom lưng bế Cố Phúc Nhiên lên đi vào phòng ngủ.

"Em vẫn còn đang xem chương trình mà!" Cố Phúc Nhiên giả vờ giả vịt giãy giụa, ngược lại làm cho áo ngủ của hắn hỗn độn rời rạc.

"Vừa rồi chỉ nhìn ánh mắt của em liền biết phía dưới ướt rồi đó." An Bạch đặt nàng lên giường liền cúi người áp xuống.

Sau một buổi trêu miên, An Bạch ôm Cố Phúc Nhiên đã tắm đi ra từ nhà vệ sinh. Tắt đèn bàn, rồi nằm xuống bên người nàng.

Cố Phúc Nhiên mệt cực kỳ. Hai mắt nhắm long, ôm chặt eo An Bạch, đùi thì gác trên người hắn.

An tĩnh một hồi, mới nhớ tới hôm nay là ngày kỷ niệm, giọng điệu Cố Phúc Nhiên mơ hồ hỏi: "An An vì sao chỉ tặng mỗi hoa thược dược?"

An Bạch sờ sờ mái tóc bên tai nàng, âm thanh dịu dàng: "Anh thích."

"Ủm." Cố Phúc Nhiên vừa lên tiếng liền lập tức chìm vào mộng đẹp.

Buổi tối hôm nay, Cố Phúc Nhiên coi như sẽ ở trong mộng tự tìm đáp án cho câu hỏi mà mình đặt ra.

Tấm ảnh chụp bị lấy mất khiến cho album ảnh bị thiếu hụt, là tấm nàng buộc hai bím tóc, trên tóc vừa lúc được buộc với một bông hoa thược dược.

An Bạch hôn hôn Cố Phúc Nhiên đang ngủ.

Anh với hai bàn tay trắng lại may mắn có được em.

Về sau...

Ai cũng biết An Bạch lão sư có một người vợ xinh đẹp yêu điểm giống hết yêu tinh.

Bạn đang đọc truyện *Kẹo Bạc Hà - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.